The New York Times Bestselier

TATLI TESADÜF

“Sonra hiçbir **şey olmadı.**

O, Twitter’ı çökerten meşhur adam. Ben de onu yargılayan teşkilatın bir savcısıyım. Sanırım bu hikâye burada sona eriyor.”

Rae durup düşündü. **“Hiç** tatmin **edici** bir son **değil.”**

Rylann duygusuz görünmeye çalışarak omuz silkti. “Beni evime bıraktı ve bir kez öpüştük. Yıllar **önce. O geceyi net** hatırlamıyorum bile.”

Rae tek kaşını kaldırdı. “Kadınlar bazı şeyleri asla unutmaz, Ry. Ve bunlardan biri de doğru erkekle öpüştüğü andır.”

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

J AME S

TATLI TESADÜF

Orijinal Adı: About That Night *Yazan:* Julie James

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş *Editör:* Şafak Tahmaz *Çevirmen:* Mehtap Var *Kapak Uygulama:* Selim Büyiikgüner

Basım: 2017 ISBN: 978-605-9232-99-9 Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2012, Julie James Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Telif 1 lakları Ajansı aracılığıyla © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. T'ic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Cn ubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık 2. Matbaacılar Sitesi E Blok No: 1/3 Topkapı/lstaıbııl Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve l)ış Tic. Ltd. Şti. www.bioofset.com / infotTbioolsct.com Tel: 0212 244 0 241

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti. Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94 www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL Tel: 0 212 415 00 00 www.ephesusyayinlari.com / infoGTephesusyayinlari.com

J AME S

TATLI TESADÜF

Çeviri

Mehtap Var

ıör ,

EPHESUS

^/yayıs 2003

Illinois Üniversitesi, Urbana-Campaign

Rylann hayatta kalmayı *başarmıştı.*

Bir ay sonra ilk defa hiçbir şey düşünmemenin verdiği mutlulukla barm ahşap duvarına yaslanmış, elini çenesine dayayarak sohbet eden arkadaşlarını dinliyordu.

Hukuk fakültesinden beş arkadaşıyla sulandırılmış dört dolarlık içkilerinin plastik bardak yerine cam bardakta servis edilmesini isteyen, kendini beğenmiş yüksek lisans öğrencilerinin sık uğradığı kampüsteki birkaç bardan biri olan Clybourne'ün ikinci katında, kalabalık bir masada oturuyordu. Grubun tümü Rylann'la aynı şubedeydi; yani herkes o akşamüstü son final olan Ceza Yargılaması sınavına girmişti. Heyecanlı ve gürültülü bir kalabalıktı. Yani en

azından tipik hukuk öğrencilerine kıyasla. Zorunlu sınav sonrası tartışmaları sırasında, ancak biri, kaçırdıkları bir nokta fark edince sessizlik oluşuyordu.

Biri dirseğini dürtünce kendine geldi. "Merhaba? Kimse var mı?"

Soru, sağında oturan oda arkadaşı Rae Mendoza'dan gelmişti.

"Buradayım. Sadece havuzda olduğumu hayal ediyordum." Rylann kurduğu hayalden bir süre uzaklaşmak istemedi. "Hava güneşli ve yirmi dört derece. Elimde şemsiyeyle süslenmiş tropik bir içki var. Altını çizmek ve kenarına not almak zorunda olmadığım bir kitap okuyorum."

"Öyle kitaplar var mı gerçekten?"

"Yanlış hatırlamıyorsam evet." Rylann sinsi bir bakış atarak Rae'ye gülümsedi. Sınıf arkadaşlarının birçoğu gibi, onlar da son dört hafta uyanık oldukları neredeyse her anı ders notlarını ve kitapları özetleyerek, deneme sınavları çözerek, gecenin bir yarısı ağır hukuk kitaplarına yorgun gözlerle bakarak ve kariyerlerini belirleyecek, her biri üç saatlik dört sınava hazırlanan arkadaşlarıyla buluşarak geçirmişlerdi. Yani ortada dert edecek pek bir şey yoktu.

Söylenenlere göre ikinci ve üçüncü sınıf daha kolay olacaktı. Rylann'ın başkalarından işittiği ve denemeyi düşündüğü, uyumak denen ilginç bir aktivite vardı. Mükemmel bir zamanlama. Yaz döneminde çalışacağı işe bir hafta sonra başlayacaktı. Bu bir hafta boyunca da her gün öğlene kadar uyuyup üniversitedeki öğrencilerin kullanabildiği açık havuza gitmek dışında bir planı yoktu.

"Hayallerini yıkmak istemem ama BE'de alkollü içeceklerin yasak olduğuna eminim," dedi Rae. Havuzun bulunduğu beden eğitimi binasından bahsediyordu.

Rylann böyle sinir bozucu ayrıntılara takılmıyordu. "Hukuk fakültesi termosuma *mai tai* koyup içinde buzlu çay olduğunu söyleyeceğim. Eğer güvenlik görevlileri sorun çıkarırsa, onları yarı resmi hukukçu profilimle korkutup dördüncü maddedeki kanunsuz arama ve el koyma konusunda getirilen yasağa değineceğim."

"Vay canına. Az önce tam bir hukuk fakültesi ineği gibi konuştuğunun farkında mısın?"

Maalesef farkındaydı. "Sence tekrar normale dönebilecek miyiz?"

Rae biraz durup düşündü. "Üçüncü yılda günlük konuşmada anayasadan alıntı yapma hissinin kaybolduğunu söylüyorlar."

"Ümit verici," dedi Rylann.

"Ama birçoğundan daha fazla hukuk tutkunu olduğunu düşünürsek seninki daha uzun sürebilir."

"Dün gece konuşurken yazın seni özleyeceğimi söylemiştim, hatırladın mı? Sözümü geri alıyorum."

Rae gülüp kolunu Rylann'ın omzuna attı. "Burada ben-siz çok sıkılacaksın."

Rylann aniden bastıran duygusallığın üstesinden gelmişti. Finaller bittiğinden, Rae ve hukuk fakültesindeki neredeyse tüm arkadaşları evine dönecekti. Rae on hafta boyunca Chicago'da çift vardiya barmaidlik yapacaktı. Okul harcının neredeyse yarısını kazanacağı bu iş, kulağa hem çekici hem de eğlenceli geliyordu. Rylann ise Illinois merkez bölgesi Federal Savcılık Teşkilatı'nda hukuk stajı yapmaya hak kazanmıştı. Özellikle birinci sınıf hukuk öğrencilerinin yapmaya can attığı bu stajla, yazın ödemesi gereken kira ve masraflardan sonra elinde çok az para kalacaktı. Biraz idareli davranırsa, yeni dönem ders kitapları için yeterince para biriktirebilirdi. En azından biri için. Şu baş belası kitaplar çok pahalıydı.

Fakat Rylann az para kazanacak olmasına rağmen, staj konusunda oldukça heyecanlıydı. Her ne kadar ödemesi gereken öğrenci kredisinden yakınsa da hukuk fakültesine para için gelmemişti. Altı yıllık bir akademi ve kariyer planı vardı. Evet, plan yapmaya çok meraklıydı. Yaz stajları da bu planın bir parçasıydı. Mezun olduktan sonra federal yargıcın yanında staj yapacak ve sonra da Federal Savcılık Teşkilatı'na başvuracaktı.

Birçok hukuk öğrencisi, mezun olduktan sonra hangi alana yöneleceğini bilmese de, Rylann farklıydı. On yaşından beri ceza davası avukatı olmak istiyordu ve büyük hukuk şirketlerinin sunduğu cezbedici miktardaki paraya rağmen kararından hiçbir zaman vazgeçmedi. Elbette bu parayla hem faturalarını öder hem de geçinirdi; ama hukuk davaları ona sıkıcı ve kişisellikten uzak geliyordu. A Kurumu, B Şirketi'ne yılda üç bin saat çalışan avukatlar dışında kimsenin umursamadığı ve yıllar süren bir dava açıyor. Hayır, teşekkürler.

Rylann her gün mahkemede, heyecanın dorukta olduğu yerde bulunup ona bir anlam ifade eden davalar üzerinde çalışmak istiyordu. Ona göre hiçbir şey suçluları parmaklıklar ardına hapsetmekten daha anlamlı değildi.

Masanın karşısından gelen bir erkek sesiyle irkildi. "Champaign-Urbana'da üç ay. Sınıf İkincisi bir kızın kendine daha iyi bir yer bulamaması çok ilginç."

10

Ses masadaki herkes gibi elinde bir içki olan ve mutluluğu yüzünden okunan arkadaşı Shane'den gelmişti. Rylann neden bu kadar mutlu olduğunu tahmin edebiliyordu. Finallerin sona ermesi ve yaz tatili, Shane'in Des Monies'daki evine dönmesi ve tüm erkekler gibi bunu saklamaya çalışsa da, fena hâlde âşık olduğu kız arkadaşına kavuşması demekti.

"Önemli olan nerede olduğun değil, Shane," dedi Rylann. "Orada nasıl hissettiğin."

"Katılıyorum." Rae gülüp bir beşlik çaktı.

"İstediğin kadar gül," diye yanıtladı Shane. "Ama arabam hazır; depoyu doldurup yolda atıştırmalık bir şeyler aldım. Yarın sabah yedide, her ne olursa olsun yola çıkıp buradan kurtulacağım."

"Saat yedide mi?" Shane'in elindeki içkiye baktı. Bu akşamki üçüncü içkisiydi. "Bence bu plan suya düşecek."

Shane eliyle Rae'yi susturmaya çalışırken içkisinin bir kısmı yere döküldü. "Hadi ama. Hafif akşamdan kalma olmak âşık bir adamı durdurabilir mi sanıyorsun?"

"Ah, ne kadar romantik," dedi Rylann.

"Üstelik iki aydır sevişmedim. Uzun süren ayrılıktan sonra yapılan seks her zaman harikadır."

"İşte tanıdığımız ve sevdiğimiz Shane." Rylann içkisinin son yudumunu alıp bardağındaki buzu çalkaladı. "Akşamdan kalmaktan bahsetmişken, sanırım sıradaki içkileri ben alıyorum." Gruptakilerin siparişlerini alıp kalabalık masanın etrafından bara yöneldi.

"Üç Amstel Light, bir rom-diyet kola, bir cin-tonik ve iki dilim limonlu Corona," dedi barmene.

Sağ taraftan erkeksi ve alçak bir ses geldi.

"Demek kutlama var."

Rylann senin geldiği yöne döndü ve...

Vay canına.

Champaign-Urbana'da yanında durup bara yaslanmış tipte erkekler yoktu. Aslında bildiği hiçbir yerde bu tip erkekler yoktu.

Uzun tarafına yatırdığı koyu kumral saçları, lacivert oduncu gömleğinin yakasına değiyordu. Uzun boylu ve mavi gözlüydü. Birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünen hafif sakallı ve sivri çenesi, ince, kaslı bir bedeni vardı. Altında koyu bir kot pantolonla kalın tabanlı bot vardı. Oduncu gömleğiyle hafif erkeksi ve olabildiğince seksi duruyordu.

Rylann, onu görünce dönüp bir daha bakan ne ilk ne de son kadındı. O da bunun farkında gibiydi. Dirseğini bara yaslayıp özgüvenli bir tavırla yanıtını beklerken mavi gözleri parlıyordu.

Kaç.

Rylann'ın akima gelen ilk fikir buydu.

ikinci fikirse, ilk fikrinin ne kadar gülünç olduğuydu. Neredeyse kahkahalarla kendine gülecekti. *Kaç.* Gerçekten mi? Bardaki sıradan erkeklerden biriydi; barlara girme yaşının on dokuz olduğu bir üniversite şehrinde beş yıl geçirmiş biri olarak bu tiplerden daha önce çok görmüştü.

Etraftaki kalabalığa göz gezdirdi. Saat on biri geçmişti ve mekân tıka basa doluydu. "Finallerin son günü. Bugün herkes kutlama yapıyor."

Rylann'ı şöyle bir inceledi. "Tahmin edeyim. Bu hafta sonu mezun oluyorsun. Son sınavına girdin ve bu gece gerçek dünyaya adım atışını kutluyorsun." Adam başını yana eğdi. "Reklamcılık bölümü olduğunu düşünüyorum. Leo Burnett'te iş buldun ve şuradaki oda arkadaşınla YVrigleyville'de iki odalı ve pahalı bir daire

tutup Chicago'ya taşınmak üzeresin." Başıyla Rae'nin bulunduğu tarafı işaret etti. Demek Rylann'm nerede oturduğunu önceden görmüştü.

Rylann bu esnada kolunu bara yasladı. "Bu, biriyle tanışırken her zaman kullandığın klasik bölüm tahmin etme oyunlarından mı, yoksa birçok kadının ne kadar klişe olduğunu anlamayacak kadar sarhoş olduğunu düşünerek mezuniyet haftasından faydalanmak için uydurduğun bir şey mi?"

Genç adam söylediklerine alınmış gibiydi. "Klişe mi? Sezgileri kuvvetli ve özgüvenli biri gibi görünmeye çalışıyordum."

"Ama şu an kendini beğenmiş ve sıradan biri gibisin."

Genç adam sırıtınca çenesinde beliren iki minik gamzeyle haylaz bir hal aldı. "Belki de sezgilerimin beni yanıltmaması seni korkutmuştur."

Barmen, Rylann'ın sipariş ettiği altı içkiyi önüne koydu. Rylaan iki yirmilik verip para üstünü bekledi. "Yaklaşamadın bile," dedi Ukala Gamzeli'ye. Yanıldığını yüzüne vurmaktan mutluluk duymuştu. "Yüksek lisans öğrencisiyim. Hukuk bölümünde."

"Ah. Demek gerçek dünyaya karışmayı üç yıl daha erteleyeceksin." Birasından bir yudum aldı.

Rylann gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. "Anlıyorum. Şimdi de sıradan ve küçümser bir tavra bürünmek istiyorsun."

Ukala Gamzeli sinsice ona baktı. "Gerçek dünyayı ertelemekte bir sakınca olduğunu söylemedim, avukat hanım. Bu kısmı kendin çıkardın."

Rylann cevap vermek için ağzını açtı ama tek kelime etmedi. Tamam, haklıydı. Ama hızlı değerlendirmeler yapabilen tek kişi o değildi ve kendi tahminlerinin gerçeğe daha yakın olacağına emindi. Bu tip erkekleri tanıyordu. Aslında her kadın bu tip erkekleri tanıyordu. Yakışıklılığın getirdiği özgüvenle genelde karakter konusunda zayıf oluyorlardı. Bu da doğanın insanları dengeleme yöntemiydi.

Barmen para üstünü uzattıktan sonra Rylann masasına gitmek üzere içkilerden ikisini eline aldı. Tam Ukala Gamzeli'ye şımarık bir hareketle masaya gideceğini söyleyecekken, Rae aniden yanında belirdi.

"Taşımana yardım edeyim, Rylann." Rae göz kırpıp dört içkiyi iki eline aldı. "Bizim yüzümüzden sohbetin bölünsün istemem."

Rylann ağzını açıp tek kelime edemeden Rae çoktan kalabalık masalarına doğru yolu yarılamıştı.

Ukala Gamzeli biraz daha yaklaştı. "Sanırım arkadaşın benden hoşlandı."

"Kendisi erkekler konusunda son derece zevksiz olmasıyla bilinir."

Adam güldü. "Bana gerçek hislerini söyle, avukat hanım."

Rylann göz ucuyla ona baktı. "Mezun olup avukatlık sınavını geçene dek avukat sayılmam."

Ukala Gamzeli'yle göz göze geldi. "Tamam, birbirimize adımızla hitap edelim. Rylann."

Hiç konuşmadan onu baştan aşağı süzüp o kaçınılmaz sonuca vardı. "Kadınlar konusunda her istediğini elde ediyorsun, değil mi?"

Genç adam bir süre sustu. Sonra "Aslına bakacak olursak istediğimden daha fazlasını," diye cevap verdi; fakat birden ciddileşti. Rylann ne söyleyeceğini bilmiyordu. Belki de artık gitme vakti gelmişti.

Kibarca gülümseyerek bardağını yana eğdi. "Sanırım arkadaşlarımın yanma gitsem iyi olacak. Seninle... pek tanışamadığımıza sevindim."

Arkadaşlarının anayasanın beşinci maddesinde geçen gözaltı sorgusundaki avukat talebi hakkı konusunda ateşli bir tartışmaya tutuştuğu masaya yöneldi. Rylann aralarına sıvışırken, Shane dâhil gruptaki tüm erkekler umursamadıklarından ya da Rylann'ın bardaki bir erkekle sohbet ettiğini fark etmediklerinden tartışmaya devam etti. Fakat Rae onu hızla sandalyesinin yanma çekti.

"Ee? Nasıl gitti?" diye sordu hevesle.

"Sanırım Ukala Gamzeli'den bahsediyorsun. Hiçbir yere gitmedi."

"Ukala Gamzeli mi?" Rae az kalsın ensesine bir şaplak atacaktı. "Kim olduğunu

biliyorsun, değil mi?"

Bu soruya şaşıran Rylann, bilardo masasındaki arkadaşlarının yanına gitmiş olan Ukala Gamzeli'ye baktı. Kim olduğuna dair kafasında bir fikir oluşmuştu. Rahat kotu, oduncu gömleği, botu ve biraz fazla uzun saçlarıyla yirmilerinde ve Champaign'de yaşayan, arkadaşlarıyla kam-püsteki barlarda takılıp karma gruplardaki kolay lokma hatunları ayartmaya çalışan erkeklere benziyordu.

Ama Rae tanıdığı biri olduğuna dikkat çekince, bu tahminini bir kez daha gözden geçirdi.

Bir sporcu olabilirdi. Bir seksenden daha uzundu ve vücudu da epey iyiydi. Elbette Rylann buna daha önce dikkat etmemişti.

Fighting Illinis'in yeni oyun kurucusu olabilirdi. Rylann son dokuz ayını hukuk fakültesinin tecrit edilmiş dünyasında geçirmişti ve dürüst olmak gerekirse üniversite futbol takımıyla pek ilgilenmiyordu. Fakat adam bir lisans öğrencisi olmak için biraz yaşlı görünüyordu.

"Peki, söyle bakalım. Kimmiş?" diye sordu Rae'ye. Kendini, alacağı cevaptan hiç etkilenmemiş gibi görünmeye hazırladı.

"Kyle Rhodes."

Rylann içkisini tam ağzına götürecekken durdu. *Peki.* Bu ismi biliyordu. Üniversitedeki neredeyse herkes bu ismi biliyordu.

"Milyarder olan mı?" diye sordu.

"Milyarderin oğlu olan," dedi Rae.

"Ama Kyle Rhodes, şu bilgisayar tutkunu adamlardan değil miydi?"

Rae dönüp bahsi geçen kişiye baktı. "Eğer yeni bilgisayar tutkunları böyleyse, varım. İstediği zaman gelip tuşlarımı yoklayabilir."

"Aferin, Rae." Rylann ona bir daha bakmamak için kendini zor tutuyordu. Hakkındaki tüm ayrıntıları bilmiyordu ama *Time, Neıvsıveek* ve *Forbes*'taki yazılarda Chicagolu bir iş adamı olan babasının Amerikan rüyasının ta kendisi olarak anıldığını okumuştu. Hatırladığı kadarıyla orta sınıf bir ailede yetişen

Grey Rhodes, Illinois Üniversitesi'nin bilgisayar bölümünden yüksek lisans derecesiyle mezun olmuş ve sonra kendi yazılım şirketini kurmuştu. Kariyeri hakkında çok önemli bir ayrıntı dışında pek bir bilgisi yoktu: Yaklaşık on yıl önce, şirketi dünya çapında patlayıp bir milyar dolardan fazla kazanç getiren yazılım güvenliği programı Rhodes Anti-Virüs'ü geliştirmişti.

Rylaan, Grey Rhodes'un mezun olduğu okula cömert bağışlarda bulunduğundan da haberdardı. Yani en azından okul, kampüsün bir binasına *Grey Rhodes Bilgisayar Bilimleri Merkezi* adını verdiğinden öyle olduğunu tahmin ediyordu. Milyar dolarlık imparatorluğuyla, okulun en zengin ve en ünlü mezunuydu. Ve bu yüzden bilgisayar bölümü yüksek lisans öğrencisi ve mirasçısı olan Kyle Rhodes da herkesin bildiği bir isimdi.

Artık Ukala Gamzeli'nin bir adı var, diye düşündü Rylann. Tebrikler.

Kyle Rhodes, atış yapmak için bilardo masasına eğilince oduncu gömleği geniş ve epey kaslı görünen göğsünü gerdi. Bu sırada Rylann gizlice onu izliyordu.

"İstediğin zaman geri gidebilirsin," dedi Rae. O da Rylann'la aynı yere bakıyordu.

Rylann başını iki yana salladı. *Asla.* "Annen seni hiç bu tip erkekler konusunda uyarmadı mı, Rae?"

"Uyardı. On altıncı yaş günümde, Troy Dempsey kapının önüne gelip beni motoruyla gezdirmek istediğinde."

"Gittin mi?" diye sordu Rylann.

"Elbette. Altımda mini bir kot etek vardı ve egzoz borusunda baldırımı yakmıştım. İzi hâlâ duruyor."

"Bu hikâyeden alman gereken bir ders var," dedi Rylann.

"Bir daha mini kot etek giymemem gerektiği mi?"

Rylann güldü. "O da var tabii." *Ve kötü çocuklardan uzak durman gerektiği.*

Ardından iki kız, Kyle Rhodes konusunu kapatıp arkadaşlarının beşinci madde tartışmasına katıldı. Rylann son bir saati nasıl geride bıraktıklarını anlamamıştı.

Saatine bakıp vaktin gece yarısını geçtiğini görünce şaşırdı. Kendini bilardo masasına bakarken buldu. O gece gözleri ona ihanet edip kendi isteği doğrultusunda hareket ediyordu. Kyle Rhodes ve arkadaşlarının gittiğini fark etti.

Bunu dert etmiyordu.

Gerçekten.

/Ç'T/) arın ışıkları yanmıştı; artık gitme vaktiydi.

Rylann sabırsızca saatine bakıp duruyordu. Saat biri çeyrek geçiyordu. Rae'nin bunca zamandır tuvalette ne yaptığını merak ediyordu. Arkadaşının midesinin bulandığını düşünmüyordu. Evet, bu gece biraz içki içmişlerdi ama uzun süreye yaymaya çalışmışlardı.

Beş dakika içinde sarhoş müşterilerden üçüncüsü de dışarı çıkarken yanlışlıkla Rylann'ı kapıya doğru itince, genç kız gidip Rae'ye bakması gerektiğini anladı. Kapıya yığılan kalabalığa ters yönde barda ilerledi. Ansızın biri sol taraftan ona çarpıp elindeki birayı V yakalı gömleğine döktü.

Soğuk, yapışkan sıvı göğüslerinin arasından karnına doğru ilerlerken Rylann yere eğildi. Yunan harfli bir beyz-bol şapkasıyla alnını iyice kapatan zanlıya baktı. "Harika," dedi alaycı bir tavırla.

Çocuk hafifçe sırıttı. "Üzgünüm." Dönüp arkadaşını itti. "Senin yüzünden şu yaptığıma bak, aşağılık herif!"

Aşağılık herif ve arkadaşı onunla bir daha göz göze gelmekten kaçınarak bardan çıktı. Rylann başını iki yana

salladı. "Yeni yetmeler," diye söylendi içinden. Artık kam-püs barlarına gelmeyeceğim, diye bir karar aldı. Evet, içkiler ucuzdu ama kesinlikle artık daha kendini bilen insanların takıldığı bir yer bulmaları gerekiyordu.

"Çok kısa bir zaman evvel, avukat hanım, o çocuk dans partnerin olabilirdi."

Rylann alaycı ses tonunu tanımıştı. Dönünce karşısında bara yaslanıp uzun bacaklarını önüne uzatan Ukala Gamzeli'yi, diğer adıyla Kyle Rhodes'u gördü.

Böylesine inkâr edilemez bir çekiciliğin karşısında duruşunu hiç bozmayacağına kararlı bir şekilde ona doğru ilerledi. Hakkmdaki değerlendirmelerin gittikçe doğru çıkmasına ne kadar sinirlendiğini anlamaya çalışıyordu. Daha önce bir öğrenci kulübüne katılmış, birçok kez beyz-bol şapkalı sarhoş pisliklerle dans etmiş ve hepsi de gecenin bir noktasında kaçınılmaz sonla üzerine bira dökmüştü. Ah o eski günler.

Bara gelip Kyle'ın yanında durdu ve arkasındaki peçeteleri işaret etti. "Peçete, lütfen."

"Dans partnerin konusunda yanıldığımı söylemeyecek misin?"

"Bu kez şansın yaver gitti." Rylann elini uzatıp tekrar etti. "Peçete."

Kyle onu süzdükten sonra barın arkasında duran adama döndü. "Bir havlu alsak nasıl olur, Dan?"

"Elbette, sorun değil, Kyle." Barmen barın altındaki dolaplardan birini açıp temiz bir havlu çıkardı. Havluyu Kyle'a uzattı ve o da Rylann'a verdi.

"Teşekkür ederim. Demek buralarda tanınan birisin, Kyle." Kendini ona tanıtmaya kalkarsa adını hiç bilmiyormuş gibi yapmak zorunda kalmamak için üzerine basarak tekrar etti. Nedense, Rae'nin ona kim olduğunu söylediğini bilmesini istemiyordu.

"Buranın sahibi bir arkadaşım." Barın köşesinde bilardo oynayan iki arkadaşına baktı. "Bize içki ısmarlıyor. Daha iyi bir teklif olamaz."

Rylann gülmemek için kendini tuttu. Bir milyarderin oğlunun böyle içki tekliflerini önemseyeceğini asla düşünmezdi. Zaten daha önce bir milyarderin oğluyla tanışmamış biri olarak neyi önemseyeceğini gerçekten bilmiyordu.

Üzerinde siyah bir gömlek olduğundan içinin görünmesi gibi bir sorun olmayacağını düşünüp sevinerek havluyu hafifçe gömleğine bastırdı. Havluyu göğsüne bastırırken Kyle'm pis pis sırıtıp dalga geçmesini bekledi ama Kyle hiçbir şey söylemedi. Üzerini temizledikten sonra havluyu bara bırakıp başını kaldırdığında, Kyle'm gözlerinin göğüslerinde değil, gözlerinde olduğunu fark etti.

"Arkadaşların nerede?" diye sordu.

Kahretsin! Rae. O pislik, birayı üzerine döktükten sonra Rae'yi tamamen unutmuştu. "Güzel bir soru." Etrafına bakınca barda yalnız takılan birkaç kişi dışında kimsenin kalmadığını fark etti. Ne Rae ne de hukuk sınıfından diğer arkadaşları oradaydı.

İşler tuhaflaşmaya başlıyordu.

"Tuvalete gittikten sonra benimle ön kapıda buluşacaktı ama gelmedi. Bana biraz müsaade et." Rylann, Kyle'ı barda bırakıp hızla kadınlar tuvaletine gitti. Tüm bölmeleri kontrol etti; hepsi bomboştu.

Kadınlar tuvaletinden çıktıktan sonra, ikinci kata giden ahşap merdivenlere yöneldi. Güvenliklerden biri aniden önünü kesti.

"Bar kapandı," dedi. "Kapıya doğru ilerlemeniz gerekiyor."

"Tuvalete giden bir arkadaşımı arıyorum. Yukarıda bir tuvalet daha var, değil mi?"

"Evet, ama içeride kimse yok," dedi güvenlik.

"Hâlâ barda takılan biri var mı? Uzun, açık kumral, kırmızı gömlekli bir kız?"

Güvenlik başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Tüm kat boş."

Güvenlik uzaklaşırken Kyle, Rylann'ın hemen yanında belirdi.

"Tamam, işte şimdi endişelenmeye başladım," dedi kendi kendine.

"Cep telefonu var mı?" diye sordu Kyle.

Rylann suratını astı. "Evet, ama benim yok." Kyle'ın bakışını yakalayınca hemen savunmaya geçti. Rae ve tanıdığı diğer herkes tüm yıl bir cep telefonu alması konusunda başının etini yemişti. "Hey, faturaları hiç de uygun değil."

Kyle, kotunun cebinden beyaz bir cep telefonu çıkardı. "Gece arama yapmak ücretsiz. 2003'e hoş geldin."

"Aman ne komik." Rylann bakışlarıyla onu utandırarak durumu eşitlemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Cep telefonu gerçekten işe yarayabilirdi. Sululuğu

şimdilik bir kenara bırakmalıydı.

Beş dakika içinde ikinci kez ondan yardım aldığını fark ederek telefonu Kyle'ın elinden aldı. Nezaket kurallarına göre ona en azından iyi davranmak zorundaydı.

Kahretsin.

Rae'nin numarasını tuşlayıp telefonun çalmasım bekledi.

"Merhaba?" diye yanıtladı arkadaşı şaşkın bir tonda.

Rylann derin bir iç çekip rahatladı. "Rae, neredesin? Burada ahmak gibi dikilip tuvaletten çıkmanı bekliyorum. Ama tuvalete değilsin."

"Carpe diem.[1]"

Rylann, Kyle'dan birkaç metre uzaklaştı. "Carpe diem mi? Ne demek istiyorsun?" Arkadaşının birazdan söyleyeceği şey hoşuna gitmeyecek gibi hissediyordu.

"'Beni öldürme'nin Latincesi."

Ah, Tanrım.

"Ne yaptın, Rae?"

"Tam olarak şöyle oldu: Tuvaletten çıkınca Kyle Rhodes'un barda sana baktığını gördüm. Eğer geçirdiğimiz bu uzun dönemden sonra kendini eğlencenin kollarına bırakmayacaksan, ben de eğlenceyi ayağına getireyim dedim. Bu yüzden diğerlerini de alıp arka kapıdan sıvıştım."

"Yok artık."

"Evet. O bir milyarderin oğlu, Rylann. Ve muhteşem biri. Aslında bana teşekkür etmen gerek. Shane'in dairesinden bir blok ötedeyiz ve sanırım biraz burada takılıp sizi baş başa bırakacağım."

Rylann biraz daha alçak sesle konuşmaya başladı. "Bu kadın dayanışmasına aykırı bir hareket, Rae. Birbirimizi asla yalnız bırakmamalıyız. Şimdi eve tek başıma yürümek zorunda kalacağım."

"Her şey planlandığı gibi giderse buna gerek kalmaz." Aklında sinsi ve dâhiyane bir fikir olduğu ortadaydı. Sonra birden çekingen bir tavırla, "Bu arada, bu kimin telefonu?" diye sordu.

Rylann bu soruya kesinlikle cevap vermeyecekti. "Düşündüm de, galiba seni öldüreceğim. Ve sonra geçen kış aldığın siyah Manolo ayakkabını çalıp cenazende giyerek dans edeceğim." Öfkeyle telefonu kapattı.

Kyle'ın yanma gidip telefonunu verdi.

"Ee?" diye sordu.

Rylann hemen bir bahane uydurdu. "Arkadaşlarımızdan biri rahatsızlanınca Rae ve diğerleri onu eve götürmüş."

"Ya da burada benimle kalasın diye arkadaşın seni burada bırakmış."

Rylann artık boşa çabaladığını fark etti. "Tamam, bu kadarı da garip doğrusu. Nasıl bildin?"

Kyle omuz silkti. "Carpe diem'i duyunca tahmin ettim. İkiz bir kız kardeşim var. Kullandığı çöpçatanlık taktiklerini biliyorum."

Rylann kızardı. "Umarım bu işle bir bağlantım olduğunu düşünmüyorsundur."

Kyle, Rae'nin çevirdiği bu dolaptan hoşnut görünüyordu. "Endişelenme, avukat hanım. Seni iş birlikçilik suçuyla yargılamayacağım." Başıyla kapıyı işaret etti. "Hadi. Seni evine bırakayım."

Rylann çıkışa doğru ilerlemeye başladı. "Teşekkürler ama gerek yok. Yalnız sekiz blok ötede oturuyorum."

Kapıya doğru Rylann'ı takip eden Kyle güldü. "Bir kadının gecenin bir buçuğunda tek başına evine yürümesine asla izin vermem. Annem beni böyle yetiştirmedi."

"Annene söylemem. Eğer sen de söylemezsen tabii." Rylann eve yalnız yürümeye can atmıyordu; ama okulda yeniyken kampüste buna benzer gece yürüyüşleri yapmadığını da söyleyemezdi. Üstelik Kyle Rhodes da yabancıydı. Onun güven teşkil ettiğinden nasıl emin olabilirdi?

Bar kapısına gelince Kyle, onu durdurdu. "Sadece annem istediğinden değil, aynı zamanda kendim de böyle istediğim için. Kız kardeşim Northwestern'de yüksek lisans öğrencisi. Bir herifin onu gecenin bir yarısı sokakta tek başına bıraktığını duysam, o herifi mahvederim. Yani hoşuna gitse de gitmese de benimlesin."

Rylann ne yapacağını düşünüyordu. Kardeşi hakkında söyledikleri yeterince inandırıcıydı. Anladığı kadarıyla Kyle Rhodes, kendini beğenmiş ve baş belası bir tipti; ama bildiğimiz baş belalarından değildi. "Peki, tamam. Beni eve bırakabilirsin." Durdu. "Teşekkür ederim."

"Bak, bana iyi davranmak bu kadar zor muymuş?"

Rylann kapıyı itip dışarı çıktı. Kapının önü her zamanki gibi hangi partiye gideceklerini ve giderken La Bamba'da mola verip *burrito* yiyip yemeyeceklerini tartışan öğrencilerle doluydu. "Sana iyi davranmak için can atan bir sürü kadın olduğuna eminim," dedi kalabalığın arasından çıkmaya çalışırken. "Sanırım ben istisnayım."

Kyle onu takip etti. "Şimdi varsayımlarda bulunan kim?"

"Barda takılıp içki alan kadınlara asılmaya çalışıyorsun. Bir kadını evine ilk bırakışın olmadığını anlamak için dâhi olmak gerekmiyor."

"Birincisi..." Kyle ters yönde yürüyen bir grup kadın yüzünden bir an Rylann'dan uzak kaldı. "Kimseye asılmıyorum. İkincisi de... barlara gidip kadınlarla takılmak gibi bir alışkanlığım yok. Bu gece istisnaydı. Seni arkadaşlarınla masada gördüm ve peşinden bara geldim."

"Neden?"

Soğukkanlılıkla omuz silkti. "Ateşli biri olduğunu düşündüm."

"Teşekkürler," demekle yetindi Rylann.

Sarhoş bir genç tökezleyerek yanlarından geçti. Kyle tam zamanında Rylann'ı belinden kavrayıp gencin önünden çekti.

Sokağın köşesinde, sarhoş çocuktan uzak bir mesafede durup trafik lambasının yanmasını beklediler. Kyle, Rylann'a şöyle bir baktı. "Ama aynı zamanda bu

kadar sert olacağını düşünmemiştim."

"İlk teklifini yürürlükten çekmek konusunda özgürsün."

Kyle güldü. "Tanrım, tam bir hukuk tutkunusun. Hiçbir şeyi yürürlükten çekmiyorum. Hem ateşli hem sert olman dert değil. Aslında böyle kadınlardan daha çok etkileniyorum." Başını yana eğip düşündü. "Bir de böyle tavuk kanadından."

Rylann başını çevirip Kyle'a dik dik baktı. "Az önce beni tavuk kanadıyla mı kıyasladın?"

"Kötü bir şey yapmışım gibi söylüyorsun. Tavuk kanadı efsanedir."

Rylann bu kez gülmemek için kendini tutuyordu. "Neden hiç ciddi olamadığın hissine kapılıyorum acaba?"

Kyle koluyla kaldırımda dolanan ve sokağa dökülen insanları gösterdi. Kıpır kıpır bir atmosfer vardı. "Bu gece kim ciddi olmak ister ki? Hukuk bölümünün yıl sonu gelmiş. Biraz eğlenmene bak."

Dürüst olmak gerekirse Rylann, Kyle Rhodes hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Mantıklı yanı, bu seksi, milyarder adayı adamın asıldığı onlarca kadın olduğunu söylüyordu. Ama yine de bu ilgi karşısında etkilendiğini kabul etmese yalan söylemiş olurdu. Birçok kadının peşinden koştuğu Kyle Rhodes, onun peşinden koşuyordu.

En azından beş dakikalığına.

"Bak," dedi Kyle'a. "Beni eve bıraktığın için çok teşekkür ederim. Gerçekten. Ama hepsi bu kadar. Sadece bir yürüyüş."

Işık yeşile döndü ve art arda karşıya geçtiler.

"Alınma ama biraz katı kuralların var gibi duruyor," dedi Kyle. "Hiç işleri akışına bırakmaz mısın?"

"İçgüdüleriyle hareket eden değil, planlı yaşayan bir insan olduğumu söyleyebilirim."

Kyle bir ah çekti. "Eminim şu beş yıllık plan yapan tiplerdensindir."

"Benimki altı yıllık." Rylann, Kyle'm bakışını yakaladı. "Ne var? Olmak istediğim yere ancak bu sürede gelebileceğim," diye savundu kendini. "Herkesin yirmilerini sorumsuzca yaşadıktan sonra büyüme vakti geldiğine karar verip hayata atılma lüksü yok, Kyle Rhodes."

Kyle etrafında dönüp aniden önünde durunca Rylann az kalsın ona çarpacaktı. "Zengin adama hak ettiği cezayı verme konuşmasını hızla geçeceğim. Liseden beri bununla uğraşıyorum." Üzerine basa basa devam etti. "Ve sorumsuzca yaşadığım falan yok. Aslında bu akşam burada kutlama yapmamın sebebi doktora adayı olmak için yeterlilik sınavına girmemdi."

Rylann yanıldığını kabul etti. "Etkileyici bir hikâye. Belki bir gün biriyle tanışırken karşındakinin bölümünü tahmin etmek yerine bu cümleyle giriş yapabilirsin." Yüzünde cana yakın bir gülümseme belirdi. "Sadece bir öneri."

Kyle pes etti. "Bir daha asla yapmayacağım, yemin ederim. Barda tanımadığım kızlara yaklaşırken genelde şakacı bir tavır sergilemeye çalışırım." Öfkeyle ilerledi.

Birkaç metre yürüdükten sonra Rylann arkasından seslendi. "Yanlış yöne gidiyorsun." Kyle arkasına dönünce, Rylann masumca işaret etti. "Evim bu tarafta."

Kyle yönünü değiştirip hiç pas vermeden Rylann'ın yanından geçti.

Rylann keyifle onu izledi. Kyle Rhodes'un bu aksi yanı hoşuna gitmişti. Ukala Gamzeli'nin sahte etkileme taktiklerinden çok daha samimiydi. "Yarım blok önden yürürsen beni eve bırakmış sayılmazsın," diye seslendi. "İki metre kuralı gibi bir şey olduğuna eminim."

Kyle arkasına bakmadan durdu. Sessizce Rylann'ın yetişmesini bekledi.

Rylann, Kyle'ı yakaladığında "O zaman şimdiden tebrikler. Doktora sınavından biraz daha bahsetsene," dedi.

"Ah, demek şimdi birden bana iyi davranmaya karar verdin."

"Bu konuyu değerlendiriyorum."

Eve doğru yürümeye devam ettiler. "Bilgisayar bölümünde yüksek lisans yaptım," dedi Kyle. "Sistem ve ağ araştırmaları alanında yoğunlaştım. Özellikle de güvenlik alanında. Yani SR saldırılarına karşı."

"Çok... teknik bir terim."

Söylediklerini anlamadığını fark eden Kyle açıkladı. "SR, servis reddetme demek. Basit hâliyle bir bilgisayar *hackleme* türü. Şirketler bunu genelde baş belası olarak görüyor ama tahminimce önümüzdeki birkaç yıl içinde bu tür saldırıların sayısı epey artacak. Eğer internet siteleri bu tehditleri ciddiye almaya başlamazsa, bir gün birileri büyük bir panik ve kargaşa yaratacak. Söylemedi deme."

"Baban aile işlerini yürüteceğin için seninle gurur duyuyor olmalı," dedi Rylann.

Kyle yüzünü buruşturdu. "Aslında bu biraz tatsız bir konu. Onunla çalışmayı düşünmüyorum. Öğretmen olmayı istiyorum." Rylann'ın yüzündeki şaşkınlığı görünce omuz silkti. "Sonuçta tüm yaz tatil yapabileceğim bir mesleği elimin tersiyle itemem, değil mi?"

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapıyorum?"

"Seni ciddiye almamam için rahat bir tavır sergiliyor gibisin. Sanırım botun ve oduncu gömleğinin sebebi de bu."

"Hayır, oduncu gömleğini ve botu *rahat* diye giyiyorum. Belki fark etmemişsindir diye söylüyorum, okul mısır tadarının ortasında. Burada siyah kravat takmak zorunda değilim." Başını yana eğdi. "Üstelik benim tavrımla neden ilgileniyorsun?"

"Çünkü ünlü Kyle Rhodes'un göründüğünden çok daha farklı biri olduğundan şüpheleniyorum."

Rylann'ın evinin iki blok ötesindeki sokağın köşesinde durdular. Rylann esen rüzgârla üstünün ıslak olduğunu anımsadı. Hafifçe titreyerek kollarını göğsünde bağlayıp ovuşturarak ısınmaya çalıştı.

"Hayır, hâlâ o sıradan tanışma cümlesini kuran pisliğim." Kyle hiç düşünmeden

oduncu gömleğini çıkarıp Rylann'a uzattı. Altında göğüs, karın ve kol kaslarını belli eden dar ve gri bir tişört vardı.

Rylann gömleği eliyle iterken vücuduna bakmamaya çalıştı ama beceremedi. "Ah, hayır, teşekkürler. Eve iki blok kaldı. Sorun değil."

"Al lütfen. Annem üstü başı ıslanmış ve titreyen bir kadının yolda bu şekilde yürümesine izin verdiğimi duyarsa beni *öldürür"*

Rylann gömleği alıp kollarını içine soktu. Bedeninin sıcaklığı hâlâ hissediliyordu. "Yirmi üç yaşındasın ve hâlâ annenin sözünü dinliyorsun. Ne hoş."

Kyle yaklaşıp gömleğin içine kıvrılan yakasını düzeltti. "Yirmi dört. Ve annem epey sert bir kadındır. Yerimde olsan sen de öyle yapardın." Yakanın son hâlinden hoşnut olup başını salladı. "İşte böyle."

Kyle'ın eli boynuna değince Rylann'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

İlk kıvılcımlar.

Kahretsin.

"Teşekkürler," dedi. *Ama bu değil*, diye hatırlattı kendine. Bu adam altı yıllık planında kesinlikle yer almayacaktı. Hatta altı günlük planında dahi...

Kyle başını eğip Rylann'a baktı. "Ateşli olduğunu düşündüğümden peşinden geldim derken yalan söyledim." Yanağına dokundu. "Seni gülerken gördüm ve gülüşün beni içine çekti."

Ah... *Tanrım.* Rylann'ın kalbi yine tekledi. O olağanüstü mavi gözlerine bakarken bir süre düşündü ve sonra karar verdi. Neden olmasın? Geçirdiği zorlu yılın ardından biraz eğlenmeyi o da hak etmişti.

Rylann parmak ucunda yükseldi, dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı ve onu öptü.

Yavaş başlayan öpücüğün ardından Kyle, baştan çıkarıcı bir hamleyle ağzını Rylann'mkine kenetledi. Bir an bir sokağın köşesinde olduklarını unutarak, belki de umursamayarak, Kyle elini Rylann'ın göğsünde gezdirdi.

Bedenini ona yasladı ve dillerinin buluşmasıyla öpücük derinlere ulaştı. Rylann'ın bedeni, bu öpücüğün ateşiyle âdeta eriyordu.

Yavaşça dudaklarını çekene dek geçen zaman, Rylann'a bir ömür gibi gelmişti.

Kyle'm eli hâlâ yanağında ve dudakları yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Gözleri koyu, alevli bir maviye dönmüştü.

Rylann "Bir değişiklik yapıp anı yaşamaya karar verdim," dedi nefes nefese.

Kyle kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

Nefes kesici. Kendi kendine gülümserken, Kyle Rhodes'un öpüşmesi hakkında daha önce bir ömür yetecek kadar iltifat almış olabileceğini düşündü. Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Hiç fena değil."

Kyle güldü. "Fena değil mi? Olağanüstü yetenekli olduğum iki konu var, avukat hanım. Biri bilgisayarlar. Öteki de..."

Peki o zaman. Rylann gözlerini devirdi. "Gerçekten, bu giriş cümlelerini nereden buluyorsun?" Dönüp iki blok ötedeki evine doğru yürümeye başladı. Kyle Rhodes ve egosunun yanında barmamadığım fark etti.

Birkaç metre gittikten sonra arkasından ona seslendiğini işitti.

"Yarım blok önümden yürürsen seni eve bırakmış sayılmam," dedi Kyle, Rylann'ın az önceki sözleriyle alay ederek.

Rylann, "Tüm zorunluluklarından feragat ettin," diye bağırdı arkasına bakmadan. Kyle'ın peşinden gelirken attığı sıcak ve içten kahkahayı işitti.

Binaya varınca, bahçedeki kestirme yoldan Rae'le yaşadığı ikinci kattaki daireye çıkan soluk renkli ahşap merdivenlere yürüdü.

"Rylann..."

Arkasına dönünce Kyle'ın merdivenlerin başında durduğunu gördü.

"Yazın bu mısır tarlasında mı takılacaksın diye merak ettim," dedi.

"Önemli değil ama evet." Güldü. "Federal Savcılık Teşkilatı'nda staj yapacağım."

Kyle birkaç basamak çıkıp yanma geldi. "O zaman yarın birlikte bir akşam yemeği yiyelim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Rylann'ın giydiği gömleğin yakasını çekiştirdi. "Gömleğimi alıp öylece kaçacak mısın yani?"

Gömleği tamamen unutmuştu. Gömleği çıkarmaya çalıştı. "Üzgünüm. Ben..."

Kyle ellerini tuttu. "Sende kalsın. Yakıştı."

Bedenini tepeden tırnağa bir heyecan sardı. En manalı bakışını attı. "Ama sadece yürüyecektik."

"Sadece bir buluşma, avukat hanım. Tavuk kanadı yiyip bira içerken tüm yaz burada ne kadar sıkılacağımızdan bahsederiz hem."

Aslında kulağa o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu. "Peki ya, yazın burada olmayacağımı söyleseydim?" diye sordu Rylann. "Eğer tahminlerin doğru olsaydı, yarın sabah Chicago'ya, Wrigley ville'deki iki odalı daireme taşınıyor olacaktım."

Kyle'ın yüzünde kutuplardaki buzulları bile eritecek biri gülümseme belirdi. "O zaman seninle tavuk kanadı yemek için iki saat yol kat etmem gerekecekti. Yarın görüşürüz, avukat hanım. Sekizde." Dönüp merdivenlerden aşağı indi.

Birkaç dakika içinde eve giren Rylann, başını kapıya yaslayıp bu gece olanları düşündü. Gözlerini kapattı; kendini ne kadar tutmaya çalışsa da dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamıyordu.

Vay canına.

*

Ancak bu mutluluk pek uzun sürmedi.

Rylann saat ona dek bekledi. Kyle'ın iki saat önce gelmiş olması gerekiyordu. En sonunda pes edip kotunu ve topuklu ayakkabısını çıkardı.

Onu ekmişti.

Sorun değil diye düşündü kendi kendine. Aylardır dört gözle beklediği stajı bir hafta sonra başlayacaktı ve vaktini ara sıra etkileyici, seksi, milyarder bir bilgisayar tutkununun onu aramasını bekleyerek geçirmesine hiç gerek yoktu.

Rae duysa çok üzülür, diye düşündü. Yaz tatili için evden ayrılırken siyah Manololarını özellikle bu gece için ona bırakmıştı.

"Bir milyarderle buluşmaya parmak arası terlikle gitmene asla müsaade edemem," demişti Rae. Arabasına binmeden önce ayakkabı kutusunu Rylann'a verirken duygusallıktan uzaklaşıp soğukkanlı görünmeye çalışmıştı.

Rylann arkadaşına sarılmıştı. "Sen ve diğer tüm ayakkabıların, bir an önce geri gelmelisiniz."

"Yarın ara ve buluşmanın nasıl geçtiğini anlat," demişti Rae. "Belki seni pizza yemeye İtalya'ya götürür. Ya da ilk buluşma için restoranı kapatır!"

Belki de tüm plan aklından uçup gider.

Rylann hissettiği üzüntüyü bir şekilde geçiştirmeye karar verdi. Atletini ve büzgülü pijama altını giydi. Gidecek bir yeri yokken o kıyafetlerle durmasının bir anlamı yoktu.

Koltuğa yayılıp televizyon kanallarında öylece gezinmeye başladı. Evin ne kadar sessiz olduğunu fark etti ve hemen ardından kendini zavallı hissetmenin kıyısında olduğunu anladı.

Asla, dedi kendine. O yola girmeyi hiç istemiyordu. Kyle Rhodes o kadar da mükemmel değildi. Zaten kendini beğenmiş, hatta öz güven patlaması yaşayan biriydi ve traktörden inip gelmiş gibi bir tarzı vardı. Peki ya, tüm o bilgisayar zırvaları? Konuşulabilecek en sıkıcı konu olabilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu adamdan o kadar da hoşlanmamıştı.

Gerçekten...

Ertesi sabah, biraz koşu yapmak için giyinip yatak odasından çıktı. Son aylarda o kadar çok ders çalışmıştı ki neredeyse hiç spor yapmamıştı ve bu durumu telafi

etmesi gerektiğini hissediyordu. Hevesininse üçüncü kilometrede nefes nefese yere yığılana dek süreceğini tahmin ediyordu.

Dün gece ekilen bir kadın için keyfi epey yerindeydi. Bu, hem dışarı çıkarken Kyle Rhodes'un gömleğini çöpe atmak istediğinden, hem de eğer bir daha onunla karşılaşırsa söyleyeceği o tek cümleyi kafasında planladığındandı. Bir de gömleğini gerçekten istediği yere koyamadığından güneş görmeyen başka bir yere attığından bahsedecekti.

Bir elinde MP3, diğerindeyse az sonra tarihe karışacak gömlekle dairenin kapısından çıktı ve yerdeki gazeteyi gördü. Gazeteyi eline alırken sabah güneşinin etkisiyle gözlerini kırptı. Bir yandan ne kadar sıcak, muhteşem bir mayıs günü geçireceğini düşünüyordu. Mayıs. Havuz için harika bir gün, diye düşündü. Belki sonra...

Gazete manşetini anlaması biraz vakit aldı. İlk önce sıradan, duyduğu an insanı kısa bir üzüntüye boğan trajik bir manşet gibi geldi. Sonra nihayet yazılanların farkına vardı: *Milyarder Alumrıus'un Eşi Araba Kazasında Hayatını Kaybetti*

Marilyn Rhodes...

Kyle'ın annesi.

Gazeteden başını hiç kaldırmadan kapıyı kapattı, mutfak masasına geçti ve okumaya başladı.

(7Xf\ okuz yıl sonra...

Michigan Gölü'ne karşı esen serin mart rüzgârı, göz yaşartacak kadar şiddetliydi. Ama Kyle bunu fark etmemişti bile. Koşarken tamamen kendi dünyasına kapanırdı.

Etraf karanlıktı; saat akşam yediydi ve hava dört derece civarındaydı. Son iki haftadır her gün gölü çevreleyen yürüyüş yolunda yirmi kilometre koşmuştu. Dün bina görevlisi Miles, bu alışkanlığı üzerine sohbet açınca o da müte-vazılığım bozmadan maratona hazırlandığını söylemişti.

Aslında sadece koşmanın getirdiği sessiz yalnızlığı seviyordu. Elbette koşarken gelen özgürlük hissinden de büyük haz alıyordu. Ah, özgürlük ne muhteşemdi. Bu hisle onu fiziksel yorgunluktan başka hiçbir şey yolundan alıkoyamazdı.

Elbette bir de evden on beş kilometre uzaklaşırsa peşine düşecek silahlı Amerikan polisleri...

Ufak bir teknik ayrıntı işte...

Kyle bu sabahki koşusunda bir sıkıntı olduğunu hemen fark etmişti. Koşunun beşinci kilometresinde beliren bir histi bunun sebebi: Bileğindeki elektronik izleme cihazı,

koşarken cildini fena hâlde tahriş ediyordu. Etrafına biraz pudra sürmeye çalışmış ama bu beyaz toz yığını, onu bebek gibi kokutmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı. Otuzlarında ve kendini bekârlığa adamış bir adamın duymak isteyeceği son koku, bebek kokuşuydu. Bu kokuyu alan bir kadının erteleme modundaki tüm biyolojik alarmları harekete geçip birden şiddetle çalmaya başlardı.

Ancak Kyle'ın çok iyi bildiği gibi, bir erkeğin tahrişten ve bebek pudrasından daha büyük sorunları olabilirdi. Erkekler tutuklanabilir, birden fazla federal suçun sorumlusu olarak gösterilip hapsi boylayabilirdi. Ya da bir erkek, onu hapisten erken çıkarmak için FBI'yla iş birliği yapan inatçı, baş belası ikiz kardeşinin ölümün ucundan döndüğünü öğrenebilirdi.

Yine de Jordan'ın canına okumak istiyordu.

Kyle saatine bakıp son kilometrede hızını arttırdı. Ev hapsinin kurallarına göre, evin on beş kilometre yakınında olmak suretiyle kişisel işlerini halletmesi için günde doksan dakika dışarı çıkabilirdi. Normalde bu doksan dakikayı alışveriş ve çamaşır için harcaması gerekirdi ama sistemi yürütmenin bir yolunu bulmuştu: Market alışverişini internetten yapıp kapısına getirtiyor ve yaşadığı çok katlı binanın kuru temizleyicisini kullanıyordu. Böylece sınırlarından doksan dakikalığına uzaklaşabiliyordu. Bu doksan dakikada hayat neredeyse tamamen normale dönmüş gibi hissediyordu.

O akşam, süresinin dolmasına sekiz dakika kala binaya geldi. Sistemi bir şekilde yürütüyor olabilirdi, ancak test etmeye hiç niyeti yoktu. Bir gün bacağına giren kramp sebebiyle geç kalıp bileğindeki cihazın alarmı çalmaya başlamasından çok korkuyordu. Tüm ihtiyacı, sırf düzgün esnemedi diye sahile hücum edip onu kelepçeleyen polis ekibiydi.

Kyle binaya girince içerideki boğucu sıcaklığı hissetti. Belki de bu kapıdan

girdikten sonra tam yirmi dört saat otuz iki dakika dairesinde kapalı kalacağından olabilirdi.

Sadece üç gün kaldı diye hatırlattı kendine.

Yaklaşık yetmiş iki saat sonra resmi olarak *özgür* kalacaktı. Hapsedildiği günlerde vakti saatlerle hesaplamaya başlamıştı. Federal Savcılık Teşkilatı'nın anlaşmanın üzerine düşen kısmını onayladığını tahmin ediyordu. Elbette bu büyük bir varsayımdı. On sekiz aylık cezasının dört ayını tamamladığı federal Metropolitan Hapishanesinden erken salınması için kardeşiyle yaptıkları anlaşmalara rağmen, Federal Savcılık Teşkilatı ile aralarının pek iyi olduğu söylenemezdi. Sonuçta ona hem mahkemede hem de basının önünde terörist olarak hitap etmişlerdi ve Kyle'm kurallarına göre, bu insanlar direkt onun kara listesine giriyordu. Çünkü elinde sözlük olan her ahmağın bildiği gibi, terörist, bir sonuca ulaşmak için şiddet gösteren ve etrafa korku saçan kişi anlamına geliyordu.

Fakat o sadece aptallığının kurbanıydı.

Kyle, resepsiyonun önünden geçerken bina görevlisi Miles saatine baktı.

"Cumartesi akşamı bile mola vermek istemiyor musun?"

"Kötülere rahat yok," dedi Kyle sırıtarak.

Asansöre binip çatı katma giden otuz iki numaralı tuşa bastı. Kapı kapanmadan hemen önce yirmilerinin sonlarında, boğazlı kazaklı ve kot pantolonlu biri içeri girdi.

Sessizce yukarı çıkmaya başladılar. Kyle bu sessizliğin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Adam önünde sonunda bir şey söyleyecekti. Bazıları ona küfrediyor, bazılarıysa yaptığını haklı buluyordu ama istisnasız herkes onunla *konuşuyordu.*

Asansör yirmi üçüncü katta durunca, adam arkasına baktı. "Ne pahasına olursa olsun, bence epey eğlenceliydi."

Beni haklı bulanlardan diye düşündü Kyle ve "Büyük jüride keşke sen de olsaydın," dedi.

Asansörle iki teras dairesiyle daha paylaştığı çatı katma çıktı. Evine girdi, terli

ceketini çıkardı ve mutfak tezgâhının önündeki bar taburelerinden birine fırlattı. Bu ev, talimatları doğrultusunda açık planlı olarak tasarlanmıştı. Evin havalanması için iki duvarı zeminden tavana pencere kaplı odalar dışında, tüm yaşam alanı bir aradaydı. Genelde hava kapalı olsa da, evin göz alıcı bir göl manzarası vardı. Elbette mart ayında Chicago havası için gayet normaldi.

Bir hafta önce babasıyla ziyarete geldiklerinde, "Benim için bir daha ev hapsi anlaşmasına girmek zorunda kalırsan, Jordan, lütfen federallere soğuk ayları Malibu'da bir sahilde geçirme şartını sunmayı unutma," diye şaka yapmıştı.

Bu şakadan pek hoşlanmayan babası, telefonuna bakmak için odadan çıkmıştı.

"Biraz zamansız oldu," demişti Jordan başını iki yana sallayarak.

"Hapishane şakalarıyla bir sorunun yok," diye savunmaya geçmişti Kyle. Kardeşi son zamanlarda kendini epey geliştirmişti.

Jordan kilerdeki kavanozdan aşırdığı kurabiyelerden birini elinde sallamıştı. "Evet ama ben moronun teki olduğunu üç yaşından beri biliyorum. Babamın bunu bunca zaman sonra fark etmesi çok ilginç." Keyifle gülümseyip kurabiyeden bir ısırık almıştı.

"Teşekkürler, zekâ küpü kardeşim. O kurabiye beş aylık." Kardeşi telaşla kâğıt havlu bulmaya çalışırken Kyle pis pis gülmüştü.

Daha sonra kapıdan çıkarken konuyu tekrar açmıştı; bu kez daha ciddiydi. "Babamı dert etme. Zamanla her şey yoluna girecek."

Kyle, Jordan'ın haklı olmasını diliyordu. Babası, Kyle'm herkesin gözü önünde tutuklanıp suçlu bulunmasını mümkün olduğunca sakin karşılamıştı aslında. Grey de Jordan gibi Kyle'm tüm mahkemelerine katılmış ve hapishanede onu her hafta ziyaret etmişti. Yine de son günlerde babasıyla olan ilişkisinde bir pürüz vardı. Artık erkek erkeğe konuşmanın zamanı gelmişti.

Er ya da geç...

Bu konuyu geçici olarak rafa kaldıran Kyle, koşu giysilerini çıkarıp hızlı bir duş aldı. Saatine bakıp ziyaretçilerinin gelmesine henüz yarım saat olduğunu görünce otuz inçlik düz ekran monitöründe akşam haberlerini okumak için ofisindeki çalışma masasına geçti.

Genel haberleri hızla okuduktan sonra *Wall Street*'in teknoloji bölümüne tıkladı. Sayfadaki ikinci haberin yaklaşan mahkemesi hakkında olduğunu görünce burnundan soludu.

En azından manşete çıkmamıştı; ama salı günü yargıç, devletin talebini onaylayınca fotoğrafının tekrar tüm gazetelere çıkacağından hiç şüphesi yoktu. Bir hatanın bu kadar dikkat çekmesi tek kelimeyle gülünçtü. Evet, yaptığının hata olduğunu Kyle da inkâr etmiyordu. İnsanlar her gün yasaları çiğniyordu. Evet, o birkaç yasayı aynı anda çiğnemiş olabilirdi ama yine de bu kadar *büyütülecek* bir şey yoktu.

Dehşet verici ayrıntıları bir daha okumak istemeyen Kyle, *Wall Street'te* yazanları göz ardı etti. Ne yaptığını çok iyi biliyordu; hatta bundan dünyanın yarısı haberdardı. Hukuki açıdan konuşacak olursak, korumalı bilgisayarlarda hasar oluşturmak için birçok sayıda zararlı kodu elektronik ortamda yaymakla suçlanmıştı. Ancak son beş aydır bitmeyen avukat diyalogları yüzünden teknik terimler kullanmayı tercih ediyordu. Teknik olarak, sahiplerinin bilgisi ve isteği dışında, virüslü bir grup bilgisayarı kullanarak bir küresel iletişim ağma ait servisi reddetme saldırısı düzenlemişti.

Herkesin anlayacağı dilde konuşacak olursak, hayatının en aptal hamlesini yapıp Tmtter'ı *hacklemiş* ve siteyi iki gün kullanım dışı bırakmıştı.

Ve her şey bir kadın yüzünden başlamıştı.

Bir arkadaşının Soho'daki resim sergisinde, New York'ta yaşayan Victoria's Secret mankeni Daniela'yla tanışmıştı. Güzel, resimden ve fotoğraftan anlayan, bu konuda sıkılmadan saatlerce konuşabilen ve alçak gönüllü biriydi. New York'ta geçirdikleri hafta sonunu restoranlara, barlara gidip eğlenerek ve sevişerek geçirmişlerdi. O zamanlar Kyle'm tek istediği buydu.

O hafta sonundan sonra uzak mesafeli bir ilişki yaşamaya başlamışlardı. Kyle ilerleyen aylarda Daniela'yı görmek için birkaç kez New York'a gitmesi üzerine, magazin haberleri de süper model ve milyarder adayının ilişkisini yazmaya başlamıştı.

Tribüne gazetesinin dedikodu bölümünde Daniela'yla ikisini gören Jordan arayıp, "Şu işe bak. Kardeşim bir başka mankenle birlikte," demişti. "İlgilendiğin kadın profilini değiştirmeyi hiç düşündün mü?"

"Neden ki?" demişti Kyle umursamazca. "Mankenlerle birlikte olmayı seviyorum."

"Hiçbirini benimle ya da babamla tanıştıracak kadar sevmiyorsun ama," diye çıkışmıştı Jordan.

Kız kardeşinin bu tip şeyleri olabilecek en sinir bozucu şekilde ifşa etmek gibi bir huyu vardı.

Haklıydı. Hiç uzun süreli bir ilişkisi olmamıştı ve bunun tek sebebi vardı: Bekâr olmayı seviyordu. Sevmeliydi de. Son dokuz yılda Rhodes Şirketi'ndeki kariyerini sağlamlaştırmıştı ve ağ güvenliği başkan yardımcısı olma yolundaki merdivenleri emin adımlarla tırmanıyordu. Çok çalışıyordu ama aynı zamanda hayatın tadını çıkarmayı da seviyordu. Kendisini tek bir kadına bağlaması için hiçbir sebep yoktu. İlişkileri ne kadar uzun sürerse sürsün, kimseye iyi vakit geçirmek dışında bir şey vadetmiyordu.

Yine de Jordan'ın söylediklerini düşünmeden edemiyordu. Ara sıra bu bekâr hayatı için artık biraz yaşlandığını hissediyordu. Elbette onun konumundaki bir erkeğin kadınlarla tanışma konusunda bir sıkıntısı olmuyordu ama tek gecelik ve sıradan ilişkilere bir son vermesi gerektiğini de düşünmüyor değildi. Mutlu, sevgi dolu bir ailede büyüdüğünden ve benzer bir hayata sahip olmak istediğinden bir noktada durulacağını biliyordu. Bu yüzden artık bu konuda harekete geçmenin zamanı gelmişti.

İşte bunu düşünerek Daniela'yla hafta sonları daha sık vakit geçirmeye başlamıştı. Ya New York'a gidiyor ya da Daniela için Chicago'ya uçak bileti alıyordu. İlişkilerinin mükemmel olduğunu düşünecek kadar toy değildi; ama ortamların tozunu attırdığı son dokuz yılda hiçbir kadınla mükemmel uyum denen şeyi yakalayamamıştı zaten. Sonuçta Victoria's Secret mankenlerinden birini düzenli olarak yatağa atmak bir erkek için hiç fena sayılmazdı.

Fakat ilişkilerinin altıncı ayında Daniela ailesiyle tanışmak istediğinde, Kyle tereddütte düştü. Daha önce hiçbir kadını ailesiyle tanıştırmadığından bunu büyük bir adım olarak görmüştü. Hatta *devasa* bir adım... Yıllarca hayatında babası ve Jordan'dan başka kimse olmamıştı. Babasının servetinden dolayı maruz kaldıkları ve genelde olağan dışı seviyelere ulaşan ilgiyi birlikte göğüslemişler; mucizevi bir şekilde normal bir hayat sürdürmeyi başarmışlardı. Bu yüzden Daniela'yla herkesten uzun bir birliktelik yaşamış ve hatta ondan tam

iki kez kız arkadaşı olarak bahsetmiş olsa da, bu isteği karşısında kıvırıp konuyu değiştirmişti.

Başına geleceklerin ilk habercisi bu olabilirdi.

Bir hafta sonra Daniela onu arayıp hızlıca telefonda konuşurken Brezilya aksanmdan dolayı söylediklerini anlamakta güçlük çekmişti. Ona bir klipte oynayacağını söylemişti. Oyunculuğa geçiş yapmak istediği için bu iş onu oldukça heyecanlandırmıştı. Los Angeles'a giderken Kyle'a sürpriz yaparak kutlama için bir geceliğine Chicago'ya uğramıştı. Ne kadar hoş bir davranış olsa da, Kyle'm o akşam çalışması gerekiyordu.

"Gelmeden önce beni arayabilirdin. Bu akşam tüm yönetim ekibiyle yemeğe çıkacağım," demişti özür diler bir tavırla. Ağ güvenliği yönetici yardımcısı olarak, yılda en az iki kez diğer yöneticilerle şirket dışında görüşmeye çalışıyordu. "Saldırıları engelleme, ağ erişimi kontrolü ve tehdit içeren unsurları tartışacağız. Çok ateşli konular, malum." deyip göz kırptı.

Daniela her zamanki gibi bahsettiği konularla hiç ilgilenmemişti. Aslında Kyle'm yaptığı işe gerçekten ilgi gösteren bir kadın bulması gerekiyordu; ancak birçoğu çatı katındaki dairesi ve Mercedes SLS AMG'siyle haşır neşirdi.

"Ama sana söyleseydim, sürpriz bozulurdu." Daniela suratını astı. "Gitmesen olmaz mı? Baban ne yapacak ki? Bir grup bilgisayar hastasıyla olan toplantıya gitmedin diye seni cezalandıracak mı?"

Tahmin edileceği üzere, Kyle bu tepkiyi pek hoş kar-şılamamıştı.

Ya ana dili olmadığı için dediklerini tam anlayamıyor ya da umursamıyordu. Ama Daniela, Kyle'ın şirketteki pozisyonunun önemini hiçbir zaman kavrayamamıştı. Kendini övmekten hoşlanmıyordu ama şirkette yükselen bir yıldızdı ve bunun şirket sahibinin oğlu olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Dokuz yıl önce Kyle çok özel ve kişisel sebeplerden dolayı doktora programını bırakıp Rhodes Şirketi'ne katılmıştı; ama şirkette bu kadar uzun süre kalmasının sebebi iş deneyimi edinmek istemesiydi. Bu sektörde işi öğrenebileceği en iyi adam Grey Rhodes'tu. Sıfırdan başlayarak kurduğu milyar dolarlık imparatorluk da bunun en somut kanıtıydı.

Ancak tüm işlerin pürüzsüz yürüdüğü söylenemezdi. Babası şirketin CEO'su

olabilirdi; ama Kyle ağ güvenliğinden sorumluydu ve bağımsız çalışma konusunda ısrarcıydı. Departmanı kendi isteğince yönetiyordu. Evet, ara sıra babasıyla zıtlaştığı oluyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse *sıklıkla* oluyordu. Ama sonuçta profesyonel insanlardı ve sorunlarını çözerken her CEO ve yardımcısı nasıl davranırsa öyle davranıyorlardı. Babası fikirlerini önemsiyor ve sağ kolu olarak Kyle'a danışıyordu.

Sorun, Kyle'ın artık babasının sağ kolu olmak istememesiydi. Başarılı, atılıma hazır ve yetenekliydi. Ama Rhodes Şirketi'nin başında tek bir kişi olabilirdi. Bu pozisyon da doluydu.

Fikirleri vardı. Muhtemelen babasınmkilere hiç benzemeyen planları vardı. Ve bu planları gerçekleştirmenin vakti hızla geliyordu. O akşam, Daniela'nm verdiği tepki üzerine neredeyse bir saat tartışmışlardı. Ama sonunda Kyle uzlaşmaya çalışmıştı. Sonuçta ona sürpriz yapmak için Chicago'ya gelmişti. Tüm geceyi kavga ederek geçirmek istemiyordu. En büyük sebebi de birkaç hafta görüşemeyecek olmalarıydı.

"Sana ne diyeceğim/' demişti kollarını sarıp onu kendine çekerken. "Yemekten sonra eve dönerken bir şişe şampanya alacağım. Gelince özel bir kutlama yaparız."

"Ah, bebeğim, aklımı çeliyorsun," demişti yanağına sevgi dolu bir öpücük kondurarak. "Ama sanki... Ne demişler? Gününü gün et. Sanırım Janelle'i arayacağım. Macy's ile yaptığı bir çekim için Chicago'da. Janelle'i hatırlıyorsun, değil mi? New York'ta, Boom Boom Room'da içki içtiğimiz gece tanışmıştınız..." Banyoda dolanıp o dev makyaj çantasını toplarken sesi giderek azalmıştı.

Daniela o gece eve beş buçukta, Kyle'm sabah koşusundan sadece yarım saat önce gelmişti. Ona verdiği anahtarla içeri girip Christian Louboutin'ini çıkarmadan örtünün üzerine kendini atmış ve oracıkta sızmıştı. Kyle çıkarken onu uyandırmamış ve işten döndüğünde Daniela çoktan Los Angeles'a doğru yola çıkmıştı.

Muhtemelen başına geleceklerin ikinci habercisi de buydu.

Sonraki dört gün Kyle, Daniela'yla hiç konuşmadı. İlk başlarda klip çekimiyle meşgul olduğunu düşünüyordu ama sonra mesajlarına ve aramalarına dönüş yapmayınca telaşlanmaya başladı. Ara sıra arkadaşlarıyla çılgın partilere

katıldığını biliyordu ve *Access Hollyzvood* programındaki trajik hikâyelere konu olmasıyla ilgili kâbuslar görmeye de başlamıştı. Kâbuslardan biri Daniela'nm aşırı alkol alarak bir otel odasının banyosunda düşüp beş tonluk makyaj çantasını kafasına düşürerek öldüğüne dairdi.

Gidişinin dördüncü gününde nihayet Daniela'dan bir yanıt gelmişti.

Tvvitter üzerinden.

@KyleRhodes Üzgünüm ama artık bitsin. Yeni tanıştığım biriyle LA'de takılacağım. Tatlı birisin ama sürekli bilgisayardan bahsediyorsun.

Kyle, Daniela'nm hakkını vermeliydi. Birinden 140'tan daha az karakter kullanarak ayrılmak yetenek, vicdansızlık ve berbat bir İngilizce gerektirirdi. Ona özel bir mesaj atma inceliğini bile göstermemişti. Hayır, Tvvitter'daki herkes görsün diye böyle yapmıştı. Ama bu kadarla kalmadı. Yirmi dakika sonra, Daniela film yıldızı Scott Casey'yle jakuzide işi pişirdiği bir video bağlantısı da paylaşmıştı.

İşte bu *berbattı*.

Kyle videoyu gördüğü an beyninden vurulmuşa döndü. Sorunları olduğunu biliyordu ama Daniela'nm yaptığı... acımasızcaydı. Özellikle de onu herkese tam bir aptal gibi gösterdiği için. Magazin sayfalarını hayal edebiliyordu.

Jakuzi Skandali!

Süper Model, Milyarder Adayını Aldattı.

Bilgisayar uzmanı olduğundan birazdan olacakları biliyordu. Video dakikalar içinde internette yayılacaktı. Seksi bikinili, ıslak süper model ve film yıldızı... Lanet olası video, arka plandaki Hollywood Hills manzarasıyla estetik bir görüntüye de sahipti. Herkes izleyecekti.

Böyle bir şeye müsaade edemezdi.

Evinin barındaki viski şişesini kapıp bir tek içti. Ardından dört tane daha. Kafasında çınlayan ses sadece bir şey söylüyordu.

Kahrolası Daniela.

Bir film yıldızı, milyar dolarlık bir şirketin CEO'su ya da *Time* ve *Neıvszueek'in* kapak fotoğrafı olmayabilirdi; ama yenilgiyi kabul edecek biri de değildi. Kyle Rhodes bir teknoloji tanrısıydı. Uzmanlık alanı ağ güvenliğiydi. Kimsenin ruhu duymadan Tvvitter'ı *hackleyip* Daniela'nm paylaşımlarını ve malum videoyu silebilirdi.

Eğer sadece bununla yetinmiş olsaydı, olayın içinden sıyrılabilirdi.

Ama gözlüklerini eline alıp sarhoş bir hâlde öfkeyle o saçma, *her şey eğlenceliydi ama canın cehenneme* tweetine bakarken, viskinin etkisiyle bir aydınlanma yaşadı. Asıl sorunun sosyal medyanın ta kendisi olduğunu fark etti. İnsanların 140 karakterle ayrılmayı normal görecek kadar sosyallikten uzak olduğu bir dünyada yaşıyordu.

Ve sonra tüm siteyi kullanım dışı bıraktı.

Aslında çok da zor olmamıştı. En azından ona göre. Sadece akıllı bir virüse ve elli bin kadar habersizce virüs bulaştırılan bilgisayara ihtiyacı vardı. Sonra işe başlayabilirdi.

Alın bakalım, Tıoittercılar.

Siteyi kullanım dışı bıraktıktan sonra, izini kaybettirmeye karar verdi. Laptopunu, pasaportunu ve birkaç parça kıyafetini sırt çantasına atıp geç saatte Tijuana'ya uçtu ve sonraki iki gününü ucuz tekilayla zil zurna sarhoş olarak geçirdi.

“Neden Tijuana?" diye sormuştu Jordan tutuklandıktan sonra kopan yaygara sırasında.

"Kimsenin sorgulanmadan gidebileceği bir yer gibi geldi," demişti omuz silkerek.

Aslında yanılmamıştı. Tiujana'da insanlar onu ne tanıyor ne de kim olduğunu umursuyordu. Süper model eski kız arkadaşı tarafından aldatılan adam değildi. Bir vâris, bir iş adamı, bir teknoloji tutkunu, bir evlat, bir kardeş... Hiç biriydi. Kırk sekiz saat süren bu *hiçlik* çok hoşuna gitmişti. Bir milyarderin oğlu olmak, yıllar önce bu özgürlüğü elinden almıştı.

Yolculuğunun ikinci gecesinde Kyle son iki gündür âdeta evi haline gelen barda

oturmuş, geceyi hangi içkiyle kapatacağını düşünüyordu. Daha önce hiç bu kadar içmemişti ve birçok erkek gibi, alkolün dertleri unutmak için etkili bir yöntem olduğunu düşünüyordu. Ama er ya da geç gerçek hayata dönmek zorundaydı.

Barmen Esteban bardakları temizlerken göz ucuyla Kyle'a baktı. "Sence bu adamı yakalayabilecekler mi?" diye sordu ağır bir Meksika aksanıyla.

Kyle şaşırıp kaldı. Esteban iki gündür onunla hiç bu kadar uzun konuşmamıştı. Bir an bu sorunun hiçbir soruya cevap vermeme kuralını ihlal edip etmediğini düşündü. Sonra bir sıkıntı olmadığı konusunda karar kıldı. Sonuçta ondan bahsedecek değildi.

"Hangi adamı?" diye sordu.

"Şu Tvvidder teröristini," dedi Esteban.

Kyle, bardağını Esteban'ın önüne doğru salladı. 'Twidder'ın ne demek olduğunu ve nasıl terör uygulandığını bilmiyorum ama ilginç bir hikâye gibi, amigo."

"Ah, komik adamsın." Esteban, Kyle'm arkasındaki duvara monte edilmiş televizyonu işaret etti.

Kyle mecburen arkasını döndü ve haber programını izlemeye başladı. Dört yıl boyunca lisede öğrendiği İspanyolca az da olsa işe yarıyordu; kadın sunucu fazla hızlı konuşuyordu. Ama ekranın en altında yazan üç kelimeyi anlamakta güçlük çekmedi:

El Tuütter Terrorista

Tekila boğazına kaçtı.

Ah... kahretsin.

Sunucunun söylediklerini anlamaya çalışırken gitgide öfkelenerek televizyona baktı. Zil zurna sarhoşluk, anlamasını zorlaştırıyordu. Ama polis ve FBI sözcüklerini yakalamayı başardı.

Midesi bulandı ve bardan çıkar çıkmaz eğilip içtiği yedi tekilayı kustu. O sırada önündeki kaktüsü göremeyip alnını delik deşik etti.

Kaktüsün etkisiyle hızla ayıldı.

Telaşla kimliğini göstermeden nakit para ile kiraladığı ucuz motele gitti ve Tiujana'da kör kütük sarhoş olup alnından kan akarken, FBI tarafından aranan biri olarak güvenebileceği tek insanı aradı.

"Jordo, korkunç bir şey yaptım," dedi telefonu açar açmaz.

Jordan, kardeşinin sesindeki korkuyu sezmiş olacak ki direkt konuya girdi. "Düzeltebilir misin peki?"

Kyle, bu işi hemen düzeltmesi gerektiğinin farkındaydı. Telefonu kapatır kapatmaz laptopım açıp servis reddetme saldırısını durdurdu.

Yalnız tek bir sorun vardı: Bu kez FBI onu bekliyordu.

Ve yanlarında bilgisayar uzmanları da vardı.

Bir sonraki sabah ayılarak uyanan Kyle, canı sıkkın bir hâlde sırt çantasını alıp Tiujana Havaalam'na taksi tuttu. Uçağa binmeden hemen önce, tam biletini Aeromexico hostesine uzatırken geri dönmek zorunda olmadığını düşündü. Ama kaçmak çözüm değildi. İnsanların böyle aptalca davranışları karşısında durumu üstlenip olacakları kabullenmesi gerektiğini düşündü.

Uçak O'Hare Havaalam'na inince, hostesler yolculara koltuklarından kalkmamalarını söyledi. Sekizinci sırada oturan Kyle, FBI ajanı gibi giyinmiş iki kişinin uçağa binip pilota bir belge uzattığını gördü.

"Evet, sanırım beni arıyorlar," dedi Kyle. Ön koltuğun altındaki sırt çantasını altı.

Yanında oturan İspanyol kökenli adam, "Uyuşturucu mu?" diye fısıldadı.

"Tvvitter," dedi Kyle.

Elindeki çantasıyla ayağa kalkıp koltuğunun önünde duran FBI ajanlarına doğru başını salladı. "Günaydın, baylar."

Genç olan ajan işine devam edip elini uzattı. "Lapto-pını ver, Rhodes."

"Sanırım nezaket kısmını es geçeceğiz," dedi çantasını uzatırken.

Biraz daha yaşlı olan diğer ajan, Kyle'm ellerini hızla arkasına doğru çekip kelepçe taktı. Ajanlar haklarını okurken, elli kadar yolcunun cep telefonlarıyla fotoğrafını çektiğini fark etti. Bu fotoğraflar interneti epey sallayacaktı.

İşte tam o an, artık milyarderin oğlu Kyle Rhodes olmadığını fark etti. Artık Tvvitter Teröristi Kyle Rhodes'tu.

Evet, bu isimle ün yapmak pek hoş olmasa gerekti.

Onu merkezdeki FBI ofisine götürüp sorgu odasında iki saat beklettiler. Avukatları, arar aramaz geldi ve FBTın Federal Savcılık Teşkilatı'na sunacağı suçlamaları sıraladı. Avukatları gittikten bir saat sonra, Metropolitan Hapishanesi'ne giriş yaptı.

Öğleden sonra gardiyan "Ziyaretçiniz var, Rhodes," dedi.

Turuncu tulumlu ve kelepçeli görüntüsüne alışmaya çalıştığı bir nezarethanede, çelik bir masanın başında ziyaretçisini beklemeye koyuldu. Kapı açıldı ve kardeşi içeri girdi. Kyle kardeşine bakıp sırıttı.

"Jordo," dedi. Çocukluktan beri bu takma adı kullanırdı.

Kardeşi hemen yanma gidip ona sıkıca sarıldı. Kelepçeli birine sarılmak tuhaf bir deneyimdi. Sonra geri çekilip avucunun içiyle alnına vurdu. "Seni aptal!"

Kyle başını ovuşturdu. "Ahh, tam kaktüs batan yere vurdun."

"Ne olacağım sanıyordun?" diye sordu.

Sonraki birkaç hafta Kyle'ın arkadaşları, ailesi, avukatları, basın, yolda yanından geçen herkes aynı soruyu sordu. Bunun gurur ve ego meselesi olduğunu ya da kışkırtılınca fevri davranan biri olduğunu söyleyebilirdi. Ama hepsinin sonu aynı yere çıkıyordu.

"Ben... bir hata yaptım," dedi kardeşine dürüstçe. Sevgilisinin onu aldattığını öğrendiğinde aşırı tepki veren ne ilk ne de son erkekti. Maalesef onunki küresel boyutta bir *tepki* olmuştu.

"Avukatlara suçumu kabul edeceğimi söyledim," dedi. Ne başkalarının ne de kendi parasını böyle sahte bir dava için çöpe atmak istemiyordu. Özellikle de hiçbir savunması yokken.

"Haberlerde muhtemelen hapse gireceğin söyleniyor." Jordo hapishaneden bahsederken sesi boğuklaştı ve dudakları titredi.

Hayır, olamaz. Kyle kardeşini en son dokuz yıl önce annesi öldüğünde ağlarken görmüştü. Ona bunu tekrar yaşatmak istemiyordu. Üstüne basa basa söze girdi. "Dinle beni, Jordo. Çünkü bunu yalnız bir kez söyleyeceğim. Benimle dalga geçebilirsin, istediğin tüm şakaları yapabilirsin, bana aptal diyebilirsin ama bunun için ağlamayacaksın. Anlaştık mı? Her ne olursa olsun. Üstesinden geleceğim."

Jordan başını sallayıp derin bir nefes aldı. "Peki." Kyle'ı baştan aşağı süzüp turuncu tuluma ve kelepçeye alışmaya çalıştı. Sonra başını yana eğdi. "Eee, Meksika nasıldı?"

Kyle gülümseyip çenesinin altını gıdıkladı. "İşte böyle daha iyi." Tutuklandığından beri düşünmemeye çalıştığı konuyu açtı. "Babam haberleri nasıl karşıladı?"

Jordan ona hapı yuttuğunu belirten bir bakış attı. "İkinci sınıfta Jenny Garrett'm partisine gitmek için mutfak penceresinden tırmandığın geceyi hatırlıyor musun?"

Kyle yüzünü buruşturdu. Nasıl unuturdu? Geri dönüşü kolay olsun diye pencereyi açık bırakmıştı. Duyduğu tuhaf ses üzerine aşağı inen babası, Kyle'm olmadığını ve mutfakta bir rakunun mısır gevreğini aşırdığını görmüştü. "Demek o kadar kötü?"

Jordan, Kyle'm omzunu sıktı. "Yirmi kat daha kötü."

Kahretsin.

*

Akşam haberlerini gözden geçirdikten sonra, Kyle bir hata yapıp e-postalarma baktı. Rhodes Şirketi'nde kullandığı e-posta adresi internet sitesinde erişebilir hâle gelmişti ve şu an şirketin bir çalışanı olmamasına rağmen, e-postalar kişisel

hesabına yönlendirilmişti. Kefaletle serbest bırakıldığı gün istifasını vermiş ve babasını, onu kovma zahmetinden kurtarmıştı.

Serbest kaldığından beri her gün yüzlerce mesaj alıyordu; basından gelen röportaj talepleri, Tvvitter'ı bir süre kullanamadığı için çok öfkelenen insanlar, (Hey @KyleRho-des aşağılık herif!!!) ve sabıkalı biriyle tanışmak için fazla hevesli olan ve onu baştan çıkarmaya çalışan kadınlar...

Acilen cevap vermesi gereken önemli bir e-posta olmadığını gördükten sonra Kyle tüm e-postalarını sildi.

Kimseyle röportaj yapmayacaktı, nefretini kusan insanlara cevap vermeye değmezdi ve dört aydır hapishanede olmasına ve yetişkin hayatının en uzun süre sevişmeme rekorunu kırmasına rağmen, kaçık insanlarla seks yapmaktan da kaçmıyordu.

Çalan telefonla kendine geldi. İki kere çalmasından telefonun bina girişindeki güvenlikten geldiğini anladı.

Kyle telefonu açınca, "Dex sizi görmeye geldi," dedi bina görevlisi Miles. En iyi arkadaşı Gavin Dexter'dan bahsediyordu. Dex, Casa Rhodes'a sıklıkla geldiğinden Miles da birkaç gün önce ona Bay Dexter diye hitap etmeyi bırakmıştı.

"Ve yanında birkaç arkadaşı var," dedi Miles sevinçle.

"Teşekkürler, Miles. Yukarı gönderebilirsin."

İki dakika sonra kapıyı açan Kyle en iyi arkadaşının yanındaki yirmi kadar insanla karşılaştı. Onu gören kalabalık sevinçle bağırdı.

Dex gülümsedi. "Eğer Kyle Rhodes partiye gelemiyorsa, parti Kyle Rhodes'a gelir. Sıcak bir tavırla Kyle'ın omzuna vurdu.

Gece yarısı Kyle nihayet kalabalıktan kaçmayı başarabildi. Gelen yirmi bir misafiri neredeyse üç katma çıkmıştı ve evi tıka basa doluydu.

Bir süre yalnız kalmak isteyen Kyle, küçük bir barının olduğu ofisine gidip kendine bir kadeh viski koydu. Bir yudum alıp gözlerini kapatarak partiye, sözde arkadaşlarının yanma dönmeden önceki son anlarının tadını çıkardı.

Dex haricindekilerden bahsediyordu. Dex, bir sefer onu hapishanede ziyaret etme zahmetinde bulunmuştu.

Metropolitan Hapishanesi, mahkûmların tabiriyle MH, Chicago'nun tam merkezindeydi ve Kyle dört ay orada kalmıştı. Ama onca zaman sadece üç kişi ziyaretine gelmişti: babası, kardeşi ve Dex. Başka kimsenin umurunda olmamıştı.

Göründen o ki hapishanedeki Kyle Rhodes, teras katında evi olan Rhodes kadar *popüler* değildi.

İçeride geçirdiği dört ayda gerçekten aydınlanmıştı. İlk başlarda öfkeliydi, sonra bu kadar kafa yormaya değmeyeceğine kadar verdi. Arkadaşlarının nasıl tipler olduğunu anlamıştı. Arkadaşlıkları, eğlenip birlikte partilere gitmenin ötesine geçmiyordu. Bir daha onlarla gerçekten arkadaş olduğu yanılgısına asla düşmeyecekti.

Tutuklandığı günden beri Kyle'ın hayatında çok şey değişmişti ve dürüst olmak gerekirse hepsini benimseyebildiğim sanmıyordu. Beş ay önce Rhodes Şirketi'nde başarılı bir kariyer sahibiydi, bir Victoria's Secret mankeniyle birlikteydi ve güvenebileceği birkaç arkadaşı vardı. Şimdi ne bir işi ne de iş sahibi olma ihtimali vardı. Bu sektörde kimse sabıkalı bir *hackerla* çalışmazdı.

Attığı ilk yanlış adımı anlamak, teknoloji uzmanları için zor olmamalıydı.

İlişki yaşamanın ona uygun bir şey olmadığı aşikârdı. İlk ve tek ciddi ilişki denemesinde aldatılmış, herkesin gözü önünde terk edilmiş ve hapse girmişti. Her ne kadar tüm suçu Daniela'ya atmaya çalışsa da, kendi aptallığından onu sorumlu tutamazdı. Tmtter'ı *haddeme* aptallığını bizzat kendisi yapmış, kimse onu zorlamamıştı. İlişkiyi bitirdiği için de onu suçlayamazdı. Evet, ilişkiyi bitirme tarzı çok acımasızcaydı. Ama uykusuz geçen uzun ve soğuk hapishane gecelerinde, en başından beri bu ilişkiye kendini tamamen vermediğini fark etmişti. Kendini ilişkiye hazır olduğuna ikna etmişti ama hem o hem de dünyadaki insanların neredeyse yarısı yanıldığını görmüştü.

Bu hatayı bir daha yapmayacaktı. En azından gerçekten uzun bir süre.

Ama işin iyi bir yanı da vardı; bağlanmama konusunda uzmandı. Geçici ilişkiler konusunda üstüne yoktu. Seks konusunda da hiçbir sorunu yoktu. Bu yüzden hayatının geri kalanında bu yoldan çıkmayacaktı. En iyi olduğu şeyi yapacaktı.

Kaçamaklar, flörtler, baştan çıkarmalar, kısıtlamasız seks... Hepsi listedeydi. Ama daha derin bir ilişkiye yer yoktu.

Tam o sırada Dex başını ofis kapısından içeri soktu. "Burada olacağını düşünmüştüm," dedi ve odaya girdi.

Kyle kadehini kaldırdı. "İçkimi tazelemeye gelmiştim. Buranın kalabalıkla uğraşmaktan daha rahat olduğunu fark ettim."

"Parti fazla mı geldi?"

Kyle çalışma masasından uzaklaşıp kapıya yöneldi. Parti biraz fazla gelmiş olabilirdi ama Dex'in kötü bir niyeti olmadığının farkındaydı. "Hayır," dedi hafifçe gülümseyerek. "İhtiyacım olan şey partiymiş."

"Savcılık Teşkilatındaki arkadaşların bunu duysa ne derdi?" diye sordu Dex gülerek.

"Hey, buna ev hapsi diyorlar. Evimdeyim, değil mi?" Ve denetimli serbest kalma kurallarına uyduğu sürece teşkilatın ne düşündüğü umurunda değildi. Üç gün sonra özgür kalacak ve hepsinden kurtulacaktı.

"Arkadaşlarından bahsetmişken... Az önce Selene Mar-quez geldi," dedi Dex.

"Öyle mi?" Kyle, Selene'yi iyi, hatta çok iyi tanıyordu. Yirmi beş yaşında, New York'tan iş almaya çalışan, Chicago'da mankenlik yapan ve sütun gibi bacakları olan bir kadındı. Daniela'dan önce Selene'le ara sıra sevişmişlerdi ve Kyle her seferinde iyi vakit geçirmişti.

"Gidip merhaba desem fena olmaz. Sonuçta ev sahibiyim." Kyle merakla kaşlarını kaldırdı. "Nasıl görünüyor peki?"

"Son dört ayını seksten mahrum bir şekilde hapiste geçirmiş eski bir mahkûm olsaydım muhteşem göründüğünü söylerdim." Dex başına vurdu. "Ah, bekle."

"Çok komik, dostum. Sürekli bıçaklanma korkusuyla yaşadığım bir yerle dalga geçiyorsun."

Dex'in ifadesi değişti ve birden üzüldü. "Kahretsin. İğrenç biriyim. Böyle söylememem gerekirdi..." Kyle'ın güldüğünü görünce durdu. "Ve benimle dalga

geçiyorsun, değil mi?"

"Evet. Son dört ayını hapiste geçirmiş sabıkalı biri olarak sanırım gidip Selene'in nasıl göründüğüne kendim bakacağım." Çıkarken Kyle, Dex'in omzunu tuttu. "Teşekkürler, Dex. Her şey için. Yaptıklarını asla unutmayacağım."

Neden bahsettiğini çok iyi anlayan Dex başını salladı. Üniversiteden beri arkadaşlardı ve az konuşarak anlaşabiliyorlardı. "Her zaman."

Kyle ofisten çıkıp kalabalığa karıştı. Gri mini elbisesi ve sekiz santimlik topuklu ayakkabısıyla girişte duran Selene, gerçekten göz kamaştırıcı görünüyordu.

Kyle'ın ona doğru yaklaştığını görünce gülümsedi. "Güzel parti."

Kyle gözleriyle onu süzdü. "Güzel elbise."

"Teşekkürler, özenle seçtim." Yaklaşıp fısıldayarak, "Belki gecenin ilerleyen saatlerinde elbisenin içindekileri de gösteririm," dedi. Elini eline sürtüp yanından geçerek partiye katıldı.

Kyle arkasına dönüp, yürürken sallanan kalçalarına baktı.

İşte her şey böyle olmalı. Bu kadar basit. Karmaşık hisler yok.

Hapisten çıktığından beri her şeyi çözememiş olabilirdi ama en azından bu kadarını biliyordu.

ylann bavullarının neredeyse tamamını yerleştirdikten sonra, giysilerini dolabın sadece bir yarısına astığını fark etti.

Belli ki bilinçaltı alışkanlıklarını sürdürüyordu.

Chicago'daki yeni dairesinde her şeyden bir tane vardı; bir yatak odası, bir çalışma odası, bir giyinme odası, bir park yeri, bir yemek takımı ve bir diş fırçası. Başkasına yer yoktu.

En üst raftaki döpiyeslerinin birkaçını alıp dolabın boş kalan kısmına astı. Sonra tek başlarına üzgün ve acınası göründüklerini düşünerek üst rafa birkaç kazak sıkıştırdı. Sonra da taytını ve spor kıyafetlerini...

Yine de yetmemişti.

Hızla yatak odasına gitti. Çift kişilik yatağının üzerinde açık bir bavul vardı. İş buluşmalarında giydiği iki siyah elbiseyi bavuldan çıkardı. San Francisco'dayken, California barosunun aktif bir üyesiydi. Hatta etik kurulunda bile görev almıştı. Bu yüzden şehrin hukuk topluluğunun sektöre yön veren isimleriyle sık sık partilere ve akşam yemeklerine katılıyordu. Federal Savcılık

Teşkilatı'nm San Francisco asistanlarından biri olarak bu komiteye rahatça girmişti. Çünkü federal suçlarla ilgilenen savcılar, ceza adaleti sisteminde en seçkin dava avukatları arasında görülürdü.

Ama son günlerde yeni komiteler buluyordu. Chicago'ya da bu yüzden taşınmıştı.

Elbiselerini döpiyeslerinin yanındaki rafa asıp dolaba uzaktan şöyle bir baktı. Kazak, döpiyes, spor kıyafeti ve elbise derlemesiyle gördüğü en düzenli dolap olduğunu iddia edemezdi ama idare ederdi.

Yirmi dakika önce, bavullarını boşaltırken bir an kendini kötü hissetmişti. Çünkü evlilik teklifi aldığı gece giydiği V yakalı kırmızı elbiseyi görmüştü. Elbiseyi muhtemelen kötü şans getirdiğinden çoktan yakmış olmalıydı. Tek iyi yanı göğüslerini bir beden büyük göstermesiydi. Kötü şans mı bilinmez ama epey büyülü bir elbiseydi.

Acaba eski erkek arkadaşı Jon'un, Roma'daki dairesinde sevgili olarak geçirdikleri son gece giydiği giysileri görünce gözleri dolmuş muydu? Bunu neden merak ediyordu ki? Son beş aydır pek iletişim kurmadıklarından, muhtemelen o gece ne giydiğini hatırlamıyordu bile.

Onu unutmak için kendine altı aylık bir plan yapmıştı ve planı doğrultusunda ilerlediğini görmekten mutluydu.

Aslında plana göre hızlı ilerlediği bile söylenebilirdi. Chicago'ya taşındıktan sonra ilk iki gün geçici süreyle tekrar kötüleşse de, şimdiye dek her şey yolundaydı.

Koyu gri takım elbise, açık mavi gömlek, birlikte yaşamaya başladıklarında aldığı çizgili kravat.

Kahretsin. O gece Jon'un ne giydiğini hatırlıyordu.

Altı aylık planına göre, bu tip ayrıntıları unutmuş olması gerekiyordu. Her sabah Jon'un başının arkasından aynı saç tutamının sivrilip çıkması, ela gözlerindeki altın rengi benekler, evlenmek istediğinden emin olmadığını söylerken nasıl yerinde kıpırdandığı gibi ayrıntıların...

Muhtemelen bu son ayrıntıyı uzun bir süre hatırlayacaktı.

San Francisco merkezindeki romantik mekânlardan biri olan Jardiniere'de birlikte akşam yemeği yerken Rylann'ın hiçbir şeyden haberi yoktu. Ama bir şişe Cristal söylediğinde anlamıştı. Evet, ikisi de şarabı seviyordu, güzel şampanya ve şaraplar aldıkları zamanlar olmuştu; ama Cristal sıradan sayılacak lüks alışkanlıklarının ötesindeydi. Bunun ancak tek bir anlamı olabilirdi.

Jon, Rylann'a evlenme teklifi edecekti.

Mükemmel zamanlama, diye düşünmüştü Rylann. Aylardan eylüldü; yani haziranda bir düğün organizasyonu planlamak için dokuz ayı vardı. Haziran konusunda ısrarcı değildi ama işini de düşünmek zorundaydı. Ofisteki iki hamile asistan mayısa kadar doğum izninde olacaktı. Eğer Jon'la haziranda evlenirse, diğerleri geri dönmüş olacağından o da başka insanların dava yükünü arttırma konusunda suçluluk duymadan balayı için iki hafta izin alabilirdi.

Garson şampanyayı kadehlere boşalttı ve kadeh tokuştururken Jon, "Yeni başlangıçlara," dedi haylaz bir bakışla.

Rylann gülümsedi. "Yeni başlangıçlara."

İkisi de kadehten bir yudum aldıktan sonra Jon uzanıp elini tuttu. Saç modeli ve koyu gri takım elbisesiyle her zamanki gibi oldukça yakışıklı görünüyordu. Rylann'ın son doğum gününde aldığı saati takmıştı. Bu hediyeye Rylann, beklediğinden çok daha fazla para vermişti ama Jon, otuz beş yaşma girdiği için biraz keyifsiz göründüğünden onu neşelendirmek için parasına kıymıştı.

"Sana sormak istediğim bir şey var." Jon başparmağıyla Rylann'ın parmaklarını okşadı. "Son doğum günümün beni nasıl etkilediğini biliyorsun. O zamandan beri hayatımın nereye gittiğini düşünüyorum. Ne istediğimi bilsem de sanırım çok büyük bir adım olduğundan beni korkuttu." Durup derin bir nefes aldı.

Rylann, elini sıkıp onu rahatlatmaya çalıştı. "Gerginsin."

Jon güldü. "Belki biraz."

"Hadi söyle artık," dedi. "Şampanyamız geldi bile."

Sonra Jon gözlerinin içine baktı.

"İtalya'ya taşınmak istiyorum."

Rylann gözlerini kırpıştırdı.

"İtalya mı?" dedi.

Jon başını salladı. Artık daha rahat konuşuyordu. "Ro-ma'daki ofiste bir pozisyon açıldı ve ben de başvurdum." Ellerini havaya kaldırıp Disney'e gideceğini duyan bir çocuk gibi gülmeye başladı. "İtalya! Ne kadar harika, değil mi?"

"Şey... evet, güzelmiş." Rylann olanları kavramaya çalışıyordu. Jon, McKinzey Danışmanlık'm ortaklarındandı ve o pozisyona gelmek için çok çalışmıştı. Son zamanlarda işine biraz ilgisiz gibiydi ama İtalya'ya gitme konusundan hiç bahsetmemişti.

"Nereden çıktı bu fikir?" diye sordu. Karşısındaki üç yıldır birlikte olduğu adam değil de sıradan bir arkadaşı gibi hissediyordu.

Jon şampanyasından bir yudum aldı. "Bir süredir düşünüyordum. Bilmiyorum. Otuz beş yaşındayım ve hiçbir şey yapmadım gibi geliyor. Okula ve işe gittim. Hayatımın özeti bu." Birden Rylann'a baktı. "Senin gibi."

Rylann kendini savunma gereği hissetti. "Okulu bitirdikten sonra tek bir kişiyi bile tanımadığım San Francisco'ya taşındım. Bence epey cesaret isteyen bir hareketti."

"Cesaret isteyen mi?" Jon güldü. "Federal temyiz yargıcı yazmanı olarak iş bulduğun için buraya geldin. Üstelik bu yedi yıl önceydi. Belki de yeni bir maceranın zamanı gelmiştir." Tekrar elini tuttu. "Düşünsene. Navona Meydanı'na yakın bir ev tutarız. Orada gördüğümüz sarı tenteli kafeyi hatırlıyor musun? Oraya bayılmıştın."

"Evet. Tatilde gitmek için güzel bir yerdi."

"İğnelemeler başladı/' dedi Jon sandalyesine yaslanarak.

Rylann bir kez daha laf sokmak istiyordu ama kendini tuttu. Şu an durumu bu şekilde çözemezlerdi. "Olan biteni hâlâ anlamaya çalışıyorum. Bu İtalya planı beklenmedik bir anda geldi."

"Şampanyadan bir şeyler olduğunu kestirmen gerekirdi," dedi Jon.

Rylann gözlerini dikip ona baktı. Vay canına. Gerçekten hiç anlamamıştı. "Bana evlenme teklifi edeceğini sanmıştım."

O an yaşanan sessizlik, hayatının en tuhaf ve en utanç verici anı olmalıydı. Ve birden İtalya'dan daha büyük problemleri olduğunu fark etti.

"Evlenmek istediğini bilmiyordum," dedi Jon sessizliği bozarak.

Rylann söylediklerine inanamayarak geri çekildi. "Ne demek bilmiyorsun? Evlilik hakkında konuşmuştuk. Hatta çocuk yapmaktan bile bahsetmiştik."

"Aynı zamanda bir köpek sahiplenmek ve yeni bir koltuk almaktan da bahsettik," dedi Jon. "Birçok şeyden bahsediyoruz."

"Cevabın bu mu?" diye sordu Rylann. "Birçok şeyden bahsediyoruz?"

O iğneleyici tavır geri gelmişti.

"Kariyerine odaklandığını düşünüyordum," dedi Jon.

Rylann başını yana eğdi. Tanrım, bu gece gerçekten *ilginç* şeyler öğreniyordu. "Aynı anda hem aile kurup hem kariyer yapamayacağımın farkında değildim."

Jon sandalyede kıpırdanıyordu. "Evlilik ve çocuğu daha sonra düşünürüz demek istedim. Belki."

Eklediği son kelime Rylann'ın dikkatinden kaçmamıştı. Evet, son yedi yıldır kariyerine odaklandığı doğruydu ve bu konuda hiçbir pişmanlık duymuyordu. Hatta hayatını kariyerinin üzerine kurmaktan vazgeçmeyi de düşünmüyordu. Plan yapmayı seviyordu ama Jon'la işleri ağırdan almayı tercih etmişti. Akimda

kesin bir zaman dilimi yoktu; kendisi otuzların ortalarına gelince evlenip bir aile kuracaklarını düşünmüştü.

Ama şimdi onu böyle şampanya kadehiyle oynarken görünce, konunun ne zaman evlenecekleri değil, evlenip evlenmeyecekleri olduğunu fark etti. Gerçeği kabullenmek zor olacaktı.

"Belki mi?" diye sordu.

Jon eliyle restorandaki insanları işaret etti. "Bu konuşmayı gerçekten şimdi mi yapmak zorundayız?"

"Sanırım evet."

"Peki. Ne söylememi bekliyorsun, Ry? Acele karar vermek istemiyorum. Evlilik emek gerektirir. Çocuk da öyle. Zaten tüm enerjimi işime harcıyorum. İyi para kazanıyorum ama o parayı keyifle harcayacak zaman bulamıyorum. Ekonomi bu hâldeyken istifa etmek ya da ara vermek imkânsız. Bu yüzden bu transfer gerçekten kendim için bir şeyler yapmam konusunda büyük bir şans gibi."

Samimi bir tavırla Rylann'a doğru eğildi. "Bundan daha farklı anlamlar çıkarmaya çalışma. Seni seviyorum. Önemli olan da bu değil mi? Benimle İtalya'ya gel."

Ama orada oturup Jon'un ela gözlerine bakan Rylann, bunun o kadar da kolay olmadığını biliyordu. "Jon, gelemeyeceğimi biliyorsun."

"Neden?"

"En önemlisi, Federal Savcılık Teşkilatı'nda asistanım. Roma'da bu pozisyonda iş olanakları olduğunu pek sanmıyorum."

Jon omuz silkti. "Ben yeterince para kazanıyorum. Senin çalışmana gerek yok."

Rylann'ın bakışları keskinleşti. "Eğer kariyerime odaklanmak istiyorsam, bu transfer bana bir şey kazandırmayacak, değil mi?"

Jon arkasına yaslanıp bir müddet sessiz kaldı. "Bu kadar mı yani?" Öfkeyle ona baktı. "İtalya'ya gitmek on yıllık kariyer planına uymuyor diye mesleğini bana tercih mi edeceksin?"

Aslında planı on iki yıllıktı ve her şeyi bırakıp işsiz güçsüz bir şekilde Roma'ya taşınmak bu planın bir parçası değildi; ama Jon konuyu başka yöne çekiyordu. "İtalya'ya taşınmak, senin hayalin olabilir ama benim değil," dedi.

"Bunun bizim hayalimiz olacağını umuyordum."

Öyle mi umuyordu? Rylann kollarını masaya dayadı. Artık bu iş karşılıklı sorgulama hâline gelmişti. "Bu transferi talep ettiğini söyledin. Gitmeden önce bu konuyu bana danışman gerektiğinden de bahsettin mi?"

Jon suçlu gözlerle Rylann'a bakıyordu. Rylann bu bakışı, davasına baktığı suçlularda birçok kez gördüğünden aşinaydı.

"Hayır," dedi sessizce.

Dava kapanmıştı.

Bu geceden yaklaşık altı ay sonra Rylann salonda yere oturup Jon'la değişiklik olsun diye aldıkları Villeroy & Bock yemek takımının yarısını kutusundan çıkarıyordu. Jon takımın on tabağını da Rylann'ın alması konusunda ısrar etmişti. Ama Rylann, "Sana da, bana acımana da lanet olsun," diye tepki verip sadece yarısını almıştı. Ama şimdi yarım yemek takımıyla ne yapacağını düşünüyordu.

Lanet olası gurur.

Telefonu çalınca, yemek takımı ikilemini bir kenara bıraktı. Yeri didik didik ararken telefonunu nihayet bir yığm ambalaj kâğıdının altında buldu. Arayan Rae'ydi. "Hey."

"Yeni evin nasıl?" diye sordu Rae.

Rylann konuşurken bir yandan da kolileri açmaya devam edebilmek için telefonu omzuna koydu. "Geç başladığım için şimdilik savaş alanı gibi. Öğleden sonra yürüyüş yapıp etrafı dolaştım." İnce yağmurluğuyla donmanın eşiğine gelmişti. Görünüşe bakılırsa birileri Chicago'ya bahar aylarında olduğumuzu söylemeyi unutmuştu. "Yanlış hatırlamıyorsam biri gelip eşyalarımı yerleştirmeme yardım etmeye gönüllü olmuştu," dedi şakacı bir tavırla.

Rae kendini suçlu hissetti. "Biliyorum. Dünyadaki en kötü arkadaşım. Hâlâ çalışıyorum. Önümüzdeki haftaya yetişmesi gereken bir karar duruşması talebi

var ve ikinci sınıf öğrencisi stajyer berbat bir taslak göndermiş. Tüm günümü olay raporunu tekrar yazarak geçirdim. Ama sanırım bir saate kadar gelebilirim. Hem de minik kremalı pastalarla."

Rylann koliden bir tatlı tabağı çıkardı. "Ahh. Harika. Şık ve yarım yemek takımında yiyebiliriz." Etrafına bakındı. "Gerçekten, beş parça yemek takımıyla ne yapacağım?"

"Hayali sevgilim, hayali sevgilin ve hiçbir zaman yapacak daha iyi bir şeyi olmayan dış kapının mandalı pozisyonundaki arkadaşlarına elit bir akşam yemeği verebilirsin."

Ah. "Gülme. Jon'la ayrıldıktan ve o, Roma'ya taşındıktan sonra dış kapının mandalı ben olmuştum," dedi Rylann. San Francisco'daki en yakın arkadaşları bir ilişkiye başlamıştı ve Jon'la ayrıldıktan sonra artık onlara uyum sağlayamamıştı. Chicago'da yeni bir başlangıç yapmak istemesinin sebeplerinden biri de buydu. "En azından bu şehirde dış kapının mandalı değilim. Tek başıma imparatorluğumu kuracağım."

Rae güldü. "Zor bir iş, özellikle de otuzlu yaşlarda."

"Jon'dan önce de sevgililerim olmuştu. Ne kadar farklı olabilir ki?"

"Ah, ne kadar naifsin." Rae iç çekti. "Ben de bir zamanlar ümitli ve hevesli biriydim." Sesi ciddileşti. "Sence buna hazır mısın?"

Rylann evin, yani yeni evinin darmadağın hâline bakarken Jon'un sözlerini anımsadı.

Belki de yeni bir maceranın zamanı gelmiştir.

"Hazır olmak zorundayım," dedi Rae'ye.

Çünkü altı aylık planın son aşamasını gerçekleştirmeye kararlıydı.

Arkasına bakmayacak ve asla pişmanlık duymayacaktı.

sen Federal Binası'nın yirmi birinci katında asansörden indi. Üzerinde Adalet Bakanlığı'nm bilindik damgası olan cam kapılara yöneldi. Damganın üzerinde Amerikan bayraklı bir zırh taşıyan bir kartal ve *Qui Pro Dominia Justi-tia*

Sequitur, yani *adaleti sağlamaya çalışanlar* ilkesi yazılıydı.

Damga, Rylann'ı biraz olsun rahatlattı. Chicago ofisindeki ilk günü olduğundan elbette biraz gergindi ve tekrar işe yeni başlayan biri olmak biraz tuhaftı; ama artık yazmanlığa yeni başlamış toy bir davacı değildi. Altı yıldır San Francisco'da asistan savcı olarak pek çok dava yönetmişti. Özel soruşturmalar konusunda kendini geliştirmiş ve bölgedeki en iyi duruşma tutanaklarından birini yazmıştı.

azartesi sabahı Rylann elinde evrak çantasıyla Dirk-

Bu cam kapıların ardındaki odaya ait olduğunu kendisine hatırlattı. Ve bunu herkese ne kadar çabuk kanıtlarsa, o kadar iyi hissedecekti. Bu yüzden derin bir nefes aldı, içinden onlara haddini bildireceğine dair yemin edip ofise girdi.

Masanın arkasındaki resepsiyonist gülümseyerek selam verdi. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Rylann.

Bayan Lynde bugün başlayacağınızı söylemişti. Geldiğini ona ileteyim."

"Teşekkürler, Katie." Rylann kenara çekilip Chicago si-lüetinin panoramik fotoğrafının önünde durdu. Geçen ay açık asistan savcılık pozisyonu için görüşmeye geldiğinde etrafı gezdiğinden ofise yabancı değildi. Federal Binası'mn dördüncü katındaki ofiste yaklaşık yüz yetmiş avukat, yirmi dört asistan ve büyük bir idari ekip çalışıyordu.

Rylann transferin zamanlaması açısından şanslıydı. Jon'dan ayrıldıktan sonra yeni bir başlangıç yapmaya karar verdiği sırada Adalet Bakarılığı'nda Illinois'nin kuzey bölgesi için bir asistan savcılık pozisyonu açılmıştı. Chicago'nun banliyösünde büyümüş ve hep bir gün Rae'ye ve ailesine yakın olmayı düşünmüştü. Böyle bir fırsatı görünce de kaçırmamıştı.

Uzun, kahverengi saçlı ve çekici bir kadın, deniz yeşili gözleriyle attığı samimi bir bakışla ona doğru yürürken Rylann gülümsedi. Görüşme sırasında, Cameron Lynde'nin ne kadar genç bir savcı olduğunu görünce hayrete düşmüştü. Otuz üç yaşındaydı; yani Rylann'dan sadece bir yaş büyüktü. Chicago'daki AUSA'nın başındayken, eski savcı Silas Briggs rüşvetle suçlanıp tutuklanınca, bu konuma yükselmişti. Böyle politik bir figürün tutuklanması, hem Adalet Bakanlığı'nda hem de medyada ses getirmiş ve haftalarca tüm asistanların dedikodu konusu olmuştu.

Görüşme sırasında Rylann'ın tek endişesi son zamanlarda böyle büyük bir çalkantı yaşayan bir teşkilata transfer olmasıydı. Gelgelelim Cameron toplantıda iyi bir izlenim bırakmıştı. Anladığı kadarıyla yeni savcı azimli ve

Chicago teşkilatının eski ününü geri kazandırmaya hevesli biriydi.

Cameron elini uzattı ve "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Rylann," dedi sıcak bir tavırla. "Gelmen için gün sayıyorduk." Diğer elindeki dosya yığınını gösterdi. "Gördüğün gibi işimiz başımızdan aşkın. Benimle gel. Sana ofisi göstereyim."

Sohbete devam ederken Rylann, Cameron'ı takip etti. Ofisin planı, San Francisco'dakine çok benziyordu. Asistan savcılar dış taraftaki ofislerde, destek ekibi ve avukat asistanları iç taraftaki çalışma masalarında ve küçük odalardaydı. Yanlış hatırlamıyorsa, özel soruşturma bölümündeki yirmi yedi asistan savcı bu kattaydı.

"Seninle görüştükten sonra Bill'le konuştum," diye söze girdi Cameron. California kuzey bölgesi savcısı olan, Rylann'ın eski patronundan bahsediyordu. "Sana San Fran-cisco'daki FBI ajanlarının neden Kristal Rylann dediğini sormam gerektiğini söyledi."

Rylann sızlandı. Aslında gizliden gizliye bu takma adı o kadar da dert etmiyordu. "İşteki ilk yılımda bana bu ismi taktılar ve bir daha da üzerimden atamadım."

Cameron meraklanmış gibiydi. "Nasıl? Tüm hikâyeyi anlatsana."

"Sana özet geçeceğim. Organize suç ve uyuşturucu davasında asistan savcı olarak görev almıştım. Yer altındaki kristal laboratuvarında inceleme yapan iki FBI ajanıyla görüşecektim. Fakat ajanlar bana laboratuvara girmenin tek yolunun yerdeki bir bölmeden girip tırmandıktan sonra paslı, çökmek üzere olan on beş basamaklı bir merdivenden aşağı inmek olduğunu söylemedi. Ve oradan önce mahkemeye gittiğimden üzerimde etek ve topuklu ayakkabı vardı. Daha ne kadar rahatsız olabilirdi ki?"

Cameron güldü. "Hadi ama. Belli ki ajanlar seninle biraz uğraşmak istemiş. Böyle bir şeyi söylemeyi nasıl unuturlar ki?"

Cameron'm hemen yanında yürüyen Rylann da farklı bir şey düşünmüyordu. "Sanırım yeni gelen kızı test ediyorlardı."

"Ne yaptın?"

"Yapabileceğim tek şeyi," dedi Rylann. "Eteğimle o bölmeden tırmanıp sonra o paslı, yıkılacak gibi duran on beş basamaklı merdivenden aşağı indim."

Cameron kahkaha attı. "Harika." Orta büyüklükte bir odanın önünde durdu. "İşte geldik."

Kapının önündeki bronz tabela her şeyi açıklıyordu.

Rylann Pierce

Asistan Savcı

Rylann içeri girdi. Koyu mavi halısı ve ucuz mobilyalarıyla mükemmel bir ofis değildi; ama uzman bir savcı olarak en azından Hancock binası ve Michigan Gölü manzarasını görüyordu.

"Eski ofisinle hemen hemen aynı olmalı," dedi Cameron. "Ama bu konuda deneyimli olduğundan sana bilgisayar ve telefon konusunda eğitim vermekle vakit kaybetmeyeceğiz. Ah, emin olmak istediğim bir şey var: Illinois barosunda faalsin, değil mi?"

"Evet." Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonraki yaz avukatlık sınavına girmişti. Chicago'da iş bulduğunu öğrenir öğrenmez tekrar faal duruma geçmişti.

"Harika. Bununla beraber..." Cameron elindeki dosyaları Rylann'a uzattı. "Chicago'ya hoş geldin." Başını yana eğdi. "Çok mu hızlı gidiyorum?"

"Hayır," dedi Rylann. "Sadece mahkeme salonlarının ve en yakın Starbucks'ın yerini söylemen yeterli."

Cameron gülümsedi. "Starbucks sokağın hemen karşısında. Her gün öğleden sonra saat üçte ofisten sıvışan insanları takip et, bulursun. Mahkeme salonları on ikinci ve on sekizinci katlar arasında." Rylann'ın elindeki dosya yığınını işaret etti. "Dava dosyalarını incelemeye ne dersin? Eğer kafana takılan bir şey olursa, öğleden sonra ofisime gelebilirsin."

"Harika, Cameron. Teşekkürler."

"Bu pozisyona geçtiğimden beri işe aldığım ilk asistan savcı sensin. Karşılama konuşmasında nasılım sence?"

"Fena değil. Kristal laboratuvarı hikâyesini sorarak beni rahatlatman hoşuma gitti."

Cameron gülerken Rylann'ı süzdü. "Sanırım buraya kolay uyum sağlayacaksın, Rylann." Tam çıkarken kapının önünde durdu. "Neredeyse unutuyordum. Öncelikle en üstteki davayı inceleşen iyi olur. Yarın sabah mahkeme var. Normalde bu davayla ilgilenmesi gereken savcı beklenmedik bir şekilde bu hafta başka bir davaya bakmak zorunda kaldı. Bu yüzden onun yerine birini bulmam gerek. Anlaşmaya varılmış bir dava olduğundan çok sorun yaşayacağını sanmıyorum. Gelen gazetecilere klasik açıklamalar yaparsın. Davanın çözüme ulaşmış olmasından memnunuz, ekleyecek başka bir şeyim yok gibi. Bir süredir bu işi yaptığından artık usulü biliyorsun."

Rylann bu duruma çok şaşırdı. "Anlaşmaya varılmış bir davaya gazeteciler mi geliyor? Nasıl bir dava bu?" Merakla en üstteki dosyayı açıp başlığını okudu.

Amerika Birleşik Devletleri ve Kyle Rhodes

Neyse ki altı yıllık dava avukatı geçmişi olduğundan duygularını belli etmemenin yollarını öğrenmişti. Yoksa şimdiye dek çoktan ağzı bir karış açık kalmış olurdu.

Benimle dalga geçiyor olmalısınız.

Adını görünce bile geçmişi anımsadı. O muhteşem mavi gözler ve seksi gülümseme. O ince, kaslı, baştan çıkarıcı vücut. Dudaklarını ay ışığında kavrayan dudaklar...

Muhtemelen ilk davasındaki sanıkla öpüştüğünü yeni patronuna söylemek için doğru bir zaman değildi.

"Tvvitter Teröristi davası," dedi Rylann hiçbir şeyi açık etmeden. İşler böyle gelişince elbette kafası karışmıştı ama bunu kimse bilmeyecekti. Bir zamanlar Kyle Rhodes, tek bir öpücükle kalbini tekletmişti. Ama olay neredeyse on yıl önce olmuştu. Artık Kristal Rylann'dı. Ve işinin başındayken kimsenin onu panik hâlinde görmesine izin vermezdi.

"Yeni başlayan biri için eğlenceli bir dava olduğunu düşündüm." Cameron kapıdan çıkarken durdu. "Ne zaman istersen yanıma gelebilirsin. Kapım sana her daim açık."

Cameron odadan çıktıktan sonra Rylann, Kyle'ın dosyanın üzerine iliştirilmiş sabıka fotoğrafına baktı.

Belki de onu hatırlamayacaktı.

Elbette bu çok da önemli değildi. Kyle Rhodes'un son dokuz yılda birçok kadınla öpüştüğünden, birçoğuyla da daha ileri gittiğinden şüphesi yoktu. Bu yüzden yarın mahkeme salonuna girdiğinde Kyle'ın onu görünce şaşırmaması muhtemeldi. Elbette bu onu rahatsız etmezdi. Sonuçta hakkmdaki ilk izleniminin o kadar da olumlu olmadığını anımsıyordu.

İkinci ve üçüncü izlenimleri de pek iç açıcı değildi. Beşinci maddeye daima itaat edecekti. Çünkü mahkemede yüz yüze geldiği sanıklar, onun gibi ciddi bir federal savcıyı heyecanlandıramazdı.

Bir zamanlar onunla tavuk kanadı yemek için iki saatlik yol katedeceğini söyleyen bir sanık bile.

Neyse ki bu hikâye çok geçmişte kalmıştı. Evet, tekrar bu şekilde buluşmaları ironik, hatta komikti; ama Kyle Rhodes'a kariyeri boyunca karşılaştığı diğer insanlardan daha farklı davranmayacaktı. Sonuçta o profesyonel biriydi.

Ve yarın bunu kanıtlayacaktı.

a VV^ yle! Kyle! Hükümlü bir *hacker* olarak ileride ne \=*ş*s1/ yapmayı planlıyorsun?"

"Tutuklandıktan sonra Daniela'yla hiç konuştun mu?"

Mahkeme salonunun önündeki davalı masasına oturan Kyle soruları ve arkasında patlayan flaşları umursamadı. Bir noktada ondan sıkılacaklarını düşünüyordu. Bir saatten daha kısa bir süre içinde tekrar özgür olacak ve tüm bunlar sona erecekti.

"Bir sonraki hedefin Facebook mu?" diye bağırdı gazetecilerden biri.

"Yargıç gelmeden önce bir açıklama yapmak ister misin?" dedi bir başkası.

"Elbette, işte açıklama," diye homurdandı Kyle kısık sesle. "Bir an önce başlayalım da sizin bu aptal sorularınızdan kurtulayım."

Nedense o gün beş avukatı da oradaydı. Yanında oturan avukatı eğilip sessizce, "Basından gelen tüm soruları biz idare edelim," dedi.

Mahkeme salonunun kapısı birden açılınca fotoğraf makinelerinin flaşları patlamaya başladı. Kalabalıktan uğultular yükseldi; bunun iki anlamı olabilirdi. Ya kardeşi ya da babası içeri girmişti.

Arkasına bakınca Jordan'm dev güneş gözlükleri ve kaşmir montuyla koridorda yürüdüğünü gördü. Kyle'ınkiıden birkaç ton açık olan sarı saçlarını arkadan bağlamıştı. Tam Kyle'ın arkasında, salonun en ön sırasında yerini alırken gazetecilerin sorularını hiç umursamadı.

Kyle dönüp kardeşine baktığı an gözüne patlayan flaşları görmezlikten geldi. "Bunun için işini aksatmamanı söylemiştim," diye homurdandı.

"Büyük finali kaçıracak mıydım yani? Asla." Jordan gülümsedi. "Olacakları öğrenmek için kalbim *tweet* atıyor!"

Ha ha. Kardeşine beş ay önce konuyla ilgili her türlü şakayı yapabileceğini söylemişti ve her fırsattan istifade ediyordu. Tam karşılık vermek için ağzını açacağı sırada Jordan gözlüklerini çıkarınca, yanağındaki büyük ve çirkin morluk ortaya çıktı.

Ah... Lanet olsun.

Onunla alay etmesinin imkânı yoktu. Kyle kendisini hapishaneden çıkarmak için FBI'la iş birliği yaparken kardeşinin yüzünün morarması, bileğinin kırılması ve ölümün kıyısından dönmesi konusunda kendini hiç affedemeyecek gibi hissediyordu.

Jordan'ı inciten herifin şu an hapiste olmasının ne kadar iyi olduğunu düşünürken fark etmeden parmaklarını sıkıp elini yumruk yaptı. Çünkü Kyle, o adamla beş dakika yalnız kalsaydı, Xander Eckart'a yanağını morartmak ve bileğini kırmaktan çok daha fazlasını yapardı. Evet, Jordan tam bir baş belasıydı ama yine de böyle bir durumda gözünü karartırdı. Kyle, altıncı sınıfta tüm

okulun önünde Jordan'ın pantolonunu indiren Robbie VVilmer'm gözünü morartarak kuralları belirlemişti.

Kardeşini kimse rahatsız edemezdi.

Bu yüzden Jordan'ın Tvvitter şakasına gülümseyerek karşılık verdi. "Seni şakacı." Sonra koyu saçlı, yapılı ve resmi kıyafetli bir adam mahkeme salonuna girdi.

Özel ajan Nick McCall yanlarına gelirken Kyle, "Uzun, Esmer ve... Alaycı'yı çağırdın, değil mi?" diye sordu Jordan'a. Kardeşi bu adamla artık birlikte yaşıyor olsa da Kyle'la birbirlerine temkinli davranıyorlardı. Jordan ve FBI ajanının birlikte olduğu süre boyunca Kyle hapiste olduğundan, ilişkilerinin nasıl ilerlediğini görememişti. Tüm bildiği Nick McCall'un aniden hayatlarına girmiş olmasıydı ve Kyle da bu yüzden onu aileden biri olarak kabul etmeden önce biraz dikkatli davranması gerektiğine inanıyordu.

"Lütfen ona iyi davran, Kyle," diye uyardı Jordan.

"Ne?" diye sordu Kyle masumca. "Uzun, Esmer ve Bu Adam Hakkında Ciddi Olamazsm'a ne zaman iyi davranmadım ki?"

"Ondan hoşlanıyorum. Alış artık."

"Kendisi FBI'dan. Beni tutuklayanlardan yani, unuttun mu? Aile sadakatini böyle mi gösteriyorsun?"

Jordan düşünür gibi yaptı. "Tekrar anlatsana. Seni neden tutuklamışlardı? Ah, hatırladım. Çünkü yaklaşık *on sekiz* yasayı çiğnedin."

"Altı yasa. Ayrıca Tvvitter'dan dolayı!" dedi. Galiba biraz yüksek sesle konuşmuştu.

Beş avukatın birbirine, *acaba bu adam şimdi patlarsa yine de saatlik beş bin dolarımızı alabilir miyiz* ifadesiyle baktığını gören Kyle, arkasına yaslanıp kravatını düzeltti. "Burada hepimiz biraz anlayışlı olmalıyız."

"Hey, Sawyer. Yargıç gelince 'Ayrıca Tvvitter'dan dolayı,' savunmasını kullanmamanı öneriyorum," dedi Nick. Jordan'ın yanına otururken yüzünde kendine güvenen bir gülümseme belirdi.

Kyle tavana bakıp ona kadar saydı. "Jordan, FBI ajanı arkadaşına lütfen bana bu isimle hitap edenlere cevap vermediğimi söyler misin?" *Lost* dizisindeki bir karaktere benzediğinden dolayı hapishanede taktıkları bu isimden Kyle resmen nefret ediyordu.

"Ama Rhodes çoktan alındı," dedi Nick. Jordan'ın alçılı elini tuttu, gözlerinin içine bakarken hafifçe parmaklarını okşadı.

Jordan'ın FBI ajanına aralarında özel bir şaka varmış gibi gülümsediğini gören Kyle, birbirlerinden gerçekten hoşlanıyor gibi göründüklerini istemeden de olsa kabul etmek zorunda kaldı. Bu kadar sevgi dolu olduklarını görmek hem tuhaf hem de karşısındaki kişi kardeşi olduğundan biraz *iğrençti.* Ama yine de güzeldi.

Tam o anda kalabalıktan tekrar bir uğultu yükseldi ve herkes durup özel dikim lacivert takım elbisesiyle içeri giren iş adamı ve milyarder Grey Rhodes'a baktı.

Jordan'ın diğer yanma oturdu. "Umarım bir şey kaçır-mamışımdır. Sabahtan beri Tvvitter kuşu gibi heyecandan yerimde duramıyorum."

Jordan güldü. "İşte bu güzeldi, baba."

Kyle başını sallayarak yüzünü mahkeme salonunun önüne doğru döndü. Bazen gerçekten tüm bu kargaşa sona erdiğinde ailesinin üzüleceğini düşünüyordu. "Komik Pislik Kyle" isimli gösteri başlamadan önce onları kola ve patlamış mısırla görmeyi umuyordu.

Pisliklerden bahsetmişken, Kyle saatine bakıp davacıların oturması gereken boş masaya göz gezdirdi. "Morgan nerede?" diye sordu avukatlarına. Ona terörist diyen ve en ağır cezayı almasını isteyen asistan savcıdan bahsediyordu. Elbette Kyle da işlediği suçların cezasını koluna yiyeceği basit bir şaplakla çekmeyeceğinin farkındaydı. Ama aptal değildi. Federal Savcılık Teşkilatı ün kazanmak için ismini karalayarak davayı sansasyonel bir hâle getirmişti. Eğer bir milyarderin oğlu olmasaydı, hakkında en ağır hapis cezası isteneceğinden şüpheliydi. Bu konuda avukatları da aynı fikirdeydi.

"Morgan bugün gelmeyecek," diye yanıtladı savunma avukatlarının en kıdemlisi Mark VVhitehead. "Başka bir duruşmaya gitmesi gerekti. Dün öğle vaktinde yerine başka biri geldi. Adını tam hatırlamıyorum. Ryan'dı sanırım."

"Yani Morgan'a yüz yüze veda edemeyecek miyim?" diye sordu Kyle. "Ah, ne

kadar acı. Hâlbuki özel bir bağımız vardı. Size *topluma siber bir tehdit,* diye hitap eden birini her gün bulamıyorsunuz."

Derken mahkeme salonunun kapısı açıldı.

Kyle, Federal Savcılık Teşkilatı'nın apar topar bulduğu yeni adama bakmak için arkasını döndü.

Hayır, olamaz.

Bu bacaklar bir adama ait gibi durmuyordu.

Savunma masasındaki yerinde oturan Kyle, yeni asistan savcıyı tepeden tırnağa süzdü. Topuklu ayakkabı, pürüzsüz bacaklar, siyah döpiyes ve yaramaz ama iyi kız incisi, muhteşem ve şaşırtıcı bir şekilde tanıdık bal rengi gözler...

Daha neler...

Rylann.

Koridorda yürürken Kyle onu izledi. Kıyafeti ve topuklu ayakkabısıyla müthiş görünüyordu. Saçını değiştirmişti. Çenesine gelen küt saçları yok olmuştu. Artık simsiyah, dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Günaydın, baylar," dedi masanın önünde durarak. "Bugün sadece altınız mı geldiniz?"

Kyle gülmemek için kendini zor tuttu. Evet, hâlâ küstahtı. Beş avukatı birden dikkat kesilip ayağa kalktı. Bunun üzerine Kyle da yavaşça ayağa kalktı.

Rylann, Mark'm elini sıkıp kendini tanıttı. "Rylann Pierce."

Pierce.

Kyle, dokuz yıl sonra nihayet soyadını öğrenmişti.

Diğer avukatlarla da tokalaştıktan sonra Kyle'a yöneldi. Hafifçe gülümseyerek elini uzattı. Alçak ve derinden gelen bir sesle ve tıpkı tanıştıkları geceki alaycı tonuyla, "Bay Rhodes," dedi.

Hafifçe elini sıktı. Bu kadar masum bir dokunuş, söz konusu o olunca baştan

çıkarıcı bir hâle geliyordu. "Avukat hanım," dedi alçak sesle. Mahkeme salonu şartlarını göz önünde bulundurarak mümkün olduğunca yakın davranmaya çalıştı.

Başını yana eğdi. "Başlayalım mı?"

Kyle, onunla değil, avukatlarıyla konuştuğunu ancak dönüp salonun diğer köşesine yürüdükten sonra anladı.

Rylann yargıcın kapısı açılırken evrak çantasını masasına koydu.

"Herkes ayağa kalksın!" diye seslendi görevli. "Sayın Reginald Batista'nın yönettiği mahkeme başlamıştır."

Yargıç yerine otururken herkes ayağa kalktı ve görevli davanın taraflarını belirtti. "Amerika Birleşik Devletleri ve Kyle Rhodes."

Rylann, Kyle'ın başavukatıyla birlikte kürsüye çıktı.

"Federal Savcılık Teşkilatı adına Rylann Pierce, sayın yargıç."

"Savunma adına Mark VVhitehead."

Yargıç elindeki dilekçeyi bırakıp başını *kaldırdı.* "İki taraf ve tüm Chicago basını hazırsa, hemen başlayabiliriz." Belgeleri kenara itti. "Federal Savcılık Teşkilatı'nın verdiği, az rastlanan 35. madde dilekçesiyle karşı karşıya-yız. Davalı Kyle Rhodes'un cezasının hapis yattığı süreyle sınırlandırılmasına ilişkin bir dilekçe. Gördüğüm kadarıyla Bay Rhodes mahkeme tarafından verilen on sekiz aylık cezanın dört ayını tamamlamış." Yargıç onay almak için Mark'a döndü. "Doğru mu bu?"

"Evet, sayın yargıç," dedi Mark. "Federal Savcılık Teşkilatı ile yapılan anlaşma ile Kyle Rhodes iki hafta önce Metropolitan Hapishanesi'nden tahliye edildi ve cezasını ev hapsinde sürdürmekte."

Yargıç okuma gözlüğünü çıkarıp Rylann'a döndü. "Bayan Pierce, dün mahkeme kalemindeki dosyanızı gördüm ve önceki süreçte bu davaya dâhil olmamanızı anlayışla karşılıyorum. Ama şunu söylemeliyim ki bu dilekçe karşısında biraz şaşırdım. Ceza mahkemesinde teşkilatınız şiddetle en ağır cezanın verilmesi gerektiğini savunmuştu. Bay Morgan'm davalıyı tanımlarken kullandığı

terimlerden ikisi terörist ve siber bir tehdit idi. Şimdi, dört ay sonra, cezanın tamamlanan süreyle sınırlandırılmasını talep ediyorsunuz."

Yargıcın sözlerinden hoşnut olmayan Kyle, masada oturan dört avukata endişeli bir bakış attı. Bu anlaşmanın kesin olduğunu sanıyordu.

Sonra onun adına güzel bir ses söz aldı. "Şartlar değişti, sayın yargıç," dedi Rylann. "Federal Savcılık Teşkilatı ve FBI, davalının kardeşi Jordan Rhodes'la bir anlaşma yaptı. Bayan Rhodes'un gizli yürütülen bir incelemeye yardım etmesi üzerine, Bay Rhodes'un cezasının azaltılmasını talep ediyoruz. Bayan Rhodes, anlaşmanın kendi üzerine düşen şartlarını yerine getirdi ve şimdi biz de kendi üzerimize düşeni yapıyoruz."

"Bu mahkemenin devletin davalıya ilişkin yaptığı tüm anlaşmalardan bağımsız olduğunun altını çiziyor ve talebinizi kabul ediyorum," dedi yargıç. "Davalının cezası, tamamladığı süreyle sınırlandırılmıştır."

Kyle gözlerini kırptı. İşte artık serbestti.

Sonra yargıç ona dönüp sertçe baktı. "Ama lütfen hepimize bir iyilik yapın, Bay Rhodes. Tvvitter'dan uzak durun. Çünkü eğer sizi bu mahkemede tekrar görürsem, hiçbir anlaşma sizi kurtaramaz." Tokmağını vurdu. "Mahkeme sona ermiştir."

"Herkes ayağa kalksın!" diye bağırdı görevli. Salondaki herkes ayağa kalktı.

Kalabalığın arasında bir yaygara koptu. Avukatları, Jordan, babası dâhil bir sürü insan başına üşüşürken flaşlar Kyle'ın gözüne patladı. Gazeteciler akm akın öne çıkıp bir açıklama beklerken Kyle, çantasını alıp gitmeye hazırlanan Rylann'a bakarak aralarından geçti.

Birkaç gazeteci ikisine de mikrofon uzatırken koridorun tam ortasında karşılaştılar.

"Bayan Pierce! Kyle Rhodes'un serbest bırakılmasıyla ilgili Federal Savcılık Teşkilatı'nın bir açıklaması var mı?"

Kyle, Rylann'la göz göze geldiği an tüm sinir hücreleri şok tabancasının etkisine girmiş gibi hissetti.

Küstahça Rylann'a bakıp sadece kısa bir yürüyüşle onu birçok yönüyle etkileyen bu kadını anımsadı. Bir şey söylemesini, bir geçmişleri olduğunu belli edecek bir şey yapmasını bekledi. Bir baş hareketi, göz kırpma ya da iğneleyici bir söz. Rylann dudaklarını araladığı an, Kyle herkesi hayrete düşürecek laubali bir şeyler söyleyeceğinden emindi. Tam o an bir flaş daha patladı.

Gözlerini kırptığı an, o kıvılcımın yerini tamamen iş odaklı bir ifade aldı ve gazetecilere döndü. "Davanın çözüme ulaşmış olmasından dolayı mutluyuz."

Sonra Kyle'm bulunduğu yöne pek bakmadan gazetecilerin arasından geçip mahkeme salonundan çıktı.

desindeki RL Restoran'da Rae'yle buluştu. Rylann yeni ofisine yerleşmeye çalıştığından ve Rae de bir karar duruşması talebi hazırladığından, son birkaç gündür ikisi de epey meşguldü. Rylann'ın mahkemede Kyle'la karşılaştığı günden sonra ilk kez görüşüyorlardı.

- Son günlerde kendine itiraf edemediği kadar düşün
- Dükkânın kadehte sunduğu şarapların yazılı olduğu
- "Emrediyorsun," dedi Rylann ama yine de isteğini y
- Kyle suratını astı. Hiçbir şey. Gidin başımdan.
- TATLI TESADÜF

1

Latince. Anı yaşa (ç.n.)

Son günlerde kendine itiraf edemediği kadar düşündüğü karşılaşma...

erşembe akşamı iş çıkışında Rylann, Michigan Cad

Rylann, "Hâlâ hiçbir şey söylememiş olmana inanamıyorum," dedi, garson içkilerini getirdikten sonra. "Bu hafta hiç haberlere baktın mı? Belki ukala ve gamzeli bir sabıkalı hakkında bir şeyler duymuşsundur?" Birilerine mahkemeden bahsetmek için yanıp tutuşuyordu ve bu kişi elbette Rae olacaktı.

Rae menüyü elinden bıraktı. "Aman Tanrım, evet. Salı gününden beri bu konuyu sana sormak istiyorum. Ama şu karar duruşması talebine gömülüp kaldım. Yargıç, Kyle Rhodes'un cezasını tamamladığı süreyle sınırlandırmış."

Rylann birazdan paylaşacağı dedikodunun tadını çıkararak kendi kendine gülümsedi. "Doğru. Ama sanırım mahkemede çekilen milyonlarca fotoğraftan birini bile görmemişsin." Onu da ilgilendiren ve tüm basma yayılan bir fotoğraf vardı. Kyle'la tam salonun ortasına karşılaştıkları an çekilen bir fotoğraf. Bu konuyu biraz kafasında büyütüyor olabilirdi; ama Kyle'ın ona bakışlarında sanki bir samimiyet vardı. Sanki bir sırrı paylaşıyorlar gibi bakıyordu.

Elbette paylaştıkları bir sır vardı.

"Üzgünüm, kaçırmışım," dedi Rae çekinerek. "Pazartesiden beri dış dünyayla ilişkimi kestim."

"Davayla ilgilenen asistan savcının adını fark edemeyecek kadar dünyadan uzaklaşmışsın," dedi Rylann.

Anlatırken çok eğleniyordu.

Rae omuz silkti. "Davanın kalanını yürüten kişi olsa gerek."

Rylann şarabından bir yudum aldı. "Evet, düşününce bu kanıya varman normal. Ama küçük bir problem oluştu. Davayı yürüten avukatın son anda başka bir davaya katılması gerektiğinden teşkilat yerine başka birini gönderdi." Muzip bir şekilde gülümsedi.

Rae bir süre ona baktıktan sonra gözleri kocaman açıldı. "Yok artık! Seni mi gönderdiler?"

"Aynen öyle."

"Mahkemede Kyle Rhodes'un karşısında mı yer aldın?" Rae güldü. "Dokuz yıl sonra ilginç bir karşılaşma tarzı. Seni ilk gördüğünde ne dedi?"

"Avukat hanım, dedi."

Rae üzülerek arkasına yaslandı. "Bu kadar mı yani? Sen ne dedin?"

"Bay Rhodes deyip elini sıktım."

"Ah... harikulade."

Rylann sert bir bakış attı. "Mahkemede, yüzlerce gazetecinin önündeydik. Ne yapsaydım? Eline numaramı yazıp beni aramasını mı söyleseydim?"

Rae gülümsedi. "Aslında hoş olabilirdi."

"Ben hoş şeyler yapmam. Özellikle mahkemede." Rylann durdu. "Aslında *avukat hanım* deyişi ikimizin arasında özel bir şaka sayılır."

"Öyle mi?" Rae'nin sesi birden muzırlaştı. "Ee, nasıl görünüyordu, avukat hanım?"

Rylann kendini tutup hislerini belli etmemeye çalıştı. "Saçı biraz daha uzundu. Onun dışında bir şey fark etmedim. Tamamen odaklanmıştım."

"Neye odaklanmıştın?"

"İşime elbette."

"O zaman neden kızarıyorsun?"

Çünkü İrlandalI annesinden aldığı beyaz tenin dezavantajının yanı sıra, Kyle Rhodes'a içgüdüsel olarak hiç tepki vermeyecek bir kadının var olmadığını düşünüyordu. O şeytani gülümseme ve çapkın bakışlarla, onu düşünen hiçbir kadın biraz kızarmaya engel olamazdı.

Rylann, bardağını işaret ederek konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Kırmızı şaraptaki antioksidanlar yüzünden. Gözenekleri açıyor."

Rae bu söylediklerine hiç inanmadan gülümsedi. "Peki. Sonra ne oldu?"

"Sonra hiçbir şey olmadı. O, Tvvitter Teröristi. Ben de onu yargılayan teşkilatın bir savcısıyım. Sanırım bu hikâye burada sona eriyor."

Rae durup düşündü. "Hiç tatmin edici bir son değil."

Rylann duygusuz görünmeye çalışarak omuz silkti. "Beni evime bıraktı ve bir kez öpüştük. Yıllar önce. O geceyi net hatırlamıyorum bile."

Rae tek kaşını kaldırdı. "Kadınlar bazı şeyleri asla unutmaz, Ry. Ve bunlardan biri de doğru erkekle öpüştüğü andır."

Rylann o akşam eve gittikten sonra, evrak çantasını salondaki koltuğa bıraktı, montunun düğmelerini açtı ve yatak odasına yürümeye başladı. Giysi dolabına montunu asarken Rae'nin sesi kafasının içinde yakılandı.

Kadınlar bazı şeyleri asla unutmaz, Ry. Ve bunlardan biri de doğru erkekle öpüştüğü andır.

Onun için fazla duygusal bir kavramdı bu.

On sekiz yaşında değil, otuz iki yaşında, yetişkin bir kadındı. Kyle Rhodes o gece ne kadar muhteşem olursa olsun, Kristal Rylann'ın sıradan bir öpücükle dizlerinin bağı çözülecek değildi.

Yine de gözleri ister istemez dolabın üst rafına kaydı.

Arkaya itilmiş, yıllardır sahip olduğu eski bir ayakkabı kutusu vardı. San Francisco'da birlikte yaşamaya başladıkları gün Jon kutunun içinde ne olduğunu sormuştu.

"Annemin üniversitedeyken gönderdiği eski mektuplar," demişti. Tüm ilişkileri boyunca yalan söylediği tek an bu olabilirdi.

Rylann uzanıp kutuyu aldı ve kapağını açtı.

İçinde Kyle'ın dokuz yıl önce verdiği oduncu gömleği vardı.

Gömleği ona uzattığı anı hatırlayarak yakasında parmaklarını gezdirdi. Eli

boynuna değince kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu.

Peki, tamam. O geceye dair birkaç küçük ayrıntı hatırlıyordu.

Rylann gömleğe baktı, hâline gülmek isterken başını iki yana salladı. Elindeki bir gömlekti. Onu bunca zaman neden atmadığına dair gerçekten hiçbir fikri yoktu. Champaign'den San Francisco'ya ve Jon'la birlikte yaşamaya karar verdiklerinde oradan da başka bir eve taşınmıştı. Her seferinde gömleği atmaya niyetlenmişti. Ama bir şey her seferinde onu durdurmuştu.

Seni gülerken gördüm ve gülüşün beni içine çekti.

O, kabul etmek istemese de, Kyle ile aralarında bir kıvılcım ateşlenmişti. Birlikte otuz dakikadan daha kısa vakit geçirmiş olsalar da bunu hissetmişti. Karnında uçuşan kelebekleri... Jon dâhil başka hiçbir erkekte bunu hissetmemişti.

"Topla kendini, Pierce," diye fısıldadı kendine. Böyle bir yola girmek istemiyordu.

Çünkü artık hiçbir önemi yoktu.

Artık genç üniversite öğrencileri değillerdi. Kyle Rhodes bir sabıkalı, o da asistan savcıydı. Ortak noktada bu-luşamazlardı. O, Kyle'a ulaşmaya çalışmayacaktı ve mahkeme salonunda onu başından savdıktan sonra Kyle'ın da onunla iletişime geçmeye çalışacağından şüpheliydi. Olanlar olmuştu.

Rylann yavaşça ayakkabı kutusunun kapağını kapatıp rafın arka tarafına yerleştirdi. Gözden uzak bir yere...

Bu sefer kalbinden de uzak bir yere.

Sonsuza dek.

Çjp rtesi sabah Rylann, Cameron'm kapısını çaldı, tele-*(Ç* fonla konuştuğunu görünce durdu. Cameron samimi bir şekilde Rylann'a masasının önündeki sandalyelerden birine oturmasını işaret etti.

"Kapatmam gerek, Collin. Ofise birileri geldi," dedi Cameron telefondaki kişiye. "Evet, çok önemli biriyim. Başkalarının üzerindeki ilgiyi senden çalmasına dayanamadığını biliyorum." Telefonu kapatırken Rylann'a gülümsedi.

"Üzgünüm. Eski bir arkadaşım." Ellerini masasının üzerinde birleştirdi. "Seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var. Ama önce ilk haftanın nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorum."

"İyi geçiyor," dedi Rylann. "Sanırım özel soruşturma bölümündeki tüm savcılarla tanıştım. Harika bir ekip gibi görünüyor." Aslında tanışmadığı tek savcı, Tvvitter Teröristi davasını yürüten Cade Morgan'dı.

"Harika bir ekip," diye katıldı Cameron. "Terfi edilmeden önce ben de özel soruşturma bölümündeydim."

Rylann bu mütevazılığı takdir ederken bir yandan da gülmemek için kendini tuttu. Cameron bu pozisyona

Amerika Birleşik Devletleri başkam tarafından getirilmişti. Terfi edilmekten çok daha önemli bir durumdu.

Cameron bir an önce işe başlamak için konuya girdi. "FBI beni az önce senin ilgilenmeni istediğim bir soruşturma hakkında bilgilendirdi. Biraz hassas bir konu ve az sonra açıklayacağım şartları göz önünde bulunduracak deneyimli bir savcıya ihtiyacımız var."

Dava, Rylann'ın şimdiden ilgisini çekmişti. "Ne tür bir dava?"

"Bir cinayet davası. İki hafta önce, Darius Brown adında bir mahkûm Metropolitan Hapishanesi'ndeki hücresinde ölü bulundu. Görünüşe bakılırsa Brown'a gece yarısı hücre arkadaşı Ray VVatts saldırmış. Onu kemere bağlanmış ve bir asma kilitle öldüresiye dövmüş. Gardiyanlar saldırının farkına varıp hücreye girdiğinde, Brown çoktan bilincini kaybetmiş. Onu apar topar sağlık hizmetlerine götürmüşler ve orada kısa bir süre sonra hayatını kaybetmiş."

Cameron masasındaki dosyalardan birine uzanıp yirmilerinin sonlarında, kısa saçlı, sarışın bir adamın sabıka fotoğrafını önüne attı. "Bu hücre arkadaşı VVatts. Kasten adam öldürme ve kundakçılık suçlarından iki müebbet hapis cezası var. Beyazların üstünlüğünü savunan yerel kuruluş *Brotherhood* üyesi. Dört yıl önce kuruluştan iki üyeyle birlikte VVatts'm oturduğu semtin yakınlarında bir market açan Afroamerikan bir adamın evini ateşe verince tutuklandı. Market sahibi ve eşi hayatını kaybetti."

"VVatts gerçek bir örnek vatandaş gibi duruyor," dedi Rylann keyifsizce. Bu tip

kaç vakayla karşılaşmış olursa olsun, yine de etkileniyordu. Bunları normal karşıladığı gün, bu işi bırakma vakti gelmiş demekti zaten.

ıı0

"Aynı zamanda örnek bir mahkûm," dedi Cameron aynı ifadesiz tavırla. "Görünüşe bakılırsa, Metropolitan Hapishanesinde şiddet yanlısı biri olarak ün salmış. Bu yüzden Brown yanma transfer edilmeden önce üç ay hücrede yalnız yaşamış."

Kollarını masaya yaslayıp devam etti. "Bu davanın bana nasıl geldiğini anlatayım. FBI'da çalışan ajan Griegs, başka bir soruşturma için Metropolitan Hapishanesi'nde mahkûm rolü yapıyor. Bu süre içerisinde, FBI'ın içeride olanlarla ilgili öğrenmek isteyebileceğini düşündüğü tüm bilgileri aktarıyor. Brown, Watts tarafından öldürüldükten sonra, gizli ajan bunun şüphe uyandıran bir saldırı olduğunu iletti. Hemen ardından bir başka özel ajan VVilkins, soruşturma için görevlendirildi."

"Ajan VVilkins'in ilk fark ettiği şey Brovvn cinayetinin zamanlaması oldu. Afroamerikan Brovvn, VVattsin hücresine saldırıdan iki gün önce taşındı. Bu transfer, Adam Quinn adında bir gardiyan tarafından düzenlendi. Bu yüzden Ajan VVilkins, Quinn'le görüştü ve ortaya tuhaf şeyler çıktı."

"Görüşme sırasında Brovvn'un neden VVattsin hücresine transfer edildiği sorulduğunda, Quinn gerilip tedirginleşti. Gardiyan kurallara göre hiçbir mahkûmun kendine ait hücresi olamayacağından transferi gerçekleştirdiğini iddia etti. Ama Quinn yönetimin VVattsi üç ay tek başına hücrede tuttuktan sonra neden birden kuralları uygulamaya karar verdiği sorusunu yanıtlayamıyordu. VVatts'm hücre arkadaşı olarak neden Brovvn'u seçtiği konusuna da herhangi bir açıklama getiremiyordu."

ıı1

"VVatts'm geçmişte ırkçı sebeplerden işlediği suçlar düşünülünce bu durum şüphe uyandırıyor." Rylann durdu; şimdiden davayı çözmek için kafa yormaya başlamıştı bile. "Ajan VVilkins mahkûmların kendine ait bir hücresi olamayacağı konusunda bir kural olduğunu teyit etmiş mi?"

"Bekçi bunun genel bir kural olduğunu, önceden VVatts gibi saldırgan mahkûmlar için ayrıcalık yaptıklarını söyledi." Cameron devam etti. "Ajan

VVilkins beklendiği üzere olayı biraz daha araştırmaya karar verdi. Brovvn'un hapishane kayıtlarına bakınca sıra dışı bir şey buldu. Meğer Brown öldürülmeden iki hafta önce gardiyan Quinn, Brovvn tarafından saldırıya uğramış."

Rylann'ın savcı alarmı hemen harekete geçti. "Saldırı nasıl gerçekleşmiş?"

"Görünüşe bakılırsa Quinn yemek tepsisini alırken Brown, kolundan tutup sertçe çekerek bileğini çıkarmış."

Rylann arkasına yaslandı. "Her şeyi anladığımdan emin olmak için özetlemek istiyorum. Brown bir gardiyana saldırıp bileğini çıkarıyor. İki hafta sonra Brown aynı gardiyan tarafından hapishanedeki en saldırgan mahkûmlardan birinin hücresine transfer ediliyor. Irkçı bir mahkûmun hücresine. Sonra da öldüresiye dövülüyor." Masanın karşısında oturan Cameron'a baktı. "Sanırım aynı şeyi düşünüyoruz: Bu saldırıyı öç almak için Quinn organize etti."

"Ajan VVilkins de bundan şüphelendi. Bu yüzden araştırmaya devam etti," dedi Cameron. "Brown, Quinn'e saldırdıktan sonra beklendiği gibi tecrit edildi. Dışarı çıktığında ise arkadaşlarından birkaçına gardiyanın bir gece hücresine gelip onu tehdit ettiğini söylemiş."

Rylann başını yana eğdi. "Ne ile tehdit etmiş?"

"Brovvn, Quinn'in, 'Bu yaptığım ödeyeceksin, seni aşağılık herif/ dediğini iddia etti."

"Bu tehdidi duyan başka biri olup olmadığını biliyor muyuz?" diye sordu Rylann.

"Henüz bilmiyoruz. Ama bu konuya az sonra döneceğim," dedi Cameron. "Sonra Ajan VVilkins, Quinn'in kişisel dosyalarını araştırdı ve son bir yılda gardiyanın iki mahkûmla daha münakaşaya girdiğini fark etti. îki olayda da mahkûm başka bir tutuklu tarafından saldırıya uğramış."

Tüm bunları sindirebilmesi için Rylann'a biraz zaman tanıdı.

"Yani karşımızda mahkûmların sınırlarını aşmasından hoşnut olmayan bir gardiyan var," dedi Rylann. "Ama öç alırken kendi adını kirletmek yerine başka mahkûmları kullanıyor. Bu kez kendini kaptırıp yanlış bir mahkûm seçti ve adam

öldü."

"Neyse ki bilgi sızdıran gizli bir ajan var. Yoksa bu olay iki mahkûm arasında yaşanan bir talihsizlik olarak görülür ve fark edilmezdi." Cameron'm gözlerinde bir parıltı belirdi. "Şimdi senin soruna dönelim. Quinn'in Brown'u tehdit ettiğini duyan kimse olup olmadığı sorusuna."

Rylann bu bakışın ne anlama geldiğini bildiğini hissediyordu. "Sanırım bir görgü tanığımız var."

"Görgü tanığımız olabilir," dedi Cameron. "FBI, Quinn'in Brown'u tehdit ettiği iddia edilen gece tecritte olan bir mahkûma ulaştı. Hatta Brovvn'un tam yanındaki hücrede kalıyordu. Ama maalesef henüz bu mahkûmun ne duyduğunu bilmiyoruz."

"Neden?" diye sordu Rylann. "Konuşmayı ret mi ediyor?"

"Öncelikle bu mahkûm artık hapishanede değil. Brown öldürülmeden önce serbest bırakılmış. Muhtemelen Brown'un öldüğünden bile haberi yoktur."

Rylann'ın hâlâ anlamadığı kısımlar vardı. "FBI neden onunla evinde konuşmadı?"

"Denediler," dedi Cameron. "Şimdiye dek avukatlarını ikna edemediler. Davayı bu yüzden bize getirdiler. Bu adamla konuşmak için soruşturma kurulundan mahkeme celbi almamız gerekecek gibi görünüyor. Bizimle gönüllü olarak iş birliği yapacağından şüpheliyim." Hafif muzip bir ifadeyle Rylann'a baktı. "Muhtemelen onu terörist ve topluma siber bir tehdit olarak adlandırdığımız için Federal Savcılık Teşkilatı'na kızgın olabilir."

Rylann şaşkınlıkla bakakaldı. "En önemli potansiyel görgü tanığımız Kyle Rhodes mu?"

"Senin en önemli potansiyel görgü tanığın," diye vurguladı Cameron. "Rylann, şu andan itibaren dava senin. Tvvitter Teröristi dâhil."

Gözden uzak, kalbinden uzak demek buraya kadarmış.

"Bu günlerde sürekli davalarımda karşıma çıkması ilginç," dedi Rylann. Onu dokuz yıldır hiç görmemişti ve şimdi yolları sürekli kesişiyordu.

Tehlikeli kesişmeler...

Cameron başını sallayarak onayladı. "Önceki dava tamamen tesadüftü. Özel savcılardan Cade'in yerine bakacak uzman birini arıyordum ve yeni başladığından senin programına uyuyordu. Ama dün FBI, Brown davasını getirince, aklıma gelen ilk kişi olduğunu kabul ediyorum. Eğer bu teşkilatta Kyle Rhodes'u bizimle iş birliği yapmaya ikna edecek biri varsa, o da sensin. Salı günü gerçekleşen davayı inceledim. Kyle Rhodes'un bakış açısından burada onun serbest kalmasını talep eden tek kişi sensin." Gülümsedi. "Umarım onu konuşturmak için ikna gücünü kullanabilirsin."

Ya da kapıyı suratıma çarpar.

Muhtemelen yeni patronuna ilk davasındaki davalıyla öpüştüğünü ve mahkeme salonunda yüzüne bile bakmadığını söylemek için doğru zaman değildi.

"Peki ya işe yaramazsa?" diye sordu Rylann. "Ne kadar ileri gitmemi istiyorsun?"

"Gidebildiğin kadar." Cameron sandalyesinde öne çıkıp ciddi bir ifadeye bürününce tam bir savcı gibi göründü. "Saygınlığını tamamen yitirmiş birinden bu teşkilatı devraldığımda, devletteki tüm yolsuzluklara bir son vereceğime yemin ettim. FBI'ın söylediğine göre, mahkûmları kendi adalet yöntemiyle cezalandıran bir memurla karşı karşıyayız. Bir adamın ölümüne yol açtı. Ben buradayken cezasını çekmeden bu işten sıyrılamaz." Rylann'ın gözlerinin içine baktı. "Kyle Rhodes'un bu tehdidi duymuş olması mahkeme için yeterli bir delil olacaktır. Hadi bu işi halledelim."

Patronunun yüzündeki kararlılığı gören Rylann'ın verecek tek bir cevabı vardı.

"Olmuş bilin."

ar ofiste kaldı; eve gidince de Çin yemeği sipariş etti. Üzerini değiştirip kot ve tişört giydikten sonra ailesini aramak için koltuğa geçti. Anne ve babası yıllar önce emekli olmuştu ve kışları Naples, Florida yakınlarındaki iki odalı bir evde geçiriyorlardı. Rylann son beş yılda kış anlayışlarının değiştiğini ve orada gitgide daha uzun kaldıklarını fark etmişti. Bu yüzden içten içe onları hazirandan önce Mason-Dixon sınırının kuzeyinde göremeyeceğini düşünüyordu.

"İşte tüm gözlerin üzerinde olduğu kadın," diye gururla açtı telefonu Helen

Pierce. "Tvvitter Teröristi davasında görev aldığını bana neden söylemedin? Etraftaki herkese fotoğrafını gösteriyorum. Mahkeme salonunda Kyle Rhodes'un yanında dururken çekilen fotoğrafı."

şam için planı olmayan Rylann, saat sekize ka-

"Çok ani gelişti," dedi Rylann. "Patronum başka birinin yerini doldurmamı istedi."

"Sanırım göğsüne bakıyor."

Rylann neden bahsettiğini bir süre anlayamadı. *Ah,* Kyle'la olan fotoğrafından. "Göğsüme falan bakmıyor, anne."

"O zaman neden öyle bakıyor. Erkekler ancak bir kadını çıplak görünce böyle bakar. Ya da çıplak görmek isteyince."

Rylann birden Kyle'm bu fotoğraf çekilirken gözlerinin gözlerine nasıl cesurca kenetlendiğini anımsadı.

Evet, onu hatırlamıştı.

"Bu bakışta bir tuhaflık olduğunu fark etmemiştim," diye yalan söyledi.

Helen pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Hımm. İyi ki artık bu davada çalışmıyorsun. Yoksa bu tip çocuklardan uzak kalman konusunda sana öğüt vermek zorunda kalacaktım."

Rylann gülümsedi. "Kyle Rhodes, pek çocuk sayılmaz, anne."

"Ah, inan bana, ben de fark ettim."

iğrenç. Rylann, Kyle Rhodes'la işinin henüz bitmediği kısmını atlayarak konuyu değiştirmek üzereyken annesi ondan önce davrandı.

"Peki, Tvvitter Teröristi davası dışında hangi davalara bakıyorsun?" diye sordu Helen. Emekli olmadan önce Chicago'da bir ceza savunması firmasında avukat asistanı olarak çalışmıştı ve Rylann'ın davaları hakkında sohbet etmekten hoşlanıyordu. Ona takılırken her zaman söylediği gibi kızı karşı takımın oyuncusu olsa da.

Rylann'ın çocukluğunun büyük bir kısmında, Pierce ailesinde geleneksel cinsiyet rolleri yer değiştirmişti. O yıllarda evin kazancının büyük bir kısmını annesi sağlıyordu. HVAC sistemlerinde tamirci olan babası, Rylann yedi yaşındayken belini incitmiş, fizyoterapi görmesine ve tedavi olmasına rağmen o günden sonra ancak yarı zamanlı olarak çalışabilmişti. Bu yüzden onu sabah okula bırakan, akşam alan, arada birkaç tamir işine koşan hep babası olmuştu. Akşam saat altıda ise annesi işten gelir, üzerini değiştirir ve onlarla akşam yemeği yerdi. Genelde avukatlarıyla çalıştıkları davalar hakkında eğlenceli hikâyeler anlatırdı.

Rylann henüz o yaştayken o hikâyelerden bir çıkarım yapmıştı: Kötü adamların kazanması hoşuna gitmiyordu. İşte asistan savcılık kariyerinin tohumları o zaman atılmıştı.

Rylann annesiyle birkaç dakika daha konuşmasının ardından kapı çaldı. Sonra siparişini almak için kapıya koştu. Sonra dava dosyaları, bir kutu *kung pao* usulü tavuk, Jon'la ayrıldıktan sonra şarap koleksiyonunun kendi payına düşen yarısından kalan Riesling'le geceyi geçirmeye hazırlandı. Son altı aydır olduğu gibi sakin bir cuma gecesi daha...

Vay canına. Az önce kendine acımanın o tehlikeli eşiğine yaklaşmıştı. Neyse ki işine odaklanması gerekiyordu. En azından hayatının bu kısmı değişmemişti.

Mutfak tezgâhına geçip *dosyalan okumaya* başladı. Brovvn davası çalıştığı en büyük ve en ilginç dava olmasa da, şimdiden dava öncelikler listesinde ilk sıradaydı. Öncelikle, zalimce dövülerek öldürülmüş bir adam vardı. Savcılığın özü de buydu zaten. İkinci olarak da, davanın teşkilat için önemli olduğu ortadaydı. Eğer dava Cameron için önemliyse, yeni kız Rylann'ın bu işi eline yüzüne bulaştırmasının imkânı yoktu.

Yani bu, Kyle Rhodes'la henüz işinin bitmediği anlamına geliyordu.

*

Pazartesi sabahı Rylann, ofise tüm enerjisini toplamış ve o sabıkalı milyarder adayıyla kapışmaya hazır bir şekilde girdi.

Masasına geçer geçmez, Kyle'ı temsil eden hukuk firmasının telefonunu buldu. Dava vekili tuttuğu ya da soruşturma altında olduğu bir konuda konuşmak istemediğinden teknik olarak onunla direkt görüşebilmesi gerekiyordu. Ama yine de önce avukatlarına ulaşmanın nezaketen daha uygun olacağını düşündü.

Maalesef bu nazik hareketi karşılık bulamamıştı.

"Size de FBI'a söylediğimi söyleyeceğim, Bayan Pierce. Müvekkilimle görüşmenize izin vereceğimi sanıyorsanız aklınızı kaçırmışsınız demektir," diye yanıtladı Kyle'm en kıdemli avukatı Mark VVhitehead öfkeyle. "Beş ay önce teşkilatınız müvekkilimi o şekilde zorladıktan sonra, asla."

"Bu konunun Bay Rhodes'un davasıyla hiçbir ilgisi yok," dedi Rylann samimi bir tonda. "Onunla iki hafta önce Metropolitan Hapishanesinde yaşanan bir olayın soruşturmasına ilişkin görüşmek istiyorum. Telefonda detaylara girmemeyi tercih ederim ama bu konuda müvekkilinizin hiçbir suçtan zan altında tutulmayacağını size temin ederim."

Mark güldü. "Müvekkilim iki hafta önce Metropolitan Hapishanesi'nde bile değildi. Daha önce serbest bırakılmıştı."

"Şüpheli olmadığına dair bana inanmanız için bir sebep daha."

"Cevabım hâlâ olumsuz. Eğer Kyle Rhodes'la konuşmak istiyorsanız, mahkeme celbi çıkarın."

"Saygısızlık etmek istemem ama bu konuda sizin izninize ihtiyacım olmadığını ikimiz de biliyoruz. Gerekirse Bay Rhodes'la direkt olarak iletişime geçerim," dedi Rylann.

Mark güldü. "Bol şans. Eminim Tvvitter Teröristi'nin Federal Savcılık Teşkilatı'na söylemek istediği birkaç şey vardır. Söyleyeceklerinin soruşturma konusunda işinize yarayacağından şüpheliyim tabii."

"Bu işi kolay yoldan halledebiliriz, Mark. Ya da soruşturma kuruluna gidip onunla zorla konuşurum. Eğer bunu yapmak zorunda kalırsam, sen orada olamayacaksın," dedi Rylann. Görgü tanıklarının soruşturma kuruluna avukatlarıyla gelmesi yasak olduğundan oynayabileceği en iyi kart buydu.

"Bu konuda ciddisin, değil mi?" Mark iç çekti. "Ben de Morgan'm baş belası olduğunu düşünüyordum. Peki, Rhodes'u arayacağım. Ama senin yerinde olsam pek ümit-lenmezdim."

Rylann en azından biraz olsun yol kat edebildiği için memnun bir şekilde telefonu kapattı. Teşkilatla yaşadıklarından sonra Kyle'ın nasıl tepki vereceğini

bilmiyordu ama yine de kendini olası laflara hazırlamıştı. *Avucunu yalarsın avukat hanım,* gibi.

Bu düşünce üzerine kendi kendine gülümsedi. Onu görmezden gelmeyi bir denesin bakalım. İsteyince Rylann çok inatçı biri de olabiliyordu.

Birkaç dakika sonra Rylann'ın kapısı çaldı ve kahverengi saçlı, uzun, yakışıklı bir adam girişte belirdi. Tvvitter Teröristi davasında medyada yer alan yüzlerden biriydi.

Kaçak Cade Morgan nihayet ortaya çıkmıştı.

"Sanırım sana bir fincan kahve borcum var," dedi sırıtarak.

Rylann masasındaki Starbucks bardağını işaret etti. "Ucuz kurtuldun. Kafeinle dolup taşmış durumdayım."

Yaklaşıp elini uzattı. "Cade Morgan. Salı günü benim davama baktığını duydum."

"Hiç sorun değil. Benim için bir zevkti."

"Üzgünüm, daha önce gelip kendimi tanıtamadım," dedi. "Geçen hafta hep duruşmadaydım. Mahkeme kararını henüz verebildi."

"Nasıl geçti?"

"Beş ayrı suçtan tutuklandı."

"Demek coşkunun sebebi bu başarıymış. Tebrik ederim."

"Teşekkürler. îlginç bir cinayet davası aldığım duydum," dedi Cade. "Tvvitter Teröristi davasında ben görevli olduğumdan Cameron, Kyle Rhodes'un görgü tanıklarından biri olabileceğini bilmem gerektiğini düşünmüş." Kitaplığa yaslandı. İnce çizgili lacivert takım elbisesiyle öz güvenli bir duruşu vardı. "Cameron seni uyardı mı bilmiyorum;

ama ben olsam Rhodes'un iş birliği yapması adına ümide kapılmazdım. Muhtemelen ona terörist diyerek olası tüm ilişkiyi bitirdim."

Rylann kişisel olarak bunun aşırı bir itham olduğunu düşünmüştü. Ama genelde diğer savcıların davayı yönetiş tarzını eleştirmekten kaçındığından, daha diplomatik bir yanıt verdi. "Bu dava konusunda çok hırslı olduğun her hâlinden belliydi."

"Tvvitter Teröristi davası bazılarının önceliği oldu. Ama benim değildi."

Rylann şaşkın gözlerle ona baktı. "Pek anlayamadım."

"Beni yanlış anlama, Kyle Rhodes'a yaptığımız tüm suçlamaların arkasındayım," dedi Cade. "Yasaları çiğnedi ve epey bir belaya sebep oldu. *Dünya çapında* bir belaya. Gelgelelim bu davayı yönetirken biraz fazla çabaladığımızı sen de fark etmişsindir." Yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "Eski patronum Silas Briggs de benden tam olarak bunu bekliyordu. Hep bu teşkilatın ve kendi ününü arttırmak için bir fırsat arıyordu ve Tvvitter Teröristi davasının mükemmel bir şans olduğunu fark etmişti. Bir milyarder vârise musallat olunca kimse umursamıyor."

"Milyarder vâris dışında tabii," dedi Rylann.

"Onun yardımına ihtiyaç duyacağımızı pek düşünmemiştim açıkçası." Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Neyse ki bununla ben değil, sen uğraşacaksın." Kitaplıktan uzaklaşıp kapının önünde durdu. "Hey, şaka bir yana, eğer yardıma ihtiyacın olursa koridorun sonundayım. Ne zaman istersen gelebilirsin, yeni kız." Parmağını Rylann'a doğrulttu. "Ve yarın kahveler benden."

Fena biri değil, diye düşündü Cade gittikten sonra. Tipik Amerikan görüntüsüyle oldukça yakışıklıydı. Belki biraz fazla öz güvenliydi ama bu, özellikle özel soruşturma avukatları arasında sık rastlanan bir durumdu. Ne olursa olsun Cade Morgan'a *bulaşmamalıydı*. Bunu henüz odasına gelmeden anlamıştı. İş yerinde yaşanan aşkların her şeyi berbat etme ihtimali çok yüksekti ve Rylann, konu iş olunca hiçbir şeyi berbat etmemek için elinden geleni yapıyor, kendine koyduğu kurallara harfiyen uymaya çalışıyordu.

Tam o sırada telefonu çaldı.

"Rylann Pierce," diye yanıtladı telefonu.

"Ben Mark VVhitehead. Müvekkilimle konuştum," dedi. Sesi pek mutlu gelmiyordu. "Hatırlatayım, ben buna tamamen karşıyım."

"Peki, öyle olsun. Bir kenara not aldım." Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Bay Rhodes bugün öğleden sonra sizinle ofisinde baş başa görüşmek istiyor," dedi Mark *baş başa* kısmını vurgulayarak. "Onu aksine ikna etmeye çalışmama rağmen baş başa görüşmekte epey ısrarcıydı."

Rylann böyle bir yanıtı kesinlikle beklemiyordu. Salı günü onu mahkemede temsil eden beş avukattan yola çıkarak milyarder Kyle Rhodes'un Federal Savcılık Teşkilatı'yla tek başına görüşmeyeceğini düşünmüştü. Bu arada mahkemeye beş avukatla gelmesini hâlâ *gülünç* buluyordu.

Yine de bu gelişme onun çıkarmaydı. Kyle'la önceden bir bağlantısı olduğunu kimseye duyurmamıştı ve baş başayken daha rahat konuşabilirlerdi. "Peki. Bugün öğleden sonra Bay Rhodes'la görüşebilirim." Kalemini eline aldı. "Ofisi nerede?"

"Bayan Pierce, müvekkilimin şu an işsiz olduğunu göz önünde bulundurarak, ofisinin evinde olduğunu belirtmek isterim. Kuzey Lake Shore Otobanı, sekiz yüz numara. Teras katı. Bay Rhodes tam dört otuzda sizi bekliyor olacak."

/V^* yle'm telefonu iki kez çaldı; bu, aramanın bina gi-rişindeki güvenlikten geldiği anlamına geliyordu.

Miles, "Bayan Pierce burada, Bay Rhodes," dedi telefonu açınca.

"Teşekkürler, Miles. Onu yukarı gönder."

Kyle telefonu kapatıp üzerinde çalıştığı dosyayı kaydederken, bu olayların nasıl beklenmedik bir şekilde geliştiğini düşünüyordu. Eğer Federal Savcılık Teşkilatı'ndan başka biri onunla görüşmek isteseydi, ona bu talebi tam olarak neresine sokması gerektiğini söylerdi. Salı günü anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmiş olsalar da, bu teröristlik olayı yüzünden hâlâ kara listesinde bir numaraydılar. Yani federal savcılara iyilik yapmayacaktı. Bu konuda kararlıydı.

Bal gözlü ve sivri diliyle ün salmış Rylann Pierce hariç. .. Ona hayır demek *zordu.*

Kyle, Rylann'ın ne istediğini merak ediyordu.

Rylann'ın iki hafta önce Metropolitan Hapishanesi'ndeki bir soruşturmaya ilişkin avukatlarına anlattığı hikâye biraz kuşku uyandırıyordu. Metropolitan Hapishanesi'nden daha önce tahliye edildiğinden ne tür bir bilgiye sahip olabileceğine dair Kyle'ın hiçbir fikri yoktu. Fakat avukatlarının söylediği kadarıyla Rylann görüşme konusunda ısrar etmişti.

İşte bu, daha da merak uyandırıcıydı.

Geçen salı mahkemeden eve dönünce Kyle iki şey yapmıştı: İlk olarak bileğindeki izleme cihazı ve sahildeki polis ekibinden kurtulmanın keyfiyle, evden dilediğince uzaklaşarak uzun bir koşuya çıkmıştı. Sonra da Rylann Pierce adını Google'da aramıştı.

Linkedln hesabını bulup Federal Savcılık Teşkilatı'na katılmadan önce San Francisco'da federal temyiz yargıcının yazmanı olduğunu görmüştü. Ayrıca yürüttüğü sansasyonel davalara ilişkin kuzey California'daki basın bültenlerini okumuştu. Gördüğü kadarıyla California'da başarılı bir kariyeri varken, aniden tekrar Chicago'ya taşınmıştı.

Kyle bunun ardında farklı bir hikâye gizlendiği hissine kapılmıştı ama bu hikâye her ne ise Google'da bulunmuyordu.

Kyle kapının çaldığını işitti. Çalışma masasından kalkıp kapıya yöneldi. Girişteki aynada yansımasını görene dek yol boyunca sırıttığını fark etmemişti.

Sakin ol, aşağılık herif. Sadece evine bıraktığın bir kız...

Belki de bu tuhaf bir rastlantıydı ve Rylann gerçekten bir dava hakkında konuşmaya gelmişti. Ya da belki... *başka* bir sebebi vardı. Belki tıpkı onun gibi Rylann da tüm hafta Kyle'ı düşünmüştü ve kendini ondan alıkoyamamıştı.

Yüzünde daha geniş bir gülümseme belirdi. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kyle kapıyı açtı ve uzun, siyah saçları, kemerli montu, topuklu ayakkabısı ve evrak çantasıyla Hitchcock filmlerinden fırlamış gibi görünen Rylann'la karşılaştı.

"Avukat hanım," dedi ağır ağır.

"Bay Rhodes," dedi Rylann hafif boğuk bir sesle.

Birbirlerine karşı tavırları salı günkü kadar uzaktı. Ama bu kez hiçbir kamera, gazeteci ve davalı avukatı yoktu. Şimdi baş haşaydılar.

Kyle kapıyı iyice açtı. "İçeri gel."

"Benimle görüştüğün için teşekkürler." Ardında bıraktığı hafif çiçek ve kadın kokusuyla koridora geçti.

Kyle kapıyı kapattıktan sonra dönüp ona baktı. Dokuz yıl önce göz alıcı bir güzelliğe sahipti ama şimdi daha gösterişli, daha ince ve inkâr edilemeyecek derecede çekici bir kadın hâline gelmişti.

Son beş ayını hapiste geçirmiş bir adamın gözünden kaçmayacak bir değişimdi bu.

"Uzun zaman oldu, Bayan Pierce," dedi.

Rylann gülümsedi. "Aslında sadece bir hafta oldu."

Meydan okurcasına kollarını göğsünde birleştirdi. "Benden uzak kalamadın, değil mi?"

Rylann tam ona cevap verecekken fikrini değiştirdi. "Belki bir yerde oturup konuşabiliriz."

Evet. Şu gizemli soruşturma. Üstü açık terası işaret etti. "Kendi evinmiş gibi davran."

Rylann salona girip merakla etrafı inceledi. "Görünen o ki son yıllarda kendini epey geliştirmişsin." Alaycı bir ifadeyle, göz ucuyla ona baktı. "Şu ufak Tvvitter olayı hariç tabii."

"Bununla ilgili kaç espri yapacağını bilmek isterdim."

"Senin için çok kolay oldu muhtemelen," dedi gülerek. "Zamanında servisi reddetme saldırıları konusunda daha dikkatli olmazlarsa şirketlerin başının büyük derde gireceğini söylemiştin. Sezgilerin ne kadar da kuvvetliymiş."

Kyle, kolunu koltuğun arkasına uzatıp iyice rahat bir pozisyona geçti. "Ee, bu akşam seni buraya getiren şey nedir, Rylann Pierce?"

Rylann bir süre yerinde kıpırdandıktan sonra bacak bacak üzerine attı. "Cinayet."

Kyle bu sözler üzerine şaşkınlığa uğrayıp ciddi bir ifadeye büründü. Ondan duymayı beklediği sözcük bu değildi. "Cinayet mi?"

"Evet. İki hafta önce Metropolitan Hapishanesi'nde bir mahkûm dövülerek öldürüldü."

Kyle, Rylann'ın ifadesinden gayet ciddi olduğunu anlamıştı. Ve o an konuşmanın seyri birden değişti. "Buraya gerçekten dava için gelmişsin," dedi. O ana dek kendini aksine ikna etmeye çalıştığını fark edememişti.

Rylann söylediklerini anlamamış gibi başını yana eğdi. "Başka neden geleyim ki?"

Çizdiğim aşağılık herif imajı buraya kadarmış.

"Boş ver. Hapishanede olanlardan bahset."

Rylann söyleneni yaptı. Darius Brown'un ölümüne ilişkin detayları ve gardiyan Quinn'in bu saldırıyı öç almak için düzenlediğine inandığını anlatırken Kyle hiç konuşmadı.

"Quinn ve Brown'un daha önce kavga ettiğini biliyoruz," dedi. "Brown tecritten çıkınca arkadaşlarına Quinn'in onu tehdit ettiğini söylemiş."

Bunu duyan Kyle, ayağa kalkıp odada gezinmeye başladı.

"Bu süreçte senin de Brown'un hemen yanındaki hücrede tecritte olduğunu biliyoruz," diye devam etti Rylann. "Bu tehdidi duyup duymadığını öğrenmek için buradayım. Umarım duymuşsundur."

Sonra sessizce Kyle'ın yanıtını bekledi.

Kyle arkasını ona dönüp göl manzarasına bakan boydan boya pencereden dışarıyı izledi. Navy Pier'deki dönme dolap uzaktan görünüyordu. "Bileğime yaptığının bedelini ödeyeceksin, seni aşağılık herif." Arkasına döndü. "Duymak istediğin tehdit bu mu?"

Rylann derin bir nefes verip rahatladı. "Evet."

Kyle elini ağzına götürdü. Onun gibi milyar dolarlık bir şirketin eski başkan yardımcısı olan birinin bir mahkûmun cinayetiyle ilgili böyle bir bilgiye sahip olması tamamen olağandışı bir durumdu. "Bilmiyorum. Brown'un öldüğünü bile bilmiyorum."

"Hapishanedeyken onu yakından tanıyor muydun?" diye sordu.

Kyle başını iki yana salladı. "Onunla sadece tecritteyken parmaklıkların ardından konuştum." Yine de kendini biraz suçlu hissediyordu ve açığa kavuşturması gereken bir konu vardı. "Quinn'in sert görünmek için atıp tuttuğunu sanmıştım. Söylediklerini gerçekleştireceği konusunda hiçbir fikrim yoktu." Derin bir nefes verip Rylann'ın söylediklerini iyice kavramaya çalıştı. "Peki, şimdi ne olacak?"

Rylann sandalyeden kalkıp ona doğru yürüdü. "Davayı soruşturma kuruluna sunacağım. Ve görgü tanığı olarak şahitlik etmeni istiyorum."

Kyle alaycı bir kahkaha attı. "Evet. Meşhur Tvvitter Teröristi bir davanın görgü tanığı. Soruşturma kurulunun çok hoşuna gideceğinden eminim."

"Aslında harika bir görgü tanığısın," dedi. "Eğer hâlâ hapishanede olsaydın kazandığı parayı hak eden birçok avukat seni suçlamaya çalışarak cezanı azaltmak için Federal Savcılık Teşkilatı'nın istekleri doğrultusunda şahitlik ettiğini söylerdi. Ama artık serbest olduğuna göre, böyle bir sebepten yalancı şahitlik etmezsin."

Gözlerini ona diken Kyle, aniden bir şey fark etti. "Bu dava için bana ihtiyacın var."

Rylann bir an duraksadıktan sonra başını sallayarak kabul etti. "Evet."

Kyle ona biraz daha yaklaştı. "Eğer hâlâ hapiste olsaydım şahitlik etmem şartıyla beni serbest bırakma teklifinde bulunur muydun?"

"Evet, muhtemelen sana bir teklifte bulunurdum."

"O zaman şimdi de bir teklifte bulun."

Rylann teras katma şöyle bir baktı. "Zaten serbestsin. Başka ne teklif edebilirim ki?"

Kyle bir adım daha yaklaştı. "Bu doğru değil, avukat hanım. İstediğim, hatta çok istediğim bir şey var." Gözlerinin içine baktı. "Federal Savcılık Teşkilatından bir özür."

Rylann bir kahkaha patlattı. "Özür mü? İyiymiş." Saçlarını önünden çekip arkaya attı ve yüzündeki ifadeyi görünce birden geri çekildi. "Tanrım, şaka yapmıyorsun!"

Kyle yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır, yapmıyorum."

"Asla böyle bir şey olmayacak," dedi Rylann tüm ciddiyetiyle.

Kyle omuz silkti. "Görgü tanığı olmamı istiyorsan bunu yapmalısın." Evet, sorun çıkartıyordu ve buna sonuna kadar hakkı vardı. Rylann seksi döpiyesi ve gülüşüyle onu baştan çıkarmış olabilirdi ama onun da kendine göre çıkarları vardı. Tekrar karşılaşmalarının uzun zaman önce onu evine bırakmasıyla ya da bir zamanlar Rylann Pierce'a karşı hissettiğini düşündüğü bağla hiçbir ilgisi yoktu. Bu gece sadece iş konuşmak için oradaydı ve onun da aynı şekilde davranması çok normaldi.

Sonuçta artık özgür biriydi. Eğer Federal Savcılık Teşkilatı onunla bir anlaşmaya varmak istiyorsa, onun kurallarına uymalıydı.

"Bu konuyu düşünmek için yarma dek zamanın var," dedi Kyle. "Yoksa avukatlarımı çağırırım. Söylemek istediğin başka bir şey varsa onlarla konuşursun."

Rylann dikkatle Kyle'a baktı; pek korkmuş görünmüyordu. "Hımm. Huysuz biri olduğun konusunda beni uyarmışlardı.

"Evet, haklılar."

"Anlıyorum." Rylann koltuğa doğru yürüyüp montunu ve çantasını aldı. Çantasının dış cebinden bir şey çıkardı ve sonra topuklu ayakkabısının kattığı avukat edasıyla tekrar Kyle'm yanma yürüdü. "Sana bu işi nasıl halledeceğimizi anlatayım, Kyle. Ofisime gelirsin ve bu şahitlik işini orada konuşuruz. İstersen avukatlarını da getirebilirsin. Bu kolay yol. Ya da mahkeme celbi çıkarıp seni soruşturma kurulunun önüne çıkarırım ve bildiğin her şeyi bana orada anlatmak zorunda kalırsın. Ben her halükarda istediğime ulaşıyorum."

Bu doğru mu? Kyle omuz silkerken bu tehdit karşısında pek korkmuş gibi görünmüyordu. "Üçüncü seçeneği unuttun. Quinn'in o gece söylediği her şeyi unuttuğum seçeneği."

Öfkesi gözlerinden okunuyordu.

"Öyle bir şey yapmazsın," dedi.

"Davanın üzerine bahse var mısın, avukat hanım?" diye sordu. "Beni ne kadar tanıdığını düşünüyorsun? Çünkü beş ay önce yapmamam gereken şeyleri yapabileceğimi hepimiz gördük."

Bu sözler üzerine Rylann, hiç beklenmedik bir şekilde durdu. Etrafa göz gezdirdi ve tekrar ona baktı. "Haklısın," dedi. "Gerçekten... seni tanımıyorum. Neredeyse on yıl önce yarım saat görüşmüştük. Yine de beni evime bırakan ve üzerindeki gömleği çıkarıp veren Kyle Rhodes'un teşkilata ne kadar sinirlenirse sinirlensin doğru olanı yapacağını düşünüyorum. Eğer o Kyle buralardaysa, beni aramasını söyle."

Kyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dokuz yıl önce de bu kadar ısrarcı ve inatçı miydin? Bunu hatırlamamam çok ilginç."

Rylann kartvizitini uzattı. "Eğer işleri kolay yollardan halletmeye karar verirsen numaram burada."

Kyle kartı aldı. Tüm olanlara rağmen onu biraz olsun kızdırmaktan kendini alamıyordu. "Beni gerçekten tekrar görmek istiyorsun." Tek kaşını kaldırdı. Muzip bir sesle, "Bunun tamamen iş hakkında olduğundan emin misiniz, Bayan Pierce?" dedi.

Bir süre sessiz kalan Rylann, Kyle'a bir adım yaklaştı. "Ofisi ara, Kyle," dedi. "Yoksa o kadar hızlı bir mahkeme celbi çıkarırım ki başın döner."

Sonra geri çekilip baştan çıkarıcı ve sevimli bir gülümsemeyle kapıya yöneldi. "Ah... Ve iyi geceler."

(Or?hicago'nun tam merkezinde yer alan, güvenlik ön-*XÇ* lemlerinin üst düzeyde olduğu federal Metropolitan Hapishanesi'nin bekleme salonuna doğru yürüyen Rylann saatine baktı. Ofisten hapishaneye beş blok yürümek, düşündüğünden daha uzun sürmüştü; ama yine de tahmin ettiğinden birkaç dakika erken gelmişti.

Hafta sonu Brovvn'un dosyasını inceledikten sonra, Chicago FBI ajanlarından biriyle ilk toplantısını ayarlamıştı. Bu davayla ilgilenen özel ajan konuda derin bir araştırma yapmış olmasına rağmen, Brovvn'un yakm arkadaşları dışında diğer mahkûmlarla konuşma konusunda başarısız olmuştu. Fakat bir istisna vardı: Brovvn'un saldırıya uğradığı gece Watts'm yan hücresinde olan Manuel Guiti-errez adında bir mahkûm, FBI'la konuşmayı reddetmiş ama direkt olarak Federal Savcılık Teşkilatı'yla konuşabileceğini ima etmişti.

Rylann bu tür talepleri daha önce de duymuştu. FBI'm mahkûmları sorgulamak istediğinde sıklıkla rastladığı bir durumdu. Konu hapishaneden çıkmaya gelince mahkûmlar, iş birliği yapanların hapis cezalarının azaltılması gerektiğini bildiren 35. Madde de dâhil olmak üzere her konuda çok bilgiliydi. Konuya daha aşina mahkûmlar ise, cezayı kısaltma yetisinin FBI'da değil, yalnız Federal Savcılık Teşkilatında olduğunu biliyordu.

Rylann, genelde 35. Madde konusunda mahkûmlarla anlaşmaya varma durumundan pek haz etmiyordu. Öncelikle, önceki gece Kyle'a gösterdiği gibi, bu durum görgü tanığının ayrıcalıklı davranmasına ve pozisyonunu kötüye kullanmasına yol açıyordu, tkinci olarak da, bir avukat olarak görevi, suçluları verilen karardan daha kısa sürede hapisten çıkarmak değil, parmaklıkların ardına koymaktı. Ayrıca kendisi objektif biriydi ve bazen davanın başarısının görgü tanığının ifadesine bağlı olması riskli olabiliyordu. Mahkûmun bakış açısından düşünüldüğünde, yetkililere bilgi vermesinin onun açısından tehlikeli olabileceğini anlıyordu. Herkesin ispiyoncu olarak bildiği birinin hapishanede barınmasının zor olduğu su götürmez bir gerçekti. Bu yüzden 35. Madde birini hapisten çıkarıp iş birliği yapmaya ikna edecek tek şeydi.

Sonuç olarak o gün Manuel Guiterrez'in Darius Brown'ıın ölümü hakkında ne bildiğinin öğrenilmesi gerekiyordu. Rylann, sabah ilk iş olarak davadan sorumlu FBI ajanını arayıp birlikte Guiterrez'i ziyaret etmeyi teklif etti. Neyse ki ajan öğleden sonra müsaitti.

"Bayan Pierce?"

Yirmilerinin ortasında, Afroamerikan, şimdiye kadar gördüğü FBI ajanlarının arasında en samimi gülüşe ve en güzel takım elbiseye sahip bir adam ona doğru yürüyordu.

Elini uzattı. "Özel Ajan Sam VVilkins emrinize hazır. Evrak çantanızı görünce

siz olduğunuzu düşündüm."

"Tanıştığıma memnun oldum, Sam. Lütfen bana Rylann de."

Sam VVilkins'in silahını teslim edebilmesi için kilitli dolapların başında beklerken havadan sudan konuştular. Rylann, kısa süre içinde VVilkins'in FBI'da yeni göreve başladığını, Yale Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun olduktan hemen sonra işe girdiğini ve Brown davasının şiddet suçları departmanındaki ilk yalnız soruşturması olduğunu öğrendi.

"Neden şiddet suçlarını seçtin?" diye sordu merakla. VVilkins, çalıştığı diğer FBI ajanları gibi sert ve kaba görünmüyordu.

Adam omuz silkti. "O beni seçti demek daha doğru olur. İlk başladığımda, beni bu bölümden bir uzmanla birlikte çalışmam için görevlendirdiler ve ilk soruşturmalarımızdan biri sansasyonel bir cinayet davasıydı. Birileri yaptığımız işi beğenmiş olacak ki şimdi ne zaman birileri ölü bir beden bulsa, Jack ve ben görevlendirilmek üzere ilk sırada yer alıyoruz."

İkisi de kimliklerini korumalara gösterdikten sonra ceketlerini çıkarıp metal arama detektöründen geçtiler. Rylann daha önce hiç Metropolitan Hapishanesi'ne gelmediğinden, görüşme odalarına çıkmak için asansöre doğru ilerlerken VVilkins'i takip etti.

"Bu arada, elimize bir fırsat geçti," dedi. "O gece mahkûmla tecritte olan kişi meğer iyi biriymiş." Kyle Rhodes'la ilgili durumdan kısaca bahsetti ve diğer ziyaretçilerle asansöre bindikleri an davadan bahsetmeyi kestiler.

Asansörden on birinci katta inince, VVilkins onu bir koridordan polis memurlarının ve federal ajanların kullandığı görüşme odalarına götürdü. "Sence arayacak mı? Kyle Rhodes'tan bahsediyorum."

Rylann durup düşündü. Karar ona aitti. Dürüst olmak gerekirse, Kyle'ın ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "Bunu zaman gösterecek."

*

On dakika sonra, küçük bir görüşme odasında, ahşap bir sorgu masasında, Manuel Gutierrez'in karşısına oturdular.

"Konuşursam karşılığında ne alacağım?" diye sordu mahkûm. Onu odaya bırakıp giden gardiyandan bahsederken kelepçeli elleriyle kapıyı işaret etti. "Çünkü içlerinden birini ispiyonladıktan sonra burada kalmamın imkânı yok. Yoksa buradan ceset torbasında çıkan bir sonraki kişi ben olurum."

"Önce bana ne bildiğinizi anlatın, Bay Gutierrez," dedi Rylann. "Eğer tanıklığınızın gerekli olduğuna karar verirsem, diğer seçenekleri konuşuruz."

Gutierrez bir süre düşündü, sonra eğildi ve alçak sesle söze girdi. "Peki. Daha önce VVatts'la aynı hücrede kaldığımı biliyorsunuz, değil mi? Brown'u öldürmesi için daimi olarak kimsenin olmadığı bir hücreye kapatılmadan önce tabii. Brown, VVatts'm hücresine transfer edilmeden bir gün önce, Quinn ve VVatts'm konuşmasına kulak misafiri oldum. Olanlardan sonra bu konuşma bana çok şüpheli geldi."

"Ne dediler?" diye sordu Rylann.

"VVatts, Quinn'e, 'Onu ne kadar hırpalamamı istiyorsun, patron?' diye sordu."

İşte şimdi Gutierrez'in anlattıkları, Rylann'ın dikkatini çekmeye başlamıştı. "Peki, Quinn ne dedi?"

Gutierrez konuşurken duraksayıp kem küm etti. "Yalnız Quinn'in, 'Şşşt/ dediğini duyabildim. Konuştuklarını kimsenin duymasını istemiyordu." Bir Rylann'a bir VVilkins'e baktı. "Ama bu da bir şeydir, değil mi? Yani bu bilgiyi kullanabilirsiniz, değil mi?"

Rylann konuyu bir süre düşündü. Daha fazlasını duymuş olsa elbette daha iyiydi ama yine de bulmacanın bir parçası daha yerine oturmuştu. "İşe yarar bir bilgi. Teşekkür ederim."

Gutierrez, Rylann'ın duraksamasını yanlış anladı. "Bakın, neler olduğunu herkes biliyor. Quinn, Brovvn'u o ırkçı herifin yanma koydu ve VVatts'a tetikte olmasını söyledi. VVatts'ı hiç gördünüz mü? Kaslı ve doksan kilo bir herif. Brown'un boyu bir yetmişti." Kelepçelerini havaya kaldırdı. "İnsanlar bizim bir it kopuk sürüsü olduğumuzu düşünebilir ama yine de bazı haklarımız var." Rylann'ın yüzüne iyice yaklaştı. "Bu gardiyana hak ettiği cezayı vermelisin."

Endişelenen VVilkins, korumacı bir tavra büründü. "Biraz sakin ol, dostum," dedi alçak sesle.

Rylann hiçbir sorun olmadığını belirtmek amacıyla ellerini masanın üzerine koydu. Gözlerini hiç kaçırmadan mahkûma baktı.

"Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum, Bay Gutierrez."

*

O öğlen Kyle kardeşinin şarap dükkânı olan DeVine'ın önünden geçti. O sırada Jordan ağır bir koliyi mahzenden yukarı getiriyordu.

İki adımda dükkânın diğer tarafına geçti. "Bana ver, Jordo."

Jordo, koliyi verdikten sonra dükkânın ortasındaki barı işaret etti. "Teşekkürler. Şuraya koyabilirsin."

Kyle, koliyi yerleştirip bileğindeki alçıyı işaret etti. "Burada altında çalışan bir sürü kişi var. Bu işi onlara yaptır."

Jordan kaşlarını kaldırıp şarap şişelerini çıkarmaya başladı. "Bugün biraz keyifsiz gibisin. Ters giden bir şey mi var?"

Evet, Kyle keyifsizdi, hem de çok. Israrcı, hatta inatçı bir asistan savcı, onu mahkemeye vermekle tehdit edip ahlaki hükümlerini sorgulatarak hayatına tekrar girdiği günden beri böyleydi. Ama bu konuyu kardeşiyle tartışmak istemiyordu. "Sadece yorgunum," dedi. "Dün gece pek iyi uyuyamadım." Şüphesiz ki uykusuzluğunun sebebi bahsettiğimiz inatçı asistan savcının sözlerinin tüm gece kafasının içinde yankılanmasıydı.

Beni evime bırakan ve üzerindeki gömleği çıkarıp veren Kyle Rhodes'un teşkilata ne kadar sinirlenirse sinirlensin doğru olanı yapacağını düşünüyorum. Eğer o Kyle buralardaysa, beni aramasını söyle.

Haklı değil miydi? Sanki hayatının son dokuz yılını böyle geçirdiği için bahaneler üretmesi gerekiyormuş gibiydi. Elbette bir bahanesi vardı: Hayatın tadını çıkarıyordu. Belki de bu, Rylann Pierce'm daha sık yapması gereken bir şeydi. Kırk iki yıllık kariyer planı mı her neyse onda eğlenceye pek yer yok gibi görünüyordu.

"Gerçekten. Yüzün neden böyle?" diye sordu Jordan. "Asık suratınla *cabernet* şaraplarımı korkutuyorsun."

"Halletmem gereken bir şeyler var," dedi üstü kapalı bir şekilde.

Jordan tek kaşını kaldırıp onu inceledi. "Hapishaneyle ilgili şeyler mi?"

"Hapishane sonrası işler diyebiliriz. Bilmen gereken bir şey yok." Süper harika ikiz kardeşinin ve onun süper harika FBI sevgilisinin bilmesini istediği son şey, Federal Savcılık Teşkilatı'yla başka bir münakaşaya girmiş olmasıydı. Jordan, onu bu konuda azarlamadan bile yeterince öfkeliydi. Birkaç hafta önce hapishaneden ayrılmıştı ve artık hayatına devam ediyor olması gerekiyordu; ama Kyle geçmişten kalan izleri bir türlü atamıyordu. Tıpkı kötü bir koku gibi.

Jordan'm açtığı şaraplardan dördünü eline aldı. "Bunları nereye koyayım?"

İşaret etti. "Oradaki boş kutuya, diğer *cabernetle*rin yanına." Kyle bara geri gelince ona şöyle bir baktı. "Ne tür hapishane sonrası işler?"

Artık şüphelenmeye başlamıştı. "Tahmin etme yarışmasında mıyız?"

"Sohbet etmeye çalıştığım için şu söylediklerine bir bak. Tanrım! Sadece mahkûmların serbest kaldıktan sonra normal hayata uyum sağlamak konusunda zorluk çekebildiklerini duyduğumdan senin için endişeleniyorum."

Kyle birkaç şarap şişesi daha alırken ona baktı. "Bunu tam olarak nerede duydun? Mahkûm Kardeşleri Grubu'nda mı?"

Jordan gözlerini Kyle'a dikti. "Evet, toplantılara her hafta katılıyorum," dedi sertçe. Sonra hafifçe elini salladı. "Bilmiyorum, sadece... Geçen hafta televizyonda görmüştüm."

Ah. Kyle aniden kardeşinin endişesinin sebebi konusunda şüpheye düştü. "Jordo... Umarım yeniden *Esaretin Bedeli*'ni izlememişsindir?"

"Off. Hayır." Gerçeği anladığını yüzündeki ifadeden fark edince pes etti. "Peki. Kanallar arasında gezinirken TNT'de rastladım. O filmi kapatmayı bir dene bakalım." Samimi bir tavırla yüzüne baktı. "İnanılmaz sürükleyici."

Kyle gülümsememek için kendini tuttu. "Eminim öyledir. Hayatım boyunca unutamayacağım bir yara almadım ve ilk otobüse atlayıp Zihuatanejo'ya gitmeyi de düşünmüyorum. Metropolitan Hapishanesi, Shawshank değil."

"Gerçekten mi?" diye sordu Jordan. "Çünkü gazetede birkaç hafta önce bir mahkûmun öldürüldüğünü okudum. FBI konuyu araştırıyor gibi. Darius Brown adında bir adam. Onu tanıyor muydun?"

Konuyu değiştir.

Bu konu onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi davranmaya çalışta. "Biraz tanıyordum." Her şeye burnunu sokan kardeşi, bir soru daha soramadan konuyu değiştirdi. "İş planım hakkında konuşmak istediğini söylemiştin?" Kyle İşletme bölümünde yüksek lisans yapmış birinin tavsiyelerine kulak vereceğini düşünerek bu konuyu sadece ona açmıştı.

"Evet." Jordan şarap şişelerinden ellerine bulaşan tozları silmek için bir bez aldı ve sonra da Kyle'm yirmi sayfalık iş planını barın altından çıkardı.

"Ve?"

Jordan duraksadı. "Kardeşim olduğun için bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence... oldukça parlak bir fikir."

Kyle gururlandı. "Demek parlak bir fikir? Kendi fikirlerini de ekleme konusunda özgürsün."

"Ah, beni yanlış anlama. Bu işi batırma ihtimalin çok yüksek," dedi Jordan. "Ama en önemli üç konuyu ele almışsın: gelir, tutar ve nakit akışı. Geniş bir pazar potansiyelin ve özgün bir hizmetin var. Ama bu hizmetle kimsenin ilgilenip ilgilenmeyeceğini söylemek zor."

Aslında bu yarım milyar dolarlık bir soruydu. "Haftaya ofis için alışveriş yapacağım," dedi Kyle.

"Vay canına. Bir an önce başlamak için gerçekten can atıyorsun."

Evet, öyleydi. "Hapishanede dört ay boyunca oturup dışarı çıkınca hayatımı nasıl yoluna koyacağımı düşündüm. Artık bu planları gerçekleştirmenin zamanı." Aklına bir şey daha gelince parmağıyla işaret etti. "Ama bana bir iyilik yap ve bu konudan babama bahsetme."

"İşte daha önce senden hiç duymadığım bir şey/' dedi Jordan gözlerini devirerek. "Kendisi çok başarılı bir iş adamı, Kyle. Sana yardım edebilir."

"Bu şarap dükkânını açarken babamdan yardım istedin mi?" diye sordu Kyle.

Jordan bara yaslanıp gururla yanıtladı. "Elbette hayır."

Bu cevap yeterliydi.

Kyle, Jordan'la ettikleri sohbetin ardından yarım saat sonra keyifle şarap dükkânından ayrıldı. Ama caddeden geçip arabasına doğru yarım blok yürüdükten sonra tekrar içi içini yemeye başladı. Ve bunun nedenini çok iyi biliyordu.

Şu Avukat Pierce'le olan durum başına büyük bela açacaktı.

Sonuçta Darius Brown davası ile ilgili ne yaptığı önemli değildi. Rylann haklıydı; yemin ettiği bir kurumun karşısında yalan söyleyemezdi. Özgürdü, aşağılık bir herif gibi davranacaktı ve onu mahkeme celbiyle uğraştıracaktı. Soruşturma kuruluna tüm bildiklerini anlatınca adalet yerini bulacaktı. Ve ona hiç nezaket göstermeyen Federal Savcılık Teşkilatı'na biraz olsun zorluk çıkardığını bilmek onu tatmin edecekti.

Güzel bir plandı. Bu hikâyedeki baş belası olmak istiyordu.

Ancak sonra neden elini ceketinin cebine atıp telefonunu ve Rylann'ın kartvizitini çıkardığını gerçekten bilmiyordu.

Rylann'ın numarasını çevirdi. Telefon sekretere bağlanınca mesaj bıraktı.

"Üzgünüm, avukat hanım; tüm eve baktım ama sadece bir tane Kyle Rhodes bulabildim." Durdu. "Ve yarın saat ikide ofisinde olacak. Belaya kendini şimdiden hazırlaşan iyi edersin."

’rtesi gün saat bir buçukta tüm Federal Savcılık Teşkilatı harekete geçmişti.

Saat ikide müsait olmadığını fark eden Rylann, bu anlaşmada sözünü geçirdiğine inanmış gibi görünen baş belası bir görgü tanığı için programını değiştirdi. Sekreterine Kyle Rhodes'u ziyaretçi listesine eklemesini söylediği an haber de hızla yayıldı.

Görüşmeden hemen önce Cade, Rylann'ı yavaşça alkışlayarak ofisine geldi. "Bravo. Tvvitter Teröristi'ni buraya getirmeyi nasıl başardın?"

"Benim de kendime göre yöntemlerim var," dedi Rylann gizemli bir tavırla. Fakat bu sorunun cevabını aslında kendisi de bilmiyordu. "Bu arada bence artık ona, Kyle Rhodes diyebiliriz."

Cade'in şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

Sohbet sekreterinin arayıp ziyaretçisi Kyle Rhodes'un geldiğini söylemesi üzerine yarıda kesildi. Sekreterlerin bulunduğu masanın ve diğer avukatların ofislerinin önünden geçerken Rylann, herkesin ona baktığını fark etti.

"Sanki Al Capone geliyor/' diye söylendi alçak sesle.

"Alış buna. Konu Kyle Rhodes olunca insanlar ister istemez merak ediyor." Cade ofisine girerken Rylann'la vedalaştı. "Bol şans."

Rylann köşeyi döndü, ağır adımlarla ilerleyerek gözlerini resepsiyona çevirdi.

Kyle ona yan dönmüş, duvardaki Chicago manzaralı fotoğrafına bakıyordu. Yalnız gelmiş olması Rylann'ı şaşırtmıştı. Üzerinde hem şık hem de rahat bir kıyafet vardı. Ellerini cebine soktuğu pantolonu ve üst düğmesi açık, ince çizgili mavi gömleğiyle hem profesyonel hem de kendinden emin görünüyordu. Gülünç bir tesadüf eseri, arkasındaki duvarda gri ve parlak harflerle, *Federal Savcılık Teşkilatı,* yazıyordu.

Rylann etkilendiğini kabul etmeliydi.

Görünüşe bakılırsa teşkilatla arasında hiçbir husumet yoktu. Beş ay önce onunla epey uğraşmışlardı. Hatta Cade'in söylediklerine bakılırsa, biraz fazla uğraşmışlardı. Ama ona ihtiyaç duyduklarında Kyle geri gelmişti. Başını eğmiyor, onun durumundaki birçok insanın yapacağı gibi bir grup avukatla kendini korumaya çalışmıyordu.

Kyle dönünce onu gördü ve Rylann yaklaşırken dikkatlice onu izledi. Dün gece söylediklerine rağmen bugün buradaydı. Ve Rylann'a göre dün geceki sohbetleri kızgınlıkla söylenmiş birkaç kelimenin çok ötesindeydi.

Kyle, "Demek yeni bir seyircimiz var," dedi Rylann tam önünde durunca.

Resepsiyonun önünden geçmek durumunda kalınca arkasına bakan Rylann, birçok sekreterin ve avukatın gözlerini hiç ayırmadan onları izlediğini fark etti.

"Avukatların yine mi yok?" diye sordu Rylann.

"Saklayacak bir şeyim yok, Bayan Price," dedi serinkanlı bir tavırla.

"Aslında bu görüşmeye gelmemelerine biraz sevindim. Zaten ellisine birden kahve almaya gücüm yetmezdi."

Kyle birden şaşkınlıkla bakakaldı. "Görüşmeyi burada yapmayacak mıyız?"

Rylann onu planladığı gibi konferans salonuna götürürse herkesin ona bakıp aralarında fısıldaşacaklarını biliyordu. Ve ofisinde görüşürken birilerinin gelip Kyle Rhodes'u bir süreliğine kenara çekeceğini düşünüyordu. "Sanırım biraz daha az boğucu bir yere gidebiliriz." Sesini alçalttı. "Tuhaf bir durum, Kyle. Biliyorum. Ama ben de elimden geleni yapıyorum."

Uzattığı zeytin dalını kabul etmekte tereddüt eder gibi onu bir süre inceledi.

"Saçın böyle daha güzel olmuş," dedi sonra.

Rylann gülümsedi. "Bu barıştığımız anlamına mı geliyor?"

Kyle asansöre doğru yürümeye başladı. "Bu konuyu hâlâ düşündüğüm anlamına geliyor."

Fakat Kyle asansörün düğmesine basıp o bilindik ateşli bakışlarından birini atarken, Rylann çoktan ona teslim olduğunun farkındaydı.

*

Kyle, Rylann'ın karşısındaki koltuğa oturmuş etrafa bakmıyordu.

Rylann, onu bir restorana getirmişti. Yarı paspal, *retro* ama deri koltukların ve plastik menülerin olmadığı, ofisin bir blok ötesindeki L metrosunun altında bir restorandı.

"Burayı nereden buldun?" Kyle menüyü aldı. "Köfte bile var."

Rylann ceketini çıkarıp yanma koydu. "Diğer avukatların birinden öğrendim. Adliyedekilerin takıldığı bir mekân."

Gürültülü bir patlamanın ardından birden ışıklar söndü.

Rylann umursamaz bir tavırla elini salladı. "Sigorta atmıştır. Burada hep oluyor." Menüyü kenara itip pencerelerden gelen loş ışığın altında Kyle'a baktı. "Dava dosyanı okudum."

Elbette okumuştu. "Peki, dosyadan hakkımda ne öğrendin?" diye sordu Kyle.

Rylann çantasından bir not defteri ve kalem çıkardı. "Öğrenemediğim bir şey söyleyeceğim: Neden tecritte olduğun." Kalemini açtı ve yazmaya hazır bir şekilde not defterinin üzerine getirdi. "Belki bu konuyu açıklığa kavuşturabilirsin?"

Kyle gülmemek için kendini zor tutuyordu. Rylann'ın iş konuşurken ne kadar çekici olduğunun farkında olup olmadığını düşünüyordu. "Tecritteki tüm cezalarımı mı, yoksa sadece Brovvn'un yan hücresinde kaldığım zamanı mı öğrenmek istiyorsun?"

Rylann gözlerini kırptı. "Kaç kez tecrit cezası aldın?"

"Altı."

Rylann'ın şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dört ayda mı? Oldukça büyük bir başarı!"

Restoranın ışıkları birden yanınca çoğu müşterinin keyfi yerine geldi.

"İşte geri geldi/' dedi Rylann, sıcak bir gülümsemeyle. "Hepsi ambiyansın bir parçası."

Hımm.

Kyle, bu gülüşü hatırlıyordu. Bu gülüş için barda hiç tanımadığı birinin yanına yaklaşmıştı. O andan beri de küstahça davranıyordu.

"Altı kez tecrit cezası almandan bahsediyordun," diye üsteledi Rylann.

Kyle arkasına yaslanıp kolunu koltuğa yasladı. "Sanırım mahkûmlardan biri bilgisayar hastası birinin kolay lokma olabileceğini düşündü. Ara sıra bu yanlış anlaşılmayı düzeltmek için kendimi *s avunmam* gerekti."

Rylann not defterine bir şeyler yazdı. "Demek kavga ettiğin için."

"Aslında kavga etme konusunda pek sıkıntı yaşamadım. Daha çok yakalanma konusunda problemlerim oldu."

Kyle masum bir tavırla gülümseyip Rylann'a baktı. Hislerine engel olamıyordu. Rylann Pierce'i, döpiyesini ve son derece pratik olan not defterini gördükçe onu kışkırtmak istiyordu.

"Bu kavgalarla ilgili bilmem gereken önemli bir ayrıntı var mı?"

"Bir keresinde bir adamın suratını patates püresi dolu bir kâseye soktum."

Rylann'ın gülmemek için kendini tuttuğundan adı gibi emindi.

"Bana hapishanede olmanın nasıl bir his olduğundan bahset," dedi.

"Sen avukatsın. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmen gerek," dedi Kyle.

Rylann başını salladı. "Kendi sözcüklerinle anlatmanı istiyorum."

"Ah. Demek bu konuda ifade verirsem ne söyleyeceğimi biliyorsun."

"Kesinlikle."

Kyle konuya nereden başlayacağını düşündü. Rylann'ın, arkadaşları ve ailesi gibi konuyu dolandırmak yerine, hapishane deneyimlerini direkt olarak kendisine soran ilk kişi olması bir hayli ilginçti. "Genel olarak çok sıkıcıydı. Her gün aynı şeyler. Saat beşte kalk, kahvaltı yap, yoklama için hücrede bekle. Denetlemeyi geçtikten sonra serbestsin. On birde öğle yemeği, bir yoklama daha, biraz daha serbestlik *fırsatı*. Bir yoklama daha vermek için hücrene gir, beşte akşam yemeği, dokuza kadar serbestsin ve sonra tahmin edebileceğin gibi bir yoklama daha. Işıklar onda kapanıyor." Eliyle işaret etti. "Not alabileceğin önemli bir ayrıntı yok."

"Peki ya gece rutini?"

Kyle omuz silkti. "Geceler çok uzundu. Ve soğuktu. İnsanın böyle gecelerde düşünecek çok vakti oluyor."

Kahvesinden bir yudum alırken bu konuda söyleyecek başka bir şey kalmadığını düşünüyordu.

"Diğer mahkûmlarla bazı sorunlar yaşadığından bahsettin. Peki ya gardiyanlarla aran nasıldı?" diye sordu Rylann.

"Kendimi savunduğum için bana tecrit cezası vermeleri dışında başka bir sorun yaşamadım."

"Yani seni tecritte tuttuklarından dolayı onlara kızdığını söyleyebilir misin?"

Kyle konunun nereye gittiğini anlamıştı. Şimdiden bir savunma avukatının sorgu sırasında neler sorabileceğini düşünüyordu. "Gardiyanlardan hiçbir şikâyetim yok, avukat hanım. Sadece işlerini yaptıklarının farkındayım."

"Güzel," dedi başını sallayarak. "Şimdi bana Quinn'den bahset."

"Quinn diğerlerinden çok farklı. Aşağılık herifin teki." Rylann'a baktı. "Gerçekten bunu da yazıyor musun?"

"Evet. Soruşturma kurulunun karşısında da bu kelimeleri aynı şekilde kullanabilirsin."

Kyle bu konunun açıldığına sevinmişti. Dava konusunda kendine güveniyor ya da öyle görünüyor olabilirdi; fakat Kyle'm tereddütleri vardı. "Gerçekten soruşturma kurulunun, söylemek zorunda kalacağım sözlere inanacağını düşünüyor musun?"

"Tabii ki," dedi Rylann omuz silkerek. "Sana inanıyorum." Yazmayı bitirip başını kaldırınca, Kyle'm ona baktığını fark etti. "Ne var?"

Gerçekten, ona inanması hiçbir şey ifade etmiyordu. Laf olsun diye söylemişti. “Bana çok soru sordun. Şimdi sıra bende."

"Ah, üzgünüm. Ama işler böyle yürümüyor," dedi Rylann sevimli bir tavırla.

"Beni bu koltukta oturmaya zorluyorsamz, bu kez böyle olması gerek, avukat hanım," diye yanıtladı Kyle.

Rylann başını iki yana salladı. "Tıpkı dokuz yıl önceki kadar kendini beğenmişsin!"

"Evet." Kyle gözlerini Rylann'ın dudaklarına çevirdi. "Ve bu olayın nasıl

sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz."

Bu söz üzerine Rylann kızarınca Kyle bayağı şaşırdı.

Peki, peki. Soğukkanlı Avukat Pierce, bazen soğukkanlılığını yitirebiliyordu.

ilginç...

Rylann hızla kendine geldi. "Peki. Bana ne sormak istiyorsun?"

Kyle bir süre nasıl başlayacağını düşündü. Konuya tam ortasından girmek istedi. "San Francisco'dan neden ayrıldın?"

Rylann şaşkınlıkla bakakaldı. "San Francisco'da yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Sana Adalet Bakanlığı'mn kayıtlarını *hackleyvp* senin hakkında biraz araştırma yaptığımı söylesem ve birden ona kadar bir puan verme şansın olsa bana ne kadar kızardın?" Kyle, Rylann'ın yüzündeki o berbat ifadeyi görünce ıslık çalmaya başladı. "Tamam, eski mahkûm şakaları buraya kadar. Rahatlayabilirsin, avukat hanım. Adını Google'da aradım. Gördüğüm kadarıyla California'da bayağı iyi bir konuma gelmişsin."

"Artık bir değişiklik yapmanın zamanının geldiğini hissettim," dedi Rylann.

Evet, kesinlikle bu değişikliğin ardında bir hikâye vardı.

"Bu mazereti söylediğinde inanan oluyor mu gerçekten?" diye sordu Kyle.

"Elbette inanıyorlar. Gerçekleri söylüyorum."

"Ama tüm açıklığıyla söylemiyorsun."

Rylann hafifçe gülümsedi. "Olabilir." Tekrar kalemini tuttu. "Şimdi tekrar ifadene dönelim."

"Yine mi iş konuşacağız?" diye alay etti Kyle.

"Bu durumda evet. Eğer geçmişten almamız gereken bir ders varsa, o da yalnız sekiz dakika iyi anlaşabildiğimiz..." Saatine baktı ve "Ah, vaktimiz dolmak üzere," diye ekledi.

Kyle güldü. Rylann'ın kendinden bu kadar emin olması onu hem kızdırıyor hem de eğlendiriyordu. "Son bir soru daha. Sonra bana istediğin her şeyi sorabilirsin." Durup gözlerine kenetlendi. "O öpücüğün hoşuna gittiğini kabul et."

Rylann'ın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Bu bir soru değildi."

"Yine de kabul et işte."

Rylann da gözlerinin içine bakarken hafifçe gülümsedi. "O zaman da söylemiştim. Fena değildi."

Tekrar kalemini açtı. "Şimdi senin dosyana dönelim."

Görüşmenin geri kalanı oldukça sakin geçti. Rylann, Kyle'a yirmi dakika boyunca Quinn'in Brovvn'u tehdit ettiği geceyle ilgili sorular sordu. Quinn'in konuştuğunu görüp görmediğini (cevabı evetti), tehdidi duyduğundan emin olup olmadığını (bunun da cevabı evetti) ve bu hikâyeyi ilgi arsızı bir egoist olduğundan tekrar gündeme gelebilmek için uydurup uydurmadığı gibi sorular...

Kyle bu ilgi çekme mevzusunu duyunca, tam kahve fincanını ağzına götürürken duraksadı.

Rylann muzip bir şekilde gülümsedi. "Minik bir avukat şakası."

Hesabın gelmesi üzerine ikisinin de tutarı aynı anda ödemeye kalkması tuhaf bir anın yaşanmasına sebep oldu. Göz göze gelince Kyle'm parmakları hafifçe Rylann'mkilere değdi. "Üzgünüm. Alışkanlık işte."

Restorandan çıktıktan sonra, bir süre L metrosunun altında öylece durdular.

Rylann, "Bu konuyu önümüzdeki hafta soruşturma kuruluna açmak istiyorum," dedi trenin yaklaşması üzerine sesini yükselterek. "Tanıklık yapacağın tarih ve saati öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

Rylann vedalaşmak için elini uzatınca, Kyle elini elinin üzerine koydu.

"İyi bir şey yapıyorsun, Kyle," dedi. "Şunu düşün..."

Tren geçerken çıkan gürültüden ne dediğini duyamadı. Kyle başını iki yana sallayıp kulağını işaret etti. Rylann ona yaklaşıp elini omzuna koydu ve parmak

ucunda yükselerek kulağına doğru konuştu.

Bu sırada nefesi boynunu hafifçe okşuyordu. "Sakın bu işi berbat etme."

Kyle başını çevirince göz göze geldiler; dudakları arasında yalnızca birkaç santim vardı. Bir süre ikisi de sessiz kaldı ve Kyle, Rylann'ın nefesini, omzundaki elinin sıcaklığını iyice hissetti.

Kyle birden Rylann'ı kendine doğru çekmek istedi. Restorandayken öpüşmeleri konusunda ona şaka yapmıştı ama son dört ayını hapishanede geçirmiş olmasaydı, Rylann'dan aldığı enerjinin gerçek olduğuna inanabilirdi. Başını çok hafif eğse, dudakları birbirine değecekti. Onu öpmenin hatırladığı kadar güzel olup olmadığını öğrenecekti.

"Sekiz dakikalık iyi anlaşma süremiz nasıl gidiyor?" diye sordu Kyle boğuk bir sesle.

Rylann hâlâ olduğu yerde, dudaklarının hemen yakınında duruyordu. Sonra başını eğip gözlerinin içine baktı. "Süremiz sonra erdi."

Rylann geçip giden trenin azalan sesi eşliğinde geri çekildi, arkasına döndü ve uzaklaştı.

*

Sorunsuzca ofisine gelen Rylann, kapısını kapatıp derin bir oh çekti.

Biraz fazla rahat bir görüşme olmuştu.

Bir avukatın aşmaması gereken çizgiler vardı ve bir görgü tanığı ile ilişki yaşamak kesinlikle bunlardan biriydi. Biraz şakalaşmış ve hatta dokuz yıl önceki öpücükten bahsetmiş olabilirlerdi ama Brown davasında şahit olması gerektiği sürece hiçbir şey bundan ileri gidemezdi.

Ellerini saçlarının arasına götürüp kendini toparlamaya çalıştıktan sonra çalışma koltuğuna oturdu. Henüz işe konsantre olamayacağından mesajlarını kontrol etti. Sesli mesajlardan sonra bilgisayarına geçti. Okumadığı e-postalara göz gezdirirken gördüğü şey üzerine şaşkınlıkla bakakaldı.

Jon'dan bir e-posta.

E-postanm konu kısmı boştu; mesajın üzerine tıklayıp yazdıklarını okuma konusunda tereddüt etti. Öncelikle bu beklenmeyen gelişmeyi iyice idrak etmesi gerekiyordu.

Masasındaki takvime bakınca, hiçbir şekilde iletişim kurmamalarının üzerinden bir hafta sonra tam altı ay geçmiş olacağını fark etti. Ortak istekleri üzerine birbirlerini aramamaya ve e-posta göndermemeye karar vermişlerdi. Bu şekilde ikisi de ayrılığı daha kolay atlatacağına inanmıştı. Ama ona attığı mesaj tüm işleri değiştirmişti.

Normalde kararlı bir yapıya sahip olan Rylann, ne yapacağını bilemiyordu. Bir yanı e-postayı okumadan silmek istiyor; ancak bu çok acı bir karar gibi görünüyordu. Üstelik Jon'un ona mesaj atması üzerine karışık duygular beslediğini fark ederken, acının bu duygular içinde yer almadığını görmek onu mutlu etmişti. Dahası ona kötü bir haber vermek için ulaşmak istemiş olabilirdi. Böyle bir durumda ona cevap vermemesi hiç hoş olmazdı.

Ama bir yanı da meraklanmadan edemiyordu. Onu özlemiş miydi? Bir yerlerde onu çok özleyen, biten ilişkilerinin ardından pişmanlık ve suçluluktan mahvolmuş, saatlerce uğraşıp içinden geçenleri duygusal bir mektupla dile getirmiş bir adam olabilirdi. Belki de bu mektup, birlikte çalıştığı narkotik biriminden gelen, "Acilen mahkeme celbine ihtiyacım var," konulu ve Rae'den gelen "Vay canına! Dün gece *The Goodwife*\ izledin mi?" konulu iki e-postanın arasında yer alıyordu.

Mesajın üzerine tıkladı.

Rylann, e-postanın tümünü okuduktan sonra arkasına yaslanıp bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalıştı. Altı ay sonra ilk kez konuştuklarından, Jon'un her kelimesinin altında bir anlam aramayı istiyordu. Neyse ki Jon düşünceli bir hareketle onu bu zahmetten kurtarmıştı.

Üç yıl süren ilişki, bir yıl birlikte yaşama ve altı aylık ayrılığın üzerine ona yalnız tek bir kelime yazmıştı.

Merhaba.

M YYERHABA mı? Bu kadar mı yani?"

Rylann bir çubuk havuç daha alıp Rae'yle sipariş ettikleri humus tabağına

batırdı. "Evet. Sadece bunu yazmış." Havucu havada salladı. "Bu ne demek yani şimdi? Merhaba."

"Pislik herifin teki demek."

Rae'nin konunun en can alıcı noktasına değinme konusunda her zaman özel bir yeteneği vardı.

"Böyle mi ağzımı arıyor?" diye sordu Rylann. "Sadece merhaba yazıp ona cevap verip vermeyeceğimi mi anlamak istiyor?"

"Bu öncelikle seni düşündüğüne dair bir işaret," dedi Rae.

Barmen sipariş ettikleri martinilerle döndü. Kyle'la yaptığı görüşmenin ve Jon'un saçma mesajının ardından, Rylann hemen Rae'yi arayıp onu işten sonra ikisine de yakın bir barda buluşmaya davet etmişti.

Rylann çubuk havucunu çiğnerken, Rae'nin söylediklerini düşündü. Sonra başını iki yana salladı. "Bu işe bir daha girmeyeceğim. Jon'] a son konuşmalarımızı analiz edip tekrar anlamlandırmaya çalışmaya yeterince vakit harcadım." Bu, ayrılığı atlatmak için yaptığı altı aylık planın bir bölümüydü. Ve hiçbir işe yaramamıştı.

"İşte buna içilir." Rae bardağını Rylann'ın bardağına vurup martinisinden bir yudum aldı. "Peki, ona cevap verecek misin?"

"Tabii ki. 'Hoşça kal,' yazmama ne dersin?"

Rae güldü. "Almak istediği cevap muhtemelen bu değildir. Ama son altı aydır Jon seni anlayabilmeyi hiç başaramadı. Sanırım buna o kadar da şaşırmamalıyız."

"Altı aydan daha uzun bir süredir... İtalya konusu açıldığında ilişki konusunda farklı şeyler istediğimizi fark ettiğimizden beri," dedi Rylann.

Rae gülerek Rylann'ın söylediklerine katıldı. "Bu teklifi kabul edeceğini nasıl düşünebildiğini hiç anlamıyorum."

Rylann ayrıldıklarından beri birçok kez aynı şeyi hissetmişti ama bir de Rae'den duyunca bunu bir açıklığa kavuşturma gereği hissetti. "Evet, çünkü hayatımın bu

noktasında, işimi bırakıp benimle evlenmek istemeyen bir adamın peşinden İtalya'ya gitmek aptallık olurdu."

Rae bardağını masaya bıraktı. "Kesinlikle. Ama dahası, onunla asla gitmeyeceğini bilmesi gerekiyordu."

Rylann, Rae'nin bu konuşma tonunu pek hoş bulmamış gibiydi. "Tam olarak asla denemez aslında."

Rae gerçekçi olmasını söyler gibi bir bakış attı. "Hadi ama. Sen İtalya'ya gideceksin, öyle mi? Senin kendi planların var, unuttun mu?" Masum bir tavırla ellerini kaldırdı.

"Bana neden öyle bakıyorsun? Böyle biri olduğunu sen de biliyorsun."

"Evet. Ama böyle söyleyince kendimi ezik biri gibi hissettim." Birden telaşlanınca öne eğildi ve alçak sesle, "Ezik biri değilim, değil mi?" diye sordu.

"Tatlım, ezik falan değilsin tabii ki."

Rylann içkisini eline aldı. "Şuna bir bak. Hafta içi martini içiyorum. Ezik biri olsam bunu yapmazdım sanırım. Dahası bunu planlamadan yaptım."

Rae gülümsedi. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Rylann dikkatle Rae'ye baktı. "İnsanlar genelde duymak istemediğin bir şeyi söylemek için izin alırken böyle der."

"Tamam, o zaman duymak istediğin bölümle başlayalım: Muhteşem bir avukatsın, Ry. Ve bunun bir kısmını plan yapma yeteneğine borçlusun. Her zaman diğerlerinden üç adım öndesin ve onlar problemi fark edemeden sen çözmüş oluyorsun."

Rylann gülümseyip biraz olsun yatıştı. "Devam et."

"Ama şu konuda dürüst olalım: Her şeyi bırakıp Jon'la o uçağa binmeyi bir an olsun düşündün mü?"

"Hayır," dedi Rylann. "Çünkü bu çok çılgınca olurdu. Ve ben çılgın şeyler yapan biri değilim. Bu tip şeyler yirmili yaşlardaki kadınlara göre."

"Ama o zaman da çılgın değildin."

"Diğerlerinden öndeyim işte." Rylann içkisini yudumlarken bir süre ciddileşip düşüncelere daldı. Rae yıllardır en yakın arkadaşıydı. Birbirlerinden kilometrelerce uzakta yaşarken bile. Onun görüşleri herkesten çok daha önemliydi. "Benim yerimde olsan Roma'ya gider miydin?"

Rae bir süre durup düşündü. "Sanırım hayır. Ben de çılgınca şeyler yapan biri değilim."

Rylann öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "O zaman neden bu konuda beni eleştirip duruyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki ikimiz de otuz iki yaşında ve bekâr olduğumuz içindir. Önceden sürekli bekârlığa veda partilerine katılırdık. Şimdiyse postacı neredeyse her hafta üzerinde bebek ayakkabısı olan davetiyeler getiriyor." Omuz silkti. "Yani belki de çılgın şeyler yapmamak ikimize de pek iyi gelmiyor."

Bu sözler üzerine bir süre derin bir sessizlik hâkim oldu.

"Teşekkürler, Mendoza. İşte şimdi moralimi bozmayı başardın. Aslına bakacak olursan hayır, vazgeçtim. Saçmalık bu." Rylann uzanıp Rae'nin elini sıktı. "Henüz Bay Doğru'yla tanışmamış olmamız yanlış yolda olduğumuz anlamına gelmez. Bu arada sen de muhteşem birisin. Eğer lezbiyen olsaydım hayatımı sana adar ve laboratuvar ortamında senden bir sürü çocuk yapardım."

Rae tıpkı Rylann'ın tahmin ettiği gibi bu sözlere gülümseyerek karşılık verdi. Normalde ilişkiler konusunda oldukça iyimser olan arkadaşını böyle umutsuz görmekten nefret ediyordu. Üstelik bu durum Rylann'ı rahatsız ediyordu. Rae çekici, zeki ve başarılı bir kadındı. Eğer o bile birini bulamadıysa, Rylann'ın erkeklerin ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Buraya taşınmandan dolayı ne kadar mutlu olduğumu sana söylemiş miydim?" diye sordu Rae.

"Ben de öyleyim." Kelimeler ağzından çıkarken Rylann söylediklerinde ne kadar samimi olduğunu fark etti. Elbette ara sıra San Francisco'yu özlediği oluyordu ama Chicago'ya döneli henüz birkaç hafta olmasına rağmen, şimdiden kendini yeniden yuvasında hissediyordu. "Sana söylemek istediğim bir şey daha var. Ve Jon'la ilgili değil."

Rae martinisinden bir yudum aldı. "İyi bir şey, değil mi? Yüzündeki ifadeden anladım. Dur tahmin edeyim: İş yerinde çok çekici bir adam var."

"Hayır." Rylann durup düşündü. "Aslında iş yerinde çok çekici bir adam var. Hatta birkaç adam. Ama onlardan bahsetmeyecektim." Sesini alçalttı. "Olay hâlâ soruşturma aşamasında olduğundan ayrıntıları sana anlatamam; ama Kyle Rhodes davalarımdan birinin görgü tanığı. Bugün buluşup kahve içtik."

"Yok artık!" Rae'nin yüzündeki şaşkınlık birden yerini meraka bıraktı. "Ne tür bir dava? Bilgisayar *hackle*-mekle mi ilgili?"

"Hapishaneyle ilgili bir soruşturma," dedi Rylann fazla açıklama yapmadan. "İçerideyken bir olaya kulak misafiri olmuş."

"Bu kez üç kelimeden daha uzun sohbet etmeyi başardınız mı?" diye dalga geçti Rae.

"Evet."

Rae biraz bekledikten sonra "Eee?" dedi.

"Sohbet edip kahve içtik işte." Rylann manidar bir bakış attı. "Bu hikâye ancak buraya kadar gelebilir. Kendisi artık görgü tanığım."

Rae durup düşündü. "Aslında görgü tanığı ile ilişki yaşamak teknik olarak kurallara aykırı değil." Rylann'ın bakışları üzerine ellerini uzattı. "Sadece bilmeni istedim."

"Ortada bu konuyu tartışacak bir durum yok. Ayrıca kurallara aykırı olsa da olmasa da gerçekten berbat bir fikir."

"Evet, öyle," dedi Rae hiç tereddüt etmeden.

"Bu dava mahkemeye gitse ve benim Kyle'la bir ilişkim olduğu öğrenilse ne olur düşünebiliyor musun?"

"Elbette, sonuçta bir savunma avukatıyım. Mahkemede böyle bir şey ortaya çıkarsa ne olacağını sana söyleyeyim. Onu tanık kürsüsünde mahvederdim." Rae martini kadehini bırakıp çapraz sorgudaymış havasına girdi. "Bay Rhodes, bugün burada verdiğiniz ifadede davayı yürüten ve seks yaptığınız asistan

savcının etkisi altında kaldınız mı?"

Rylann bardağını eğdi. "Aynen öyle."

"Bayan Pierce yatakta sizinle ifadeniz hakkında konuşmaya çalıştı mı, Bay Rhodes? Belki de sevişirken size tanık kürsüsünde ne söylemeniz gerektiği konusunda birkaç öneride bulunmuştur."

"Evet. Yani işte bundan..."

"Seviştiğiniz insanları mutlu etmek istersiniz, değil mi, Bay Rhodes? Bayan Pierce'ın bu davayı kazanmasına yardım edebilmek için ne gerekirse söylersiniz, değil mi?"

Bu durumun bir süre daha devam edeceğini anlayan Rylann, arkasına yaslanıp keyfine bakmaya koyuldu.

Rae gülümsedi. "Bir süreliğine arkadaşın değil de bir savunma avukatı olarak konuşmak çok eğlenceli olurdu."

"Aldığım davalarda hiç bu tür eğlenceler olmuyor," dedi Rylann. Ve düşündüğü tek şey, Kyle'm saygınlığı değildi. Kendi saygınlığı da en az onunki kadar önemliydi. Mahkemede bir savunma avukatının tanıkla arasındaki ilişkiden bahsettiğini hayal bile edemiyordu. Önceden yazmanlık yaptığından, böyle bir durumda *yargıcın* kendini bu duruma sokan avukata dair ne düşüneceğini çok iyi biliyor, teşkilatta kopacak yaygarayı düşünmek bile istemiyordu.

Sonuç olarak yeni patronu ve iş arkadaşları üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyor, Chicago'daki hukuki toplulukta bir yer edinmek istiyordu. Ve bu isteklerini gerçekleştirmenin yolu tanığıyla yatmaktan geçmiyordu.

"Peki." Rae, Rylann'a üzgün bir bakış attı. "Fena bir durum. Üstelemek için söylemiyorum ama gerçekten çekici biri. Film yıldızları kadar çekici."

Bu durum Rylann'ın da gözünden kaçmamıştı. "Böyle bir hikâyenin bir parçası olmak istemezdim," dedi omuz silkerek.

"Fîakhsın. Çünkü çekici adamların bulunduğu hikâyeler çok sıkıcı oluyor."

"Kyle'm hikâyesinden bahsediyorum. *Scene and Heard'de, PageSix'te* ve

TMZ.com'da kaç kez mankenlerle yeni restoranlara ve kulüplere gittiğini okudum, biliyor musun?"

Rae şaşkınlıkla bakakaldı. "Bilmiyorum. Kaç kez?" Sesi dalga geçer bir tona büründü. "Bir saniye. Yoksa sen dokuz yıldır Kyle Rhodes'u Google'dan takip mi ediyorsun, Bayan Pierce?"

Rylann öfkeyle kızardı. "Hayır," dedi, Rae kahkaha atmaya başlarken. Birden zor durumda kalmış bir tanık gibi yerinde kıpırdanmaya başladı. "Dedikodu sitelerine bakarken kazayla, tamamen tesadüfen yalnız birkaç kez adını görmüş olabilirim. Hepsi bu." *Ya da onlarca kez.*

Rae gülmeye devam ederken, Rylann martinisinin üzerinden ona baktı. "Hey, sanki sen hiç kimseyi Faceook'tan ya da başka bir yerden araştırmadın."

"Kabul et o zaman."

Rylann saçını arkaya attı. "Bu adamın şu an görgü tanığım olduğu gerçeği dışında hiçbir şey kabul etmiyorum."

"Federal davaların yüzde doksanında davalı suçunu kabul eder, Ry." Göz kırptı. "Kyle Rhodes sonsuza dek tanığın olarak kalmayacak."

*

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Rylann bacak bacak üzerine atmış, laptopıyla yatağında oturuyor; eve geldiğinden beri bu anı korkuyla bekliyordu. Jon'un e-postasına düzgün bir cevap vermeye çalışıyordu.

Nihayet yazmayı başardı. SANA DA MERHABA.

Yazar yazmaz sildi. Ona geri dönmek istediğini ima eder gibi bir mesaj olmuştu.

Bu da yeni bir soruyu beraberinde getirdi: Böyle bir imada bulunmak istiyor muydu?

Kesinlikle hayır. Sonuçta Jon onu terk etmişti.

Bu yüzden bir kez daha denedi. SENDEN HABER ALDIĞIMA SEVİNDİM yazdı ve hemen ardından bunu da sildi. Dürüst olmak gerekirse, ondan haber

aldığına o kadar da sevinmemişti. Özellikle de *Merhaba* yazarak onu telaşlandırıp gecenin bir yarısı cevaplanmayı hiç hak etmeyen bir e-posta için onu böyle bir duruma soktuğundan dolayı...

O *zaman yok farz et. Mevzuyu anlayacaktır.*

Ama yok farz ederse, Jon'Ia mesajlaşmaya bile hazır değilmiş gibi görünecekti ve böyle bir durum söz konusu değildi. Ayrılık konusunda kendini gayet iyi hissediyordu.

Sonra birden canlanıp kendine geldi. Üzerinde hissettiği "mükemmel cevap arama" baskısı ortadan kalmıştı. İçinde geldiği gibi yazmaya karar verdi.

Merhaba, umarım Roma'da her şey yolundadır ve aradığın şeyi bulmuşsundur. Fırsatın olursa altı ay sonra tekrar iki satır yazmayı unutma. :)

İşte bu kadardı. Tekrar okudu. Doğru tonu bulmaktan dolayı mutluydu. Yeterince samimi bir mesajdı. Hatta sonuna bir gülücük bile koymuştu. Ama genel olarak çok da samimi değildi. Jon'un ona e-posta göndermesinin tek amacının neler yaptığını öğrenmek olduğunu varsayarak, ona kendi yoluna bakmasını ima etmişti.

Ve elbette onun kendi yoluna bakacağını da...

f7T/ armadağımk saçlarını şapka takarak kapatmaya çalışmış, kaldırımda dikilen Dex'i gören Kyle, gülmemek için kendini zor tutarken arabasını dar bir alana dikkatle park etti.

Kyle motoru kapattıktan sonra Mercedes'inin yukarı doğru açılan kapısını tutup kaldırdı.

Dex gülümsedi. "Dostum, bu sahneyi binlerce kez iz-lesem de bıkmam. Bu araba gerçekten çok havalı."

Kyle bu konuda Dex'le aynı fikirdeydi. Anahtardaki düğmeye basıp arabayı kilitledikten sonra Dex'in saçını işaret etti. "Saçının durumu konusunda özel bir açıklaman var mı?"

"Geç biten bir sevişme işte."

"Umarım evden çıkarken seni görmemiştir. Çünkü saçma yuva yapan bir kuş sürüsü görüyorum sanırım." Üniversitenin son yılında ve sonraki iki yıl boyunca aynı evde kaldıklarından Kyle'ın Dex'i ilk böyle görüşü değildi.

"Komikmiş, dostum."

"Bence de. Ee, nasıldı?

"Öğlene dek sürecek kadar güzeldi," dedi Dex sırıtarak. Sonra önlerinde durdukları barı gururla gösterdi. "Burayı denemeye hazır mısın?"

"Kesinlikle," dedi Kyle.

Dex, Champaign'de işlettiği kampüs barının ardından, sekiz yıl önce kuzeye bir bar açmak için Chicago'ya taşınmıştı. Bu girişiminde başarılı olunca, şimdi de şehrin en zengin semtlerinden biri olan Gold Coast'un merkezinde, Fireflight adında lüks bir gece kulübü açıyordu.

İçeri girince Dex önce Kyle'a ana barı gezdirdi. Locadaki siyah süet sandalye ve koltuklara, geniş ve kıvrımlı bara, koyu kırmızı ve bakır rengi dokunuşlara bakılırsa, Dex hiçbir masraftan kaçınmamış gibi duruyordu.

Daha sonra Dex'le birkaç basamak çıkıp VIP salonuna girdiler. "Dört haftaya açılıyoruz. *Trib*'in yemek bölümünde bizden bu hafta sonu sezonun en beklenen bar açılışı olarak bahsedilen bir yazı çıkacağı konusunda duyumlar aldım. Geleceksin, değil mi?"

"On Amerikan polisi de gelse beni durduramaz."

Dex şapkasını kaldırıp başını kaşıdıktan sonra Kyle'ın yine güldüğünü fark etti. "Hadi ama. Saçım o kadar da kötü değil."

"Kid 'n Play grubunu hatırlıyor musun?"

Dex cevap veremeden Kyle'ın telefonu çaldı. Kyle, arayanı öğrenmek için telefonu cebinden çıkardı.

Rylann Pierce.

Ne kadar ilginç.

"Özel bir telefon/' dedi Dex'e. VIP salonundan çıkıp telefonu açtı. "Avukat hanım. Bu şerefi neye borçluyum?"

Rylann'ın sesi arkadan gelen araba kornası ve matkap sesine karışıyordu. "Her şey hazır. Perşembe günü saat ikide. Sadece sen, ben, bir yazman ve yirmi üç kişilik bir soruşturma kurulu."

"Neredesin?" diye sordu Kyle. Rylann'ın nefes nefese kalmış gibi bir hâli vardı.

"Adliyenin hemen önünde taksi çevirmeye çalışıyorum. Yirmi dakika sonra FBI binasında bir toplantım var."

Kyle onu elinde evrak çantası, üzerinde montu ve topuklu ayakkabısıyla birkaç celp tehdidine hazır olarak hayal edebiliyordu.

Hayal ettiği kadında garip bir çekicilik vardı.

"Perşembe günü, saat ikide," dedi. "Nereye geleceğim?"

"511 numaralı salona. Gizlilik adına salonun kapısında numaradan başka hiçbir şey olmayacak. Ben seni almaya gelene dek kapıya en yakın oda olan tanık odasında beklemelisin," dedi. "Bu davada avukat tutmak istememiş olsan da, davaya avukatınla gelebileceğini sana hatırlatmakla yükümlüyüm. Ancak avukatın dışarıda beklemeli. Tanıklar, kuruldakiler, yazman ve benim dışında kimse içeri giremeyecek. Vegas gibi düşün. Soruşturma kurulunda olan soruşturma kurulunda kalır."

Kendini tutamayan Kyle, sesini alçaltıp Rylann'la alay etti. "İyi kızlardan gibi görünen avukatların Vegas'ta olan bitenlerden haberi olmaz sanıyordum."

"Muhtemelen kötü çocuk gibi görünen sabıkalıların, iyi kızlardan biri gibi görünen avukatlar hakkında bilmediği pek çok şey vardır."

Kyle şaşkınlıkla gözlerini açtı. Onu elde etmeye çalışır gibi bir hâli vardı.

Ama o sırada Rylann'ın tonu tekrar ciddileşti. "O zaman perşembe günü görüşürüz. Saat ikide."

"Bunu bir randevu olarak sayabilir miyiz?"

"Hayır, bu bir soruşturma kurulu davası," dedi Rylann sertçe.

"Aynı şey..."

"Hoşça kal, Kyle." Rylann sözünü bitiremeden telefonu yüzüne kapattı.

Kyle kendi kendine gülerek telefonu cebine koydu ve arkadaşıyla konuşmaya döndü.

Dex, Kyle'a şöyle bir baktı. "Arayan her kimse, belli ki seni gülümsetmeyi başarmış."

Kyle, Dex'i umursamadı. "Üzerinde çalıştığım bir proje."

"Bu projenin bir adı var mı?"

Elbette vardı. Rylann Pierce, yani bir diğer deyişle Baş Belası. "Düşündüğün gibi değil. Federal Savcılık Teşkilatı'ndan biriydi. Bir soruşturma için onlara yardım ediyorum da."

Dex elbette bunu duyunca çok şaşırdı. "Vay canına. Bu konuda seni ikna ettiğine göre inanılmaz çekici biri olmalı. Bir dakika... Bu geçen gün mahkemede yanında olan avukat mı? Hani o fotoğrafta göğüslerine baktığın koyu saçlı avukat?"

Kyle akikten yapılmış bara yaslandı. "Mahkeme salonunun ortasmdaydık. Göğüslerine falan da bakmıyordum. Gözlerim sürekli gözlerindeydi."

"Gerçekten güzel gözleri olmalı o halde."

Kyle, Dex'e karşı çıkmaya yeltendi, ancak sonra vazgeçti.

Doğrusu evet, Rylann’ın gözleri çok güzeldi.

[a]şkâ sorum yok, Ajan Wilkins."

^ ^ Rylann başını çevirip arkasındaki üç sırada oturan yirmi kişiye baktı. Herkesin hâlâ uyanık olması iyiye işaretti. "Soruşturma kurulunun görgü tanığına herhangi bir sorusu var mı?"

Bir sessizlik oldu. Ön tarafta, sanık kürsüsünün yanında kurul başkanı ve sekreter vardı. Kurul başkanı başını hayır anlamında iki yana salladı.

Rylann başıyla Sam'i işaret etti. "Kürsüden inebilirsiniz, Ajan Wilkins. Teşekkür ederim." Rylann arkasına döndü ve Sam'in kurul üyelerine bakarak salondan çıkışını izledi. Yüzlerindeki ifadeden onu sevdikleri anlaşılıyordu; sevmek için geçerli sebepleri de vardı. Sempatik, profesyonel, işini bilen, ifade verirken bir kez bile soruşturma raporlarına bakma gereği duymayan biriydi. Pek mümkün değildi; ancak eğer Quinn'e açılan dava mahkemeye taşınsaydı, Sam'in görgü tanıklığı konusunda mükemmel bir iş çıkaracağından hiç şüphesi yoktu.

Bugün yapması gereken oldukça basitti; bir hikâye anlatacaktı. Bu işi çantada keklik görüyordu; çünkü mahkemede değil, soruşturma kurulu davasındaydı. Hikâyenin birçok ayrıntısını atlayabilirdi; ancak bu suçu kimin, nerede, ne zaman ve neden işlediğini tanıklar aracılığıyla iletmesi gerekiyordu. Hikâyenin üç bölümü vardı: Ajan VVilkins, Kyle Rhodes ve Manuel Gutierrez. Tanıkların ifadelerinin sonunda, kurula Quinn'in işlediği suçları bir iddianame ile sunacaktı. Gerisi ise tamamen kurula bağlıydı.

Quinn'i iki suçla itham edecekti; ikinci dereceden cinayet ve federal hapishanede insan hakları ihlal eden bir kumpas. VVatts'ın Broıvn'a yaptığı saldırıyı, Quinn'in azmettirdiğine dair elinde hiçbir kanıt olmadığından, soruşturma kurulunun dolaylı kanıtlar yoluyla bu bağlantıyı kurmasını bekliyordu. Mükemmel bir dava değildi, ancak ne olursa olsun davanın doğruluğuna inanıyordu. Ve ihtiyacı olan tek şey o salondaki yirmi üç kişiden on altısının da buna inanmasıydı.

Ajan VVilkins'in ardından kapı kapanınca, Rylann kurul üyelerini gözlemledi. Yargıç olmadığından düzeni asistan savcı sağlıyordu. "Bir sonraki tanığa geçmeden önce on dakikalık bir mola vermeye ne dersiniz?"

Rylann, kurul üyeleri ve sekreter salondan çıkana dek bekledikten sonra salonun diğer tarafındaki sanık odasına ilerledi. Bir süre kapıda bekledi, sonra kapıyı açtı ve Kyle'ın pencereden birçok Chicagolunun hâlâ Sears Kulesi deme konusunda ısrarcı olduğu binaya baktığını gördü.

"Gösteri zamanı," dedi Rylann.

Kyle arkasını döndü. İnce çizgili, koyu gri takım elbisesi, mavi gömleği, mavi ve gri çizgili kravatıyla klasik tarzın dışına çıkmaksızın oldukça yakışıklı görünüyordu.

Saçlarım arkaya doğru taramıştı; Rylann, onu ilk kez böyle görüyordu. Gömleğinin rengi, gözlerinin rengini ortaya çıkarmıştı.

Rylann karnında bir kıpırdanma hissetse de kendini hemen topladı.

Kyle ellerini ceplerine soktu. Başlamaya hazırdı. "Hadi artık bu işi bitirelim."

Kyle merak içinde Rylann'ı kapıya doğru takip etti. Soruşturma kurulu davaları hakkında hiçbir şey bilmiyordu; ancak işleyişin gizliliği olaya bir gizem katıyordu. Salona girince beklediğinden çok daha küçük bir yer olduğunu fark etti; muhtemelen normal bir mahkeme salonunun yarısı büyüklüğündeydi. Sağ tarafında bir tanık kürsüsü ve normalde yargıçların oturduğu diğer kürsü vardı. Salonun diğer tarafında, Rylann'ın geçip onu sorguya çekeceğini düşündüğü bir masa ve onun ardında da kurul üyeleri için tıpkı bir sinema salonu gibi sıralanmış üç sıra sandalye vardı.

Sandalyeler bomboştu.

"Avukat hanım, bu soruşturma kurulu davasının bir bölümünde gerçek kurul üyeleri olacak mı acaba?" diye sordu Kyle.

"Aman ne komik. Hepsi molada. Kurul üyelerinin meşhur Kyle Rhodes'u ilk olarak kürsüde otururken görmesini istiyorum. Daha önce senin hakkında ne duydukları ya da ne okudukları umurumda değil. Bugün burada sadece bir tanıksın." Kürsüyü işaret etti. "Yerine geçmeye ne dersin?"

Kyle basamaktan çıkıp daha önce epey kullanılmış döner sandalyeye otururken dizlerini kürsünün alt kısmına tutturulmuş metal çubuğa çarptı. "Bunu tasarlayan her kimse uzun insanları hiç düşünmemiş/' diye homurdandı.

"Üzgünüm, kelepçeler için," dedi çubuğu işaret ederek.

Elbette kelepçeler içindi. Kyle, küçük mahkeme salonuna göz gezdirdi. "Demek suçumu kabul edince kaçırdığım şey buymuş."

Rylann gülümseyerek kürsüye yaklaştı. "Çok rahat geçecek. Sorgu yok, itiraz yok. İkimiz sohbet ediyormuşuz gibi düşün. Ben konuşmamı bitirdikten sonra kurul üyeleri sana soru sorabilir ama sanmıyorum. İşimi doğru yaptığıma inandığım için başka sorularının olacağını düşünmüyorum."

İşini yaparken inanılmaz tatlı bir hâle bürünüyordu. "Bu moral konuşması hoşuma gitti, avukat hanım," dedi Kyle, bu rahatlatma çabasını takdir ederek.

"Teşekkürler. Başlamadan sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Sadece bir sorum var." Rylann'ın üzerindeki bej rengi döpiyese baktı. "Hiç pantolonun var mı?"

"Başka sorun var mı?" diye sordu Rylann istifini bozmadan.

Sekreter ve iki kurul üyesinin salona girmesiyle sustular. Birden her şey tekrar ciddileşti. Üçlü, onu tanık kürsüsünde gördükten sonra sekreter ve üyelerden biri dönüp tekrar baktı. Rylann, bakışları hiç umursamadan masasına döndü ve soğukkanlılığını koruyarak sanki kürsüye her gün sabıkalı bir milyarder adayı çıkarıyormuş gibi not defterini inceledi.

Sonraki iki dakika içinde, diğer yirmi iki üye de içeri girdi. Kyle dördünün onu hiç tanımadığına çok sevindi. Diğer üçü ise sanki bir yerlerden tanıyormuş ama çıkaramamış gibi meraklı gözlerle ona baktı. Kalan on üçü ise Kyle salonda diye epey heyecanlı görünüyordu.

Tüm üyeler yerlerine geçince, Rylann kurul başkanına başıyla işaret etti. "Tanığa yemin ettirebilirsiniz."

"Sağ elini kaldır," dedi kurul başkanı Kyle'a. "Birazdan vereceğiniz ifadede gerçekleri, yalnızca gerçekleri söyleyeceğinize yemin ediyor musunuz?"

"Evet."

Rylann, Kyle'ın gözlerinin içine baktı; yüzünde sadece Kyle'ın anlayabileceği hafif bir gülümseme belirdi.

Champaign-Urbana'nm mısır tarlalarından buraya epey yol kat etmişlerdi.

"Lütfen adınızı söyleyin," diye söze girdi Rylann.

İşte başlıyoruz.

"Kyle Rhodes."

Kyle etkilendiğini kabul etmeliydi.

Rylann oldukça iyiydi.

Can yakan bir savcı olduğu her hâlinden belli olduğundan, Rylann'ın mahkemede güçlü bir etkisi olacağını elbette tahmin ediyordu; ancak kendi gözleriyle görmek, yine de farklıydı. Masasından bir kez olsun kalkmasa da, sorularıyla tüm salona hükmedip ifadesinin en can alıcı noktalarına dikkat çekti. İlk birkaç dakika ona geçmişiyle ilgili sorular sorup eğitimine ve iş deneyimlerine odaklandı. Böylece hem Kyle tanık kürsüsüne alışmış oldu, hem onu Tvvitter Teröristi olarak tanıyan kurul üyeleri ona başka bir açıdan bakma şansı buldu. Rylann suçuyla ilgili kısa bir açıklama yaptıktan sonra bu konuyu hızlıca geçip bir süre onunla hapishanede yaşadıkları hakkında konuştu.

Yaşadığı bu dört ay, Kyle'm hayatının en gurur duyduğu dönemi değildi ve bu konuda uzmanlaşmış olmaktan da hoşlanmıyordu; ancak bugün orada oynaması gereken rolü biliyordu.

İfadenin ilk önemli noktasını oluşturan, Kyle'm Quinn'in tehdidini duyduğu bölüme gelince yavaşladı.

"Bize tecridin tam olarak ne anlama geldiğini açıklar mısın? Kurul üyeleri bu terime aşina olmayabilir," dedi Rylann.

"Mahkûmların diğerlerinden ayrı tutulduğu bir hücre bölümü. Her hücrede bir kişi kalıyor ve hapishanede sahip olunan hakların hiçbiri burada geçerli değil. Yani serbest zaman diye bir şey yok ve yemeğini hücrende yemek zorundasın."

"Sessiz bir yer mi?" diye sordu Rylann.

"Hem de çok. Özellikle de tecritteki mahkûmların bir-biriyle konuşması yasak olduğundan. Birinin karnı gurul-dasa, üç hücre öteden duyabilirsiniz."

Bu yamün Rylann'ın hoşuna gittiği her hâlinden belliydi.

Kurulun gitgide ilgisini daha çok çekerek soru ve cevap şeklinde devam ettiler. Konu yavaşça hikâyenin can alıcı yerine, Quinn'in tehdidine geldi. Kyle, o gece Quinn'in Brown'a söylediklerini tekrar ederken tüm kurul üyeleri, büyük bir heyecan ve ilgiyle onu dinliyordu. Rylann soruşturmanın bu kısmının üzerine basarak tehdidi birkaç kez tekrar edince salondaki gerilim ve telaş elle tutulur bir

hale geldi.

Ve sonra birden...

Her şey sonlanmıştı.

Rylann, Quinn'in tehdidinin mahkeme salonunda yeterince iz bırakabilmesi için bir süre sustu. Sonra da başını salladı.

"Teşekkürler, Bay Rhodes. Başka sorum yok." Arkasındaki kurul üyelerine döndü. "Soruşturma kurulunun tanığa sorusu var mı?" Sessizliğin ardından nazikçe Kyle'a gülümsedi. "Aşağı inebilirsiniz, Bay Rhodes. Teşekkür ederim."

Kyle başıyla selam vererek sandalyeden kalktı. Kurul üyelerinin meraklı bakışlarını görmezden gelerek salondan çıktı. Kapıyı kapatıp koridora çıktıktan sonra kendini tatmin olmuş ama biraz da kovulmuş gibi hissetti. Ateşli bir tek gecelik ilişki sırasında henüz işi bitmeden gömleği ve ayakkabıları elinde kapının önüne konan bir adam gibiydi.

İfadeden sonra Rylann'ın onunla saatlerce sohbet etmesini elbette beklemiyordu ama... yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Bir kere Rylann, bir daha ne zaman görüşecekleri konusunda hiçbir şey söylememişti. Ah, tabii. Ne de olsa birkaç hafta önce not defteri, evrak çantası ve mahkeme celbi tehditleriyle tekrar hayatına girmiş, onu etkileyerek istediği her şeyi elde etmişti ve şimdi de kuru bir teşekkürün ardından mutlu ve döpiyesli hayatına devam edecekti.

Bu soruşturma kurulu deneyimi, Kyle için oldukça rahatsız ediciydi.

Kyle, girişe kadar indikten sonra cep telefonunu tekrar açabileceğini hatırladı. Telefonunu açtı ve birkaç dakika içinde bir mesaj aldı.

Mesaj Rylann'dan gelmişti. Muhtemelen bir sonraki tanık gelmeden önceki arada göndermişti.

HARİKA BİR İŞ ÇIKARDIN. SONUCU ÖĞRENİNCE SENİ ARAYACAĞIM.

Kyle, telefonunu ceketinin cebine koyduktan sonra altı aydır ilk kez adliyeden yüzünde bir tebessümle ayrıldığını fark etti.

Akşama doğru da Rylann aynı kapıdan benzer bir ifadeyle çıkmıştı.

Günlerce düşündükten sonra karara varan duruşma kurulunun tam aksine, soruşturma kurulu genelde hemen oylamaya giderdi. Neyse ki bugün de istisnai bir durum yaşanmamıştı. Manuel Gutierrez tanık kürsünden ayrıldıktan on dakika sonra kurul başkanı, bundan böyle *Amerika Birleşik Devletleri ve Adam Quinrı* olarak anılacak davayı başyargıcın huzuruna taşımıştı.

İddianame kabul edilmişti.

f7y7 ylann cuma sabahı, son yirmi dört saatin ikinci iyi haberini almıştı.

"Müvekkilim suçunu kabul etti," dedi Illinois kuzey bölgesi federal avukatı Greg Boran.

Rylann birkaç haftadır Watts'm suçunu kabul etmesi durumunda yapılacak anlaşmanın şartlarını görüşüyordu. Cameron'dan dosyayı alır almaz davanın bu kısmının çok kolay olacağını biliyordu. Watts zaten ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı ve bu davayı kaybedeceği de kesindi. İki adam aynı hücreye konmuş ve biri dövülerek öldürülmüştü. Saldırganın kim olduğu pek de gizemli değildi. Aslında VVatts kendini savunmaya bile gerek duymamıştı. Ne kadar tiksinç olsa da yaptığıyla gurur duyuyor gibiydi.

Rylann'ın aklına takılan sadece tek bir soru vardı. "Quinn'i ele vermesi konusunda onu ikna edebilir miyiz?"

"Üzgünüm. Bu konuda hiçbir açıklamada bulunmayacağını söylüyor," dedi Greg.

"Sonucunda sadece kasten adam öldürmeden yargı-lansa bile mi?"

"Bunun cezasına hiçbir etkisi olmaz. Zaten sen de bu yüzden böyle bir şey öneriyorsun," dedi Greg. "VVatts zaten iki kez ömür boyu hapis cezası almış durumda. Birkaç yılı tartışmak oldukça saçma olur."

"Peki ya, ona doğru olanı yapmasını söylersek?" diye sordu Rylann. "Müvekkilin bir kez olsun bunu denemek isteyebilir."

Greg istifini hiç bozmadı. "Ömür boyu hapis cezası almış biri, Rylann. Sırf sana iyilik yapmak için yediği kaba pislemeyecek. Eğer gardiyanlardan biri onun yüzünden hapse girerse diğerleriyle arasının pek iyi olacağını sanmam."

Haklı olabilirdi. Ama Rylann son kez şansını denemek istedi. "Metropolitan Hapishanesinden transfer edilmesini sağlayabilirim. Onu bahçesi yıl boyu güneş alan bir hapishaneye gönderebilirim. California'da VVatts'ı ağırlamaktan mutluluk duyacak birkaç güzel yer biliyorum."

Greg güldü. "Ben önerimi zaten sundum. Onu nereye gönderirsen gönder, gardiyanı ispiyonlayan mahkûm olarak tanınacak. Üzgünüm ama eğer Quinn'i ele vermek istiyorsan bunu VVatts'm yardımı olmadan yapmak zorundasın."

Rylann iç çekti. Beklediği cevap bu değildi ancak Greg'in yapabileceği bir şey yoktu. Federal Savunma Teşkilatındaki avukatlara büyük saygı duyuyordu. Karşı karşıya geldikleri savcılarla aynı ağırlıkta dosyalarla uğraşsalar da, en az kazanan hukukçular arasmdaydılar. "Yine de denemeye değerdi. Haftaya mahkemede görüşürüz."

*

Rylann pazartesi sabahı gözlerini açar açmaz tek bir adama kilitlenmişti: VVatts'm Brown'a yaptığı acımasız saldırıyı düzenleyen ve azmettiren adi herif Adam Quinn'e.

Quinn bir gece önce FBI tarafından tutuklanmış ve ilk duruşma için FBI ile mahkemeye gelmişti. Rylann, mahkeme salonunun kapısından girdiği an iki şey fark etti: İlki, Quinn'in yirmi sekiz yaşından daha genç gösterdiği, İkincisiyse inanılmaz gergin olduğu.

Tam da olması gerektiği gibi...

Rylann masasına geçmeden önce, Quinn'in savunma avukatıyla tanıştı. "Rylann Pierce," dedi elini uzatarak.

"Michael Channing. Sorgulamadan sonra sizinle bir dakika görüşebilir miyiz, Bayan Pierce?" diye sordu kısa ve öz olarak.

"Elbette. Hatta iki dakika bile görüşebiliriz," dedi Rylann samimi bir gülümsemeyle. Kariyeri boyunca böyle saygısızlıkla ve sertlik arasındaki farkı karıştıran erkeklerle davalara girmek zorunda kalmıştı. Neyse ki üçüncü duruşmasından sonra bu taktik karşısında güçlü kalmayı öğrenmişti.

Rylann, masasına gidip evrak çantasını yan tarafa koydu. Kısa bir süre sonra

görevli davayı başlattı.

Quinn, beklendiği üzere suçlu olduğunu reddetti.

İlk celsenin sonuçlanmasının ardından Michael Channing, hemen Rylann'ın masasına geldi. "İkinci dereceden cinayet mi? Müvekkilim adama elini bile sürmedi." Küçümser bir tavırla gülümsedi. "Hakkında biraz araştırma yaptım. Burada yeniymişsin."

"Yedinci Bölge yasaları apaçık ortada, Bay Channing. Suçun işlenmesine yardım eden herkes suçludur. En azından bunu bilecek kadar uzun bir süredir buradayım."

"Yedinci Bölge yasalarım ben de biliyorum," dedi Channing ters bir bakışla. "Ama durum sadece iki mahkûm arasındaki kavganın tatsız bir sonuca varmasından ibaret. Bana bunun aksini kanıtlayacak bir şey gösterin."

Rylann, davanın bu adamla bayağı eğlenceli geçeceğini şimdiden anlamıştı. "Büyük zevkle." Evrak çantasını açıp içinden Ajan VVilkins'in soruşturma raporlarını düzenlediği dosyayı çıkardı ve Channing'in eline verdi. "İşte burada. En üstte sunduğum soruşturma planını özetleyen bir rapor var. Bilirkişi raporu ve iki hafta önceye dayanan görgü tanıklarının listesiyle beraber."

FBI raporlarıyla karşılaşmayı hiç beklemediği her hâlinden belli olan Channing, dosyaya şaşkınlıkla bakakaldı. "Evet, peki. Bu belgeleri hemen inceleyeceğim."

"Söylemem gereken bir şey daha var. Manuel Gutier-rez, güvenlik sebebiyle Metropolitan Hapishanesinden Pekin'e transfer edildi. Mahkûmun bu konudaki endişesi göz önüne alınarak en güvenlisinin bu olduğu düşünüldü."

Channing başını salladı. "Anlıyorum."

Rylann, yüzündeki boş ifadeye bakarak durumu aslında pek de anlamadığını düşündü. Muhtemelen Channing'in Manuel Gutierrez'in kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Rylann, savunma avukatlarına işte bu yüzden hemen FBI raporlarını gösteriyordu. Böylece avukatlara konu hakkında bilmeleri gereken çok şey olduğu mesajını veriyordu.

Channing'in tıpkı beklendiği gibi bu ilk celsede başka hiçbir talebi olmadı.

*

Ne yazık ki zaferin verdiği tatlı his pek uzun sürmedi.

Rylann ofisine döndükten sonra Ajan VVilkins arayıp, "Diğer mahkûmlarla uzlaşmaya varamadım," dedi.

Davanın Quinn'in aleyhine ilerleyebilmesi için Rylann, VVilkins'ten Metropolitan Hapishanesindeki birkaç mahkûmla konuşmasını ve Quinn'in intikam almak için bazı mahkûmlara ayrıcalıklı davrandığı teorisini destekleyecek bilgi edinmesini istemişti. "Seninle konuşmaktan korkuyorlar mı?"

VVilkins güldü. "Korkmuyorlar. Hepsi pazarlık yapmak istiyor. Gutierrez'in bizimle görüştükten sonra hapishaneden ayrıldığını biliyorlar. Şu an Gutierrez'in Miami'de düşük güvenlikli bir hapishanede golf oynadığı konusunda söylentiler dolaşıyor."

"Elbette böyle söylentiler dolaşacak. Bir gün herkesin etrafta özgürce dolaştığı, golf oynadığı ve beş öğün yemek yediği bu federal hapishaneyi bulmak zorundayım."

"Dürüst olmak gerekirse, buradakilerin çoğunun Quinn'in Jones ve Romano'ya ayrıcalıklı davrandığı konusunda bir şey bildiğini sanmıyorum," dedi VVilkins. Quinn'in pis işlerini yaptıkları düşünülen diğer iki mahkûmdan bahsediyordu. "Fakat cezalarının kısaltılması ve güney Florida'ya her şey dâhil bir seyahat için aksini iddia etmekten çekineceklerini düşünmüyorum."

"Peki direkt olarak Jones ve Romano'yla görüşmeyi denedin mi? Konuşmak istiyorlar mı?" diye sordu Rylann.

"Onlarla konuşmak mümkün değil. Quinn'den bahsettiğim an avukatlarıyla görüşmek istediklerini söylüyorlar. Onlara ne soracağımızı çok iyi biliyorlar. Quinn hakkında soruşturma açıldığı haberi tüm hapishanede konuşuluyor." Wilkins özür diler bir tavra büründü. "Daha fazla bilgi edinemediğim için üzgünüm."

Rylann sandalyesinde arkaya doğru sallandı. Üzülmüş ancak şaşırmamıştı. "Dediğin gibi, eğer bu adamlar pazarlık konusunda bu kadar ısrarcıysa, zaten söyledikleri hiçbir şeye güvenemem."

"Manuel Gutierrez'in hiçbir şey bilmemesi acı oldu. İfade vermeyi zaten kabul ettiğinden, bir şeyler öğrenebil-seydik harika olurdu," dedi VVilkins. "Peki ya Kyle Rhodes? Sanırım aynı şey, onun için de geçerli."

"Emin değilim. Son zamanlarda tüm vaktimi mahkemede geçirdiğimden ona geri dönmeye vakit bulamadım," dedi Rylann.

VVilkins, "İstersen bir sonraki görüşmeyi ben yapabilirim," diye nazik bir öneride bulundu. "Şimdiye dek onunla hep sen iletişime geçtiğinden..."

"Hayır, ben hallederim. Şu an yapılacaklar listeme not alıyorum." Rylann tam kalemine uzanırken, ikinci telefon hattı çaldı ve hemen ardından cep telefonuna bir mesaj geldi. Ajandasına not yazarken bir yandan da iki hattan da ona ulaşmaya çalışanın kim olduğuna baktı.

"Emin misin?" dedi VVilkins gülerek. "Şu an çok meşgul gibi görünüyorsun."

Elbette işi başından aşkındı. Ancak Kyle Rhodes'la bu görüşmeyi başlatan kendisi olduğundan, araya birden FBI'ı sokması tuhaf olurdu. Üstelik Kristal Rylann'ın yeni işinde kendine işlerini başkasına yaptıran avukat dedirtmeye hiç niyeti yoktu. "Eminim. Şu an yapmam gerekenler listesinde," diye onu ikna etmeye çalıştı. "Yani..."

Rylann, bunca dikkat dağıtan şey arasında defterine yazdığını görünce birden duraksadı.

Kyle Rhodes'la seviş.

Bu konuyu bilinçaltıyla tartışması gerektiği apaçık ortadaydı.

/'V/"* yle kardeşinin bıraktığı notu görünce neredeyse 0^x1/ kalp krizi geçirecekti.

"Şifren bu mu? Bunu bir an önce değiştirmeliyiz," dedi kardeşinin laptopma girerken. Jordan, Kyle'm dükkâna uğrayıp bir anda giden internet bağlantısına bir göz atmasını istemişti. Kyle, şifresine bakınca bile az sonra karşılaşacakları konusunda kaygılanmaya başlamıştı.

Masanın yanında duran Jordan ona şaşkın bir bakış attı. "Annemin kızlık soyadı ile Büyükbaba ve Büyükanne Evers'm doğum yılı. Bu kombinasyonu nasıl

çözebilirler ki?"

"Şifreni bir-iki-üç-dört yapsan da olurdu," dedi Kyle. "Çünkü kimlik bilgilerinin çalınmasını istediğin apaçık ortada." Üstüne basa basa anlatmaya başladı. "Şimdi dinle ve öğren: Şifren en az on dört karakterden oluşmalı. Kelimeler değil, rastgele harfler kullan. Sana bir ipucu vereyim. Bir cümle düşün ve her kelimenin ilk harfini kullan. Hem büyük hem küçük harf kullan. Sonra senin için anlamı olan iki numara seç ama tarih olmasın. Ve bu numaraları harflerin arasına yerleştir. Şifrenin başına bir noktalama işareti ve sonuna da bir sembol koy. Dolar imi gibi mesela."

"Anlaşıldı, efendim." Jordan kalemini ve bir başka not kâğıdını eline aldı. "Şey, büyük ve küçük harf kullanmadan sonraki kısmı tekrar anlatabilir misin?"

Kyle kalemi ondan aldı. "Sana bir şifre oluşturayım." Jordan'ı iteledi. "Şimdi git ve biraz şarap sat. Açma-kapama düğmesine basmak için birine ihtiyacım olursa sana seslenirim." Aklına son bir şey daha geldi. "Bu arada, yönlendiricinin yazılımını en son ne zaman güncelledin? Peki, suratındaki boş ifadeden anladığım kadarıyla bu sorunun cevabı, 'hiçbir zaman.'"

Jordan gittikten hemen sonra Kyle'ın telefonu çaldı; arayan Rylann'dı. Gün boyunca sürekli mesaj bırakarak birbirlerine ulaşmaya çalışmışlardı ve telesekreterden Rylann'ın seksi ve derinden gelen sesini işitmekten, Kyle elbette rahatsız değildi.

Federal Savcılık Teşkilatı'nm geçen cuma sabahı yayımladığı basın açıklamasından, soruşturma kurulunun Adam Quinn hakkında soruşturma açtığım öğrenmişti. O günden beri yerel medya konuya ilgi göstermeye başlamıştı. Federal bir mahkûmun cinayetine ön ayak olan bir gardiyan, tam Chicago gazetecilerinin haber yapmaya bayıldığı türden bir skandaldi. Ancak neyse ki hiçbir görgü tanığının ismi basına sızmamıştı. Bu davada ön planda olmadığı için Kyle inanılmaz mutluydu.

"Sizi tebrik ederim, Bayan Pierce," dedi telefonu açarken. "İddianameniz kabul edilmiş. Birileri bu konuda haber alır almaz beni arayacağını söylemişti."

"Beş saniyeden daha uzun süre müsait olacağım anı bekliyordum."

"Ah." Duyduğu hoşuna giden Kyle, arkasına yaslandı. "Onur duydum."

"Çünkü bir de senin yardımına ihtiyacım var."

Elbette bunun için aramıştı. "Biliyorsunuz, avukat hanım, şu sürekli oynadığınız, eski günlerin hatırına kartının resmi olarak süresi dolmuş durumda."

"Ah, dur bir kontrol edeyim." Kısa bir sessizlik oldu. "Hayır, Mayıs 2012'ye kadar. Hâlâ sürem var."

Kyle gülmemek için kendini zor tuttu. "Ne istiyorsun?"

"Quinn'le ilgili birkaç soru daha sormam gerek," dedi Rylann. "Sadece yirmi dakika sürer. En fazla otuz. Şu an müsait misin?"

Sanki planlanmış gibi, Jordan tam o sırada içeri girdi. Telefonla konuştuğunu görünce bilgisayarı işaret edip fısıldadı. "Düzeldi mi?"

Kyle başını iki yana salladı. *Hayır. Git buradan.*

Jordan odadan çıkana dek Rylann'a cevap vermedi. "Aslında şu an kardeşimin şarap dükkânında biraz işim var. Daha sonra arayabilir misin?"

Rylann duraksadı. "Sence ne kadar sürer?"

"Yarım saat kadar."

"Bu akşam planlarım olduğundan seninle konuştuktan sonra işten çıkacaktım. Yapılacaklar listemdeki son maddesin," dedi. "O zaman belki yarın konuşabiliriz?"

"Maalesef yarın sabah şehir dışına çıkacağım ve tüm hafta *yokum,"* dedi Kyle. Yeni kuracağı şirket için uzman pozisyonunda adaylarla görüşmek üzere Seattle, San Diego ve New York'a uçacaktı. Şu Tvvitter fiyaskosundan sonra bu adamları görüşmeye ikna etmekte bile zorlanmıştı.

"Bu konuyu önümüzdeki birkaç gün içinde halletmek istiyordum..." diye sesli düşündü Rylann. "Seni eve gittikten sonra aramama ne dersin? Roscoe Village'de yaşıyorum. Yaklaşık otuz dakika sürer. Senin için uygun mu?"

"Roscoe Village kardeşimin dükkânına çok yakın. Bel-mont'daki DeVine Şarap Evi. Eve giderken buraya uğrarsan yüz yüze konuşabiliriz."

Sözcükler Kyle'a hiç düşünme fırsatı vermeden ağzından dökülüvermişti.

Görünüşe bakılırsa bu teklife, Rylann da en az onun kadar şaşırmıştı. "Ben, şey... bu ihtimali hiç düşünmemiştim."

Rylann da düşünmemişti; ancak gitgide bu fikre ısınmaya başladı. Bugün giydiği döpiyesi görmek bile onu heyecanlandırıyordu. "Benimle bu hafta konuşmak istiyorsanız, bu teklifi düşünmeye başlasanız iyi edersiniz, avukat hanım. Baş belası asistan savcılara ayıracak başka vaktim yok."

"Bu teklifi kabul etsem bile sadece kardeşinin dükkânına bir göz atmak istediğimden olur," dedi Rylann. "Şehirdeki en iyi şarap koleksiyonuna sahip olduğunu duydum."

Kyle güldü. "Bunu söylemeye devam et. Belki otuz dakika sonra buraya gelinceye dek inanmış olursun."

*

Rylann otuz yedi dakika sonra DeVine Şarap Evi'ne girince, dükkândaki soğuk havayı hissetti ve bir an tekrar San Francisco'da olduğunu düşündü. Eski evinin yalnız bir blok ötesinde sıkça uğradığı, samimi ama elit, yüksek masalarıyla donatılmış ve fıçılarca şarap şişesiyle dolu bir dükkân vardı.

Rylann dükkâna göz gezdirince masaların ikisindeki müşterileri fark etti ama Kyle'dan eser yoktu. Köşedeki şarap fıçılarının yanındaki boş masaya yönelip çantasını sandalyelerden birine astı ve oturdu.

Dükkânın kadehte sunduğu şarapların yazılı olduğu tahtadaki listeyi okurken, sağ taraftan sıcak bir ses işitti.

"Aradığınız özel bir şey var mı?"

Minyon, mavi gözlü ve sarışın bir kadın gülümseyerek masaya yaklaştı. Rylann, Jordan Rhodes'u yıllardır medyada yer alan fotoğraflarından tanımasaydı bile, gördüğü an Kyle'm kardeşi olduğunu anlayabilirdi. Kyle'dan yaklaşık otuz santim kısa olsa da, birkaç ton daha açık saçları ve mavi gözleri onu ele veriyordu.

Rylann henüz bir şey söyleyemeden, Jordan başını eğip tanıdık gözlerle ona baktı. "Seni tanıyorum. Kardeşimin hapis cezasının azaltıldığı davayı yöneten kişisin."

Rylann, Jordan'm o gün kardeşine destek vermek için mahkemeye geldiğini düşündü. Kyle'la ikisinin basında dolaşan fotoğrafını da görmüş olabilirdi. "İyi bir hafızan varmış. Aslında Kyle'la görüşmeye geldim. Kendisi buralarda mı?"

Jordan nedense bu soru üzerine epey şaşırdı.

"Kardeşimle burada mı buluşacaksın?" diye sordu. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Aslında onun fikriydi."

Jordan gözlerini dikip Rylann'a baktı. "Acaba aynı Kyle Rhodes'tan mı bahsediyoruz? Uzun, parlak, şampuan reklamlarından fırlamış gibi saçları ve herkese isim takma gibi tuhaf bir huyu olan Kyle?"

"Seni duydum, Jordo." Üzerinde bir kot ve lacivert, sıfır yaka bir kazak olan Kyle, rafların arasından dolaşıp geldi. Rylann, Kyle onlara doğru yaklaşırken o gün tıraş olmadığını ve güçlü, sivri çenesindeki kirli sakallarla oldukça çekici göründüğünü fark etti.

O senin görgü tanığın, dedi kendi kendine.

Kyle, Rylann'ın masasının yanında durdu. "Demek kardeşimle tanışma memnuniyetsizliğine eriştin." İkisini tanıştırdı. "Jordo, bu Rylann Pierce."

Jordan şaşkınlıkla Kyle'a bakıyordu.

Kyle da gözlerini Jordan'dan ayırmadı.

Bu bakışmayla aralarında uzun bir diyalog geçmiş gibi görünüyordu.

Sonra Jordan, sıcak bir tavırla elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum, Rylann. Bir isteğin olursa lütfen söyle." Tahtayı işaret etti. "Bu gece muhteşem bir *cabernet* açtım."

"Evet, gördüm. Bence Kuleto'nun tüm *cabernetleri* muhteşem," dedi Rylann. *"The İndia Ink* en sevdiğim beş şarap arasında."

Bu sözler üzerine Jordan etkilendi. "Görüyorum ki şaraptan anlıyorsun." Başım sallayarak Kyle'a döndü. "Onu şimdiden sevdim."

"Jordo..." dedi uyaran bir tavırla.

"Ne var? Sadece iltifat ettim." Tekrar Rylann'a döndü. "Sana bir soru: Şu paragöz yosmalardan değilsin, değil mi?"

Kyle acı çekiyor gibiydi. "Tanrım, Jordan."

"Ne var? Geçmişteki tercihlerine bakacak olursan gayet mantıklı bir soru."

İlişkilerinin dinamiği Rylann'ı gülümsetti. "Kardeşin benim yanımda güvende. Birlikte değiliz, sadece..." Kyle'm ailesine Federal Savcılık Teşkilatı'yla iş birliği yaptığından bahsedip bahsetmediğini bilmediğinden kendini nasıl tanıtacağını düşünürken durup Kyle'a baktı ve sonra, "... iki eski arkadaşız," dedi.

Jordan şaşkın gözlerle Kyle'a baktı. "Federal Savcılık Teşkilatı'ndan biri eski bir arkadaşın mı? Tabii."

"Şarap nerede kaldı, Jordo?" dedi Rylann.

Jordan ikisine bakıp gülümsedi. "Hemen geliyor," dedi neşeyle uzaklaşırken.

Kyle, Rylann'ın yanındaki sandalyeye oturdu. "Üzgünüm. Kardeşim komik biri olduğunu düşünüyor. Babam ve ben de bu konuda suyuna gidiyoruz."

"Özür dilemene gerek yok. Sadece seni korumaya çalışıyor. Kardeşler birbirine

böyle davranır. Yani en azından öyle olduğunu sanıyorum."

"Tek çocuk musun?" diye sordu Kyle.

Rylann başını evet anlamında salladı. "Annem ve babam beni geç yaşta dünyaya getirmiş. On üç yaşıma dek her doğum günümde bir kardeş istedim ama gerçekleşebilecek bir dilek değildi." Omuz silkti. "En azından Rae var."

"Rae'yle ne zaman tanıştınız?"

"Üniversitede. Aynı kızlar birliğindeydik. Rae..." Rylann hatırlamaya çalışırken başını yana eğdi. "Erkekler en yakın arkadaşlarından bahsederken ne diyordu? Hani şu fahişe ve otel odasıyla ilgili olan?"

"Eğer bir gün bir otel odasında yanımda ölü bir fahi-şeyle uyanırsam ilk arayacağım kişi o olur. İki erkek arasındaki arkadaşlığın en iyi ölçütü budur." Kyle kollarını masaya yaslayıp öne eğildi. "Sen o kadar kurallara itaat eden birisin ki, bir gün yanında ölü bir fahişeyle uyanırsan ilk FBI'ı ararsın."

"Aslında polisi ararım. Suikastlar genelde federal suçlara girmediğinden FBI'ı rı herhangi bir yetkisi olmaz."

Kyle güldü. Uzanıp Rylann'ın yüzüne düşen saçlarını geri attı. "Gerçek bir hukuk manyağısın."

Tam o an ikisi de Kyle'ın hareketine dikkat kesildi. Durup birbirlerine baktılar. Bu sırada Kyle'm eli Rylann'ın yanağını kavrıyor gibiydi.

Sonra birinin boğazını temizlediğini işittiler.

Rylann ve Kyle dönüp Jordan'm yanlarında dikildiğini fark etti.

"Evet, kim şarap ister?" Jordon mavi gözleriyle ikisini süzerken masaya iki kadeh bıraktı. "Ben sizi yalnız bırakayım."

Jordan uzaklaşırken Rylann ardından baktı. "Sanırım ben gittikten sonra bir açıklama yapman gerekecek," diye fısıldadı Kyle'a.

"Ah, kesin başımın etini yiyecek."

Rylann güldü. Sonra şarabın aromasını ortaya çıkarmak ve rengine bakmak için kadehi elinde döndürdü. Gözlerini Kyle'dan kaçırmak için kendine bir bahane bulmuştu neyse ki...

Çünkü bu belirsizlik onu öldürüyordu.

Artık tekrar işe dönme vaktiydi. "Bu davayla ilgili..."

*

Rylann her ne kadar saklamaya çalışmış olsa da Kyle, ona dokunduğunda verdiği tepki gözünden kaçmamıştı.

Tekrar işine döndüğünden, doğal olarak Quinn ve hapishanede gözlemlediği diğer şeyler hakkında sorular sormaya başlamıştı. Ama Kyle aptal değildi; o muhteşem bal rengi gözlerindeki ateşi elbette fark etmişti. Tanıştığı gece hissettiği kıvılcım hâlâ sönmemişti ve Rylann'ın da hislerine karşı koymaya çalışmadığı aşikârdı.

Kyle da ona ayak uydurup iyi bir sabıkalı gibi tüm sorularını yanıtladı. Quinn'in bazı mahkûmlara ayrıcalıklı davranıp davranmadığı, bu konuda söylentiler işitip işitmediği, hangi mahkûmların dedikodulara daha hâkim olabileceğini bilip bilmediği hakkmdaki soruları...

Kyle bir süre sonra dikkatinin dağıldığım fark etti. Bunun sebebi not defterine yazı yazmak için eğilirken omuzlarına düşen saçları olabilirdi. Ya da şarabını yudumladıkça pembeleşen yanakları. Belki de onu dinlerken başını eline yasladığı sırada beliren zarif boyun kıvrımı.

Ama en çok da sanki odada yalnız ikisi varmış gibi gözlerini hiç ayırmadan onu dinlemesindendi.

Rylann'ın sorularını toparladığını fark edince, "Bu gece sana pek yardım edemedim sanki," dedi.

Rylann kadehini elinde çevirdi. "Etraflıca bir plandı. Ajan Wilkins'le tüm hafta bunun üzerinde çalıştık."

Neredeyse boşalan kadehinden bir yudum daha alınca, Kyle bu akşamlık görüşmenin sona erdiğini anladı. Yani artık Kyle'ın Rylann için çabalama vakti

gelmişti.

Kadehini işaret edip ortama ısınması için kolay bir soruyla söze girdi. "San Francisco'dayken mi şarapla ilgilenmeye başladın?"

Rylann başıyla onayladı. "Champaign'den oraya tanıştığımda şarap hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama orada takıldığım insanların çoğu şarap içiyordu. Ben de bu yüzden daha çok içmeye ve şarapları keşfetmeye başladım."

Kyle biraz daha zor bir soruyla devam etti. "San Francisco'dan gerçek ayrılma sebebinden bana hiç bahsetmedin."

Göz ucuyla Kyle'a baktı. "Bu konu neden seni bu kadar ilgilendiriyor?"

"Sen benim hakkımda çok şey bildiğinden benim de bilme hakkım olduğunu düşünüyorum." Rylann risk almaya hazırdı. "Bir erkekle ilgili bir durum mu?"

Rylann bir süre cevap vermekte tereddüt etti. "Evet."

"Hâlâ birlikte misiniz?"

"Hayır."

Kyle bunu duyduğuna üzüldüğünü söylese yalan söylemiş olurdu. "Bu konuda pek konuşmak istemiyorsun, öyle mi?"

"Belki bunun yerine Daniela'yla yaşadığınız ayrılıktan bahsedebiliriz."

Kyle kolunu masaya yasladı, eğildi ve sesini alçalttı. "Ve belki de, bir kereliğine olsun sohbetimizi sözlü bir tenis maçına çevirmekten vazgeçebilirsin."

Söylediklerini değerlendirir gibi bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra tekrar gözlerini kaçırıp kadehini salladı. "Erkek arkadaşım Roma'ya taşınmaya karar verdiği için ayrıldık. Benimle ya da bensiz."

"Eski erkek arkadaşın aşağılık herifin tekiymiş."

Rylann bu yorum üzerine gülümsedi. Sonra saatine bakarak bilerek ve isteyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. "Hey, şuna bak. Sanırım sekiz dakikalık anlaşabilme rekorumuzu kırdık." Son yudumu da içtikten sonra kadehi masaya

koydu. "Vakitten bahsetmişken, artık gerçekten gitmem gerekiyor."

"Haklısın. Bu akşam planın olduğundan söz etmiştin. Yoksa ateşli biriyle randevun mu var?" diye sordu Kyle.

Gerçekten üstü kapalı bir soruydu, seni pislik.

"Rae'yle sinemaya gideceğiz," dedi. "Sekiz buçukta *Açlık Oyunları* filmini izleyeceğiz."

Kyle saatine baktı. "Sekiz buçukta mı? O zaman hâlâ vaktin var." Bir kez daha risk almaya karar verirken gözlerinin içine baktı. "Biraz daha kal, Rylann." Alçak sesle devam etti. "Bir kadeh daha şarap içip arayı kapatalım. Sonuçta eski arkadaşız, öyle değil mi?"

Rylann uzun bir süre Kyle'ı süzdü.

Epey uzun bir süre.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi sonunda. "İnsanların ikimizin durumu hakkında yanlış bir izlenime kapılmasını istemem."

Kyle dükkâna şöyle bir göz gezdirdi. Yalnız bir masa doluydu ve müşterilerin dikkatini çekmemişlerdi. Yani insanlar derken aslında Kyle'dan bahsediyordu.

"İkimizin durumu mu?" diye sordu.

"Biliyorsun işte, şu avukat-tanık ilişkisinden bahsediyorum." Rylann'ın sesinde soğukkanlı bir hâl vardı; ancak konuşurken gözlerini gözlerine kenetledi. "Kimsenin ikimiz arasında bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorum. Çünkü böyle bir şeyin olması imkânsız."

Evet. Şu durum.

Rylann'ın sözlerini sindirmeye çalışan Kyle, şarabından bir yudum aldı.

"Elbette." Neşeli bir tavırla gülümsedi. "Aslında Jordan'm ofisinde beni bekleyen şu ağ bağlantısı probleminden kaçmaya çalışıyordum."

"Ah. Sana bu konuda yardımcı olamadığım için üzgünüm." Rylann ayağa kalkıp

çantasının askısını omzuna taktı. "Peki öyleyse. Quinn davasıyla ilgili herhangi bir gelişme olursa sana haber vereceğim."

Elbette haber verecekti. Ancak kim bilir ne zaman haber verecekti. "Beni nasıl bulacağını biliyorsun, avukat hanım."

"Evet," dedi Rylann ve gülümseyerek veda etmeye hazırlandı. "Benimle buluştuğun için tekrar teşekkür ederim. Şampuan reklamlarından fırlamış gibi parlak saçlarından uzak duracağıma söz veriyorum. En azından bir süreliğine."

Rylann dükkândan ayrıldıktan sonra, Kyle masada oturdu ve dalgınca kadehiyle oynadı.

"Kalmak istemedi mi?"

Kyle başını kaldırınca Jordan'm masaya geldiğini fark etti. Alışılmışın tam aksine bu kez ona laf sokmak ister gibi görünmüyordu.

"Bir arkadaşıyla planı varmış," dedi Kyle omuz silkerek.

"Daha önce beni hiçbir kadınla tanıştırmamıştın."

Kyle başını iki yana salladı. "Sandığın gibi değil, Jordo. Rylann sadece..."

"... eski bir arkadaş." İkiz kardeşi hafifçe gülümseyerek Kyle'ın saçını karıştırdı. "Anlıyorum."

s/eğer Rylann düşündüğü kadar iyi değilmiş.

^ Son beş yıldır davalara girdiğinden, davalıların ve avukatların iç yüzlerini, ilk duruşmada okuma konusunda kendini geliştirmişti. Quinn'in gerginliğine bakarak avukatının onu, iki hafta içinde savcı-sanık uzlaşması için arayacağını düşünmüştü.

Ancak bu telefon konuşması iki hafta üç gün sonra oldu.

Michael Channing, "FBI raporlarını okudum," dedi, Rylann telefonu açtıktan kısa bir süre sonra. Ses tonu duruşmadaki kadar cesur değildi. "Sizinle savcı-sanık uzlaşması konusunda yüz yüze görüşmek istiyorum. Müvekkilimin size söylemek istediği bir şey var."

"Yarın sizin için uygun mu?" diye sordu Rylann. "Sabah mahkemem var ama sonra uygunum. Saat ikiye ne dersiniz?"

"îki buçuk," dedi Channing kaba bir tavırla.

Rylann'ın tahmin ettiği tartışmalardan biri olacağı apaçık ortadaydı.

Ertesi gün öğleden sonra Rylann, lacivert takımının içinde epey rahatsız görünen Quinn ve her zamanki gibi huysuz ve keyifsiz görünen avukatının karşısına geçti. Bu toplantı için Rylann konferans odalarından birinde yer ayırtmıştı. Kendi çalışma masasının üstünde dağ gibi yığılmış dosyaları görmelerini istememişti. Aksine bugün bu dava onun en önemli davasıymış izlenimi vermek gibi bir niyeti vardı.

"Konuşmak istediğinizi söylemiştiniz," diye söze girdi Rylann.

Channing müvekkiline başlamasını belirten bir bakış attı. "Sorun değil. Eğer uzlaşmaya varamazsak burada söyleyeceğin hiçbir şey mahkemede geçerli olmayacak."

Quinn onun da onayını bekler gibi güvensiz bir ifadeyle Rylann'a baktı.

"Haklı," dedi Rylann. "Mahkemede yalan yere yemin etmezsen tabii ki bunu yapmanı kesinlikle önermem."

Quinn elini ağzında gezdirdikten sonra ellerini masaya yasladı. "Darius Brown'un başına gelenleri tamamen yanlış anladınız, Bayan Pierce. Düşündüğünüz gibi değil."

Rylann yüzündeki ifadeyi hiç bozmadı. "Nasıl yani?"

"VVatts'a Brown'u öldürmesini söylemedim," dedi. "Ona sadece haddini bildirmesini söyledim, hepsi bu. Ona bir ders vermek istedim."

"Epey iyi bir *ders* oldu."

"Bakın, ilk önce Brown bana saldırdı. Hapishanede bu tür olaylar asla kabul görmez. Bu olaylar arttığı an bir bakmışsınız ki o lanet yeri artık mahkûmlar yönetiyor."

Quinn gülümseyeme çalıştı; ancak Rylann'ın yüzündeki ciddiyeti görünce hemen vazgeçti.

Derken bir anda sinirlendi ve daha öfkeli bir tonda konuşmaya başladı. "Siz burada hâlinizden memnun bir şekilde oturuyorsunuz," dedi. "Peki, cezalandırdıktan sonra o hayvanlara kim göz kulak oluyor sanıyorsunuz? Onları mahkemede birkaç gün, en fazla bir hafta görüyorsunuz ve sonra sorumluluğu başkalarının üzerine yığıyorsunuz. Yıllardır mahkûmlarla uğraşıyorum. Siz ve teşkilatınız işimi yaptığımdan dolayı bana teşekkür etmelisiniz."

"Bir mahkûmu öldürmek *işinizin* bir parçası değil, Bay Quinn."

"Size söyledim; böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu," dedi Quinn sesini yükselterek.

İki adam birbirine bakarken bir süre duraksadıktan sonra Channing söze girdi. "Kasıtsız adam öldürme suçunu kabul ediyoruz. Ve siz de insan haklarının ihlali suçlamasını kaldıracaksınız."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Rylann. "Brown'u kasten tehlikeye attınız," dedi Quinn'e. "Kasıtlı adam öldürme; insan haklarının ihlali suçlaması da kalacak."

Quinn, "Kesinlikle olmaz," dedi Channing'e. "Şansımı mahkemede deneyeceğim."

"Mahkemeye gidersen ikinci dereceden cinayet hükmü yiyeceksin," dedi Rylann.

"Serbest de kalabilir," dedi Channing. "Kanıtlayabildiğin tek şey müvekkilimin VVâtts'la Brown'u aynı hücreye koyduğu. İntikam almak istediği ve Brown'a saldırması için VVatts'la iş birliği yaptığı tamamen bir varsayımdan ibaret."

"Bu doğru değil. Hem Brovvn'dan intikam almak istediğini hem de Quinn'le VVatts'ın iş birliği içinde olduğunu kanıtlayacak iki tanığım var."

"Tanıkların ikisi de sabıkalı," dedi Channing. "Biri ifadesinin karşılığında sizinle güzel bir anlaşmaya varmak istiyor, diğeri ise Kyle Rhodes." Ciddi bir ifadeyle güldü. "Kurulun Tvvitter Teröristi'nin söylediklerine gerçekten inanacağını düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle," dedi Rylann hiç tereddüt etmeden. "Kyle Rhodes'u kürsüye

çıkardığımda kurulun ne düşüneceğini size söyleyeyim. Bu işten hiçbir çıkarı olmayan bir tanık görecekler. Sadece doğru olduğuna inandığı için ifade veren birini... Evet, bir hata yaptı ama suçunu kabul edip tüm sonuçlarını kabul edecek kadar da cesur biriydi. Dürüst olmak gerekirse, Bay Channing, müvekkilinizin onun yarısı kadar cesareti varsa, aynısını yapar."

Quinn tekrar söze girdi. "Ah, yani şimdi Tvvitter Teröristi kahraman oldu, ben de serserinin biriyim, öyle mi?" Rylann'ın önündeki dava dosyasını işaret etti. "O küçük dosyanda FBI tutuklamadan önce Darius Brown'un ne yaptığı yazıyor mu? îki arkadaşıyla banka soyup bankacılardan birini silahı ile dövdü. İnanın bana, kurban dediğiniz o adam hiç de masum değil."

"Ve Darius Brown yaptıklarından dolayı hapse girdi," dedi Rylann. "Tıpkı sizin de yaptıklarınızdan dolayı hapse gireceğiniz gibi."

Quinn'in tekrar konuşmaya başlayacağım fark eden Rylann ondan önce davrandı. "Açık konuşalım, Bay Quinn. Bu ilk sefer yaşanmıyor. Daha önce de iki kez mahkûmlara saldırı düzenlediniz; ancak bu kez kirli işlerinizi yapması için *yanlış* adamı seçtiniz. VVatts, Brown'u kemere bağlı bir kilitle döverek öldürdü ve bu olanlar tümüyle sizin yüzünüzden." Channing'e dönüp daha önce söylediklerini tekrarladı. "Kasıtlı adam öldürme ve insan hakları ihlali. Benimle varabileceğiniz tek ve en iyi anlaşma bu."

Bir türlü uzlaşmaya varamadılar.

"Böyle olacağını düşünmemiştik, Bayan Pierce," dedi Channing istifini bozmadan.

"Anlaşıldı." Rylann masadan kalkıp dosyasını topladı. "Bay Quinn'le konuştuktan sonra bana kararınızı bildirirsiniz. Benim kurallarımı kabul ederseniz, mahkemeye hazırlanabiliriz. Sanırım çıkış yolunu biliyorsunuz."

Rylann girişe kadar yürüdükten sonra ona seslenildi-ğini fark etti. Arkasına dönünce, Quinn ve Channing'in asansöre binmek için ona doğru yürüdüğünü gördü. Qu-inn Rylann'ın yanından geçerken ona hiç bakmazken, Channing biraz yavaşladı.

"Hazır olduğunda bana anlaşmayı e-posta ile gönder," dedi. "Mahkemeyi arayıp savunma metnimizi değiştireceğiz. Suçunu itiraf edecek."

îşte bu iş buraya kadardı.

Giderken Quinn ve Channing'i izleyen Rylann, hemen pes etmelerine üzüldü.

Mahkemede canlarına okumayı tercih ederdi.

*

Haftanın geri kalanı dilekçelerle, tanık görüşmeleriyle ve FBI, ATF[1] ve narkotik ajanlarıyla yapılan toplantılarla doluydu. Rylann vaktin nasıl geçtiğini anlamadan cuma sabahı birden kendini Quinn'in davasında buldu.

Davanın sonuçlanmasının ardından mahkeme salonundan çıkarken, Rylann kendini epey iyi hissediyordu. Yirmi dakika sonra Cameron, onu tebrik etmek için ofisine gelince daha da mutlu oldu.

"Az önce Paul'un Adam Quinn'in suçunu itiraf etmesiyle ilgili hazırladığı basın bültenini gördüm," dedi Cameron. Teşkilatın basın temsilcisi Paul Thompskin'den bahsediyordu. "Bravo. Bu davayla teşkilatımızın, mahkûmlar dâhil herkesin güvenini suistimal eden görevlilere her türlü kanuni yaptırımın uygulayacağını açıkça gösterdi." Gülümsedi. "Ve bu konuda sana bir teşekkür borçluyuz."

Rylann tüm işi tek başına yapmış gibi görünmek istemiyordu. "Ajan VVilkins de bir teşekkürü hak ediyor. Ve Kyle Rhodes da elinden geleni yaptı."

"Tvvitter Teröristi bize yardım ediyor. Bunu kim düşünebilirdi ki?" diye sordu. "Cade'den Quinn ve avukatının görüşmeler sırasında iğrenç bir tavır sergilediğini de duydum."

Rylann öğleden sonra yaptıkları Starbucks ziyaretlerinin birinde Cade'e davadan bahsetmişti. Cade teşkilatta her şeyi danıştığı kişi olmaya başlamıştı. Özel davalar ekibinde güvenebileceği bir arkadaş edindiği için Rylann çok mutluydu.

"Quinn'in ne kadar kibirli davrandığını görmeliydin," dedi Cameron'a. "Neyse ki onu yakaladık. İçerideki gizli FBI ajanı olmasaydı, bu olay yıllarca sürebilirdi."

"Parmaklıkların diğer tarafına geçince Quinn'in tavrının bir anda değişeceğini düşünüyorum."

"Kesinlikle."

Birkaç dakika sonra Cameron ofisinden ayrılınca Rylann, Rae'yi aradı.

"Bu akşam boş musun?" diye sordu. "İçkiler benden. Bugün kutlama yapmak istiyorum."

Rae birden heyecanlandı. "O zaman bu gecenin tadını çıkaralım. Neyi kutlayacağız peki?"

"Uzun bir haftanın bitişini tabii ki."

Rae güldü. "Anladım. Hazır sözü açılmışken, ben de *Trib'de* bu akşam açılacak Firelight hakkında bir yazı okudum. Bu hafta sonu harika bir parti olacağı söyleniyor. Gitmek ister misin?"

Rylann durup bir süre düşündü. "Yeni bir kulübün açılış partisi mi? Sence içeri girebilir miyiz?"

"Yeteri kadar iyi giyinirsek, evet."

Rylann güldü. "İşte bu güvenini seviyorum, Mendoza. Saat dokuzda gelip taksiyle seni evinden alacağım."

/V^yle odanın köşesindeki siyah bara yaslanmıştı; Crv'l/ etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi. Fireflight, cuma gecesi en güzel giysilerini giyip dışarı çıkmış insanlarla tıka basa doluydu. Görünüşe bakılırsa gece kulübünün açılışı büyük ses getirmişti ve Kyle da Dex adına epey heyecanlıydı.

Ama ne yazık ki pek parti havasında değildi.

Belki de Jordan'm bahsettiği, mahkûmların dışarıdaki hayata uyum sağlama sürecinden geçiyordu. Çünkü etraftaki herkes içki içiyor, gülüyor, eğleniyor, kısaca hayatını yaşıyordu. Dahası kulüp onunla göz göze gelmeye çalışan güzel kadınlarla doluydu. Ancak *eksik* bir şey vardı.

Kyle etrafta bir tur atacağını söyleyerek arkadaşlarının yanından ayrıldı. Dex'i balkondan gururla aşağıdaki kalabalığa bakarken gördü ve arkadaşının yanma gitti. Her ne sorunu olursa olsun, Dex'in bu mutlu anım mah-vetmeyecekti.

"Nasıl bir his?" diye sordu Dex'e.

"Yalan söylemeyeceğim. İyi, hatta harika bir his," dedi arkadaşı. "On yıl önce, Illinois'de bir üniversite barında barmenlik yapıyordum. Ve şimdi buranın sahibiyim."

"Bunu hak ettin." Bu gece kulübünü açmak için Dex'in ne kadar çok çalıştığını, Kyle herkesten daha iyi biliyordu.

"Evet," dedi Dex kalabalığa göz gezdirerek. Gözlerini bir noktaya kenetledikten sonra muzip bir gülüşle Kyle'a baktı. "Hımm. Sanırım şu son haftalarda girdiğin duygu-sal modun çaresini buldum."

"Duygusal mod mu?" Kyle güldü. "Hadi oradan! Bir şeyim yok benim."

"Öyle diyorsan öyledir. Ama belki yine de ana bara bir göz atmak istersin. Saat iki yönünde, kırmızı elbiseli."

Gece kulüplerindeki tipik seksi elbiseli, çekici kadınlardan birini göreceğini düşünen Kyle, isteksizce kalabalığa göz attı. Ama sonra o kırmızı elbiseyi ve içindeki kadını görünce işin rengi değişti.

Demek Avukat Pierce'in dolabında döpiyesten başka şeyler de varmış.

Simsiyah saçlarının göz kamaştırıcı dalgaları, V yakalı ve kolsuz kırmızı elbisesine değerek omuzlarına dökülüyordu. Barın arkasında olduğundan Kyle belinin altını göremiyordu ama hayal gücü çılgınlar gibi çalışıyordu.

"Ah, o asistan savcıyı görünce birden canlandın bakıyorum," dedi Dex gülerek.

Kyle soğukkanlı görünmeye çalıştı. "Evet. Seksi bir elbise. Gerçekten çok önemli."

"Evet. Bu arada bence onunla konuşmadan önce şu yüzündeki aptal gülümsemeden kurtul. Ve bu kez göğüslerine bakmamaya çalış."

"Onunla konuşacağımı kim söyledi?" diye homurdandı Kyle. Avukat-tanık ilişkileri düşünülünce, Rylann'la barın farklı bölümlerinde durmaları daha iyiydi. Üzerinde bu elbise varken yanma gitmek, Kyle için hem acımasızca hem de sıra dışı bir ceza olurdu.

"Eğer onunla konuşmazsan, başka birinin gidip konuşacağı kesin." Dex barı işaret etti. "Aslına bakarsan şimdiden bir rakibin var. Saat beş yönüne bak."

Kyle arkasına dönüp aşağı bakınca düğmelerini yakasına kadar iliklemiş, beyaz gömlekli bir adamın içkisini yudumlarken barın karşı tarafından hayranlıkla Rylann'ı izlediğini gördü. Kıvrılmış gömlek kollarının altından kolundaki Kelt dövmesi görünüyordu. Ah... böyle çok sert göründüğünü düşünüyor olmalıydı.

Bir de hapse girmeyi dene bakalım, aşağılık herif.

Kyle orada durup Rylann'ı izlerken birden üç haftadır kendini neden kötü hissettiğini anladı.

Çünkü uzun zaman sonra yeniden sahip olamayacağı bir şeyi istemişti.

Ama bildiği bir şey vardı. O da o gece hiçbir herifin, Rylann Pierce'a asılamayacağıydı. Rylann'ın kendi kuralları olabilirdi ama gözünün önünde başka bir adam onunla flört edemezdi.

Ve bu konuda ona kimin yardımcı olabileceğini çok iyi biliyordu.

"Dex, dostum, senden bir ricam var."

*

Rylann, Firelight'ın ana barındaki barmaid bir başka erkeğin daha siparişini alırken, onunla bir kez daha göz göze gelmeye çalıştı.

"Penisimin olmasını dilediğim nadir anlardan sadece biri," dedi Rae'ye. Çünkü yirmi dakikadan daha uzun bir süredir içki almak için bekliyorlardı. Bu gece göğüslerini muhteşem gösteren kırmızı elbisesini bile giymişti; ancak bu durumda elbisenin cazibesi işe yaramıyordu.

"Altı aydır kimseyle yatmadın," dedi Rae. "Yerinde olsaydım her gece penis dilerdim."

Rylann güldü. "Güzel, sanırım nihayet bu tarafa geliyor." Barmaid önünden geçip giderken onu izledi. "Ve... hayır." Aklından çıkan bir şeyi o an birden hatırlayıverdi. "Hey, salı günkü randevun nasıl geçti?"

Rae gözlerini devirdi. "Sanırım Match'i bırakacağım." Match.com'dan ayarladığı randevulardan bahsediyordu. "İnternette konuşurken hepsi çok ümit verici; ancak yüz yüze görüşünce başka insanlar oluyorlar. Son randevuya çıktığım adam, geceye on beş dakika geç kalarak başladı. Sonra restorana elinde bir bisiklet kaskıyla geldi. Masaya oturduğunda terliydi ve kokuyordu."

Rylann yüzünü buruşturdu. "Tüm ortamı mahvetmiş. Peki sen ne yaptın?"

"Bir içki içtim, hesabı ödedim ve kibarca ondan elektrik alamadığımı söyledim," dedi Rae.

"Bak sen," dedi Rylann etkilenerek. "Hem nazik hem açık sözlü. Bu konuda tam bir uzmansın."

"Tabii," dedi Rae. "İşte tam da uzmanı olmak istediğim konu; kötü randevular. Bir yerde bir kişiyle uyum sağlama konusunda beş dakikada karara varılabileceğine dair bir yazı okumuştum. Sanırım ben daha hızlıyım." Rylann'ı dürttü. "Hazır konusu açılmışken, biri seni kesiyor. Barın diğer tarafındaki beyaz gömlekli adam. Kolunda dövmesi var. Hımm, güzelmiş."

Rylann barmaide bakar gibi yaparken adamı inceledi. Hoş biriydi. Aslında hoştan da fazlasıydı. Ama sinir bozucu bir şekilde bir çift mavi göz aklına gelip Rylann'ın dikkatini dağıtıyordu.

"İçkisini alıyor," diye fısıldadı Rae. "Bu tarafa geliyor olabilir. Merak etme, hemen ortadan kaybolacağım."

Bunu yapmayalı uzun zaman olduğunu kabul etmeliydi; ama hatırladığı kadarıyla Rylann'ın tam o an heyecanlanması gerekiyordu. Artık otuz iki yaşındaydı. Belki de karnındaki kelebekler artık bu işe daha olgun, bilinçli yaklaşıyor ve önce olacakları görmek istiyordu.

Arkalarından bir erkek sesi yükseldi.

"Hanımlar, sanırım size bir özür borçluyum."

Rylann arkasına dönünce otuzlarının başında, takım elbiseli, dalgalı ve kahverengi saçlı bir adam gördü.

Adam gülümseyerek kendini tanıttı. "Gavin Dexter. Bana Dex diyebilirsiniz.

Buranın sahibiyim. Bir süredir içki almak için beklediğinizi fark ettim. Bunu telafi etmek için ikinizi VIP salonuna davet ediyorum. Hatta size bir masa bile ayırttım."

Rae, şaşkınlıkla önce Rylann'a baktı ve sonra Dex'e döndü. "Harika. Teşekkür ederiz."

Dex merdiveni işaret etti. "Muhteşem. Beni takip edin."

Dex arkasında dönünce, Rae sessizce gülerek Rylann'a doğru eğildi. "Bu gece düşündüğümden daha iyi görünüyor olmalıyız."

Dex'in ardından merdivenlerden çıkıp VIP salonunun kapısındaki korumayı geçtiler. İçeri girince Dex, onları salonun arka tarafındaki üç tarafı kırmızı kadife perdelerle çevrili, siyah süet koltuğa yönlendirdi.

Rylann ve Rae koltuğa oturduktan sonra Dex, cömert bir tavırla ellerini uzattı. "Şampanyayla başlamaya ne dersiniz? Dilediğiniz her şeyi sipariş edebilirsiniz. Bu akşamki hesabınızla ilgilenilecek."

Rylann şaşkın bir ifadeyle Dex'e baktı. Evet, bu jest hoşuna gitmişti ama işler tuhaflaşmaya başlıyordu. "Hesabımızla *kim* ilgilenecek?"

Sorusunu tanıdık bir ses yanıtladı.

"Size daha önce çok soru sorduğunuzu söyleyen oldu mu, avukat hanım?"

Sağ tarafına bakan Rylann, gri takım elbisesi ve kravatsız, yaka düğmesi açık siyah gömleğiyle inanılmaz yakışıklı görünen Kyle'ın ona doğru yürüdüğünü gördü. Tıpkı tanıştıkları gece olduğu gibi karnında yine kelebekler uçuşmaya başlamıştı.

Demek karnındaki kelebekler o kadar da olgun dü-şünmüyormuş.

"Bu mesleki bir tehlike," dedi Kyle'a.

"Daha önce mesleki tehlikeyi bizzat yaşadım." Hiç vakit kaybetmeden Kyle, hanımları arkadaşıyla tanıştırdı. "Dex, Rylann Pierce ve Rae..." Durup Rae'nin soyadını söylemesini bekledi.

"Mendoza," dedi Rae.

Dex, Rae'ye gülümsedikten sonra şaşkın bir ifadeyle Rylann'a baktı. "Ah, Rylinn," dedi. "Kyle'la gazetedeki fotoğrafınızı gördüğümden beri yanlış telaffuz ediyormu-şum." Başını yana eğdi. "Pek sık rastlanan bir isim değil, değil mi?"

"İrlanda kökenli. Büyükbabamın adını taşıyorum," dedi. Anlatılanlara göre, annesi isim konusunda çok ısrarcı davranmış ve Galler kökeniyle pek bir bağı olmayan babası da ona uyum sağlamış.

Dex hâlâ şaşkın görünüyordu. "Ulinois'de hukuk okumuş olma ihtimalin var mı acaba?"

Rylann, Rae'yi işaret etti. "İkimiz de orada okuduk. Neden sordun?"

Şaşkınlıkla bakakalan Dex gülmeye başladı. "Yok artık! Bunu daha önce anlamalıydım. Sen şu tavuk kanadı hatunsun."

Rylann kısa bir süre düşündükten sonra tanıştıkları gece Kyle'la aralarında geçen konuşmayı hatırladı.

Hem ateşli hem sert olman dert değil. Aslında böyle kadınlardan daha çok etkileniyorum. Bir de böyle tavuk kanadından.

Rylann gülerek Kyle'a baktı. "Ona bu hikâyeyi kim anlattı?"

Dex, Kyle'ın sırtına vurdu. "Elbette o anlattı. O gece Clybourne'de çalışıyordum ve Kyle seni eve bıraktıktan sonra yüzünde sersem bir sırıtmayla geri dönmüştü. Birden şarkı söyleyip dans etmeye başlayacak gibi bir hâli vardı."

Boğazını temizleyen Kyle, yerinde kıpırdanmaya başladı. "Sanırım... biraz abartıyorsun." Dex'in omzunu tutup sıktı. "Senin gitmen gereken bir yer yok mu, dostum? Kulüp tıklım tıklım, yoğun bir gece. Seni işinden alıkoymak istemeyiz."

Rae parmağını ikisine doğru salladı. "Bir saniye. Bi-rileri bana şu tavuk kanadı hikâyesini anlatsa iyi olur."

Dex, Kyle'a, o da Rylann'a baktı.

Rylann bir süre sessizliğini korudu. Rae'ye doğru kayıp koltukta yer açtı. "Senin

maharetlerinden biri. Kendin anlatsan daha iyi olur," dedi Kyle'a.

Kyle, bu davet üzerine şaşırmış görünüyordu. Sonra gözlerinin rengi, sıcak, koyu bir maviye döndü. Rylann bir yandan Rae ve Dex'in içki menüsü hakkında konuştuklarını işitiyordu. Ama Kyle'ın gözleri gözlerine kenetlendiği an tüm sesler âdeta yok oldu.

"Ah, demek şimdi bana iyi davranmak istiyorsun," dedi dalga geçer bir tonda.

Rylann, dokuz yıl Önce verdiği cevabın aynısını vermişti. "Bu konuyu değerlendiriyorum."

*

Şartlar daha farklı olsaydı, Kyle hayatının en iyi ilk randevusunda olduğunu söyleyebilirdi.

Yanında zeki, esprili ve harika bir kadın vardı ve bir saati aşkın bir süredir baş başa konuşuyorlardı. Rae bardaki bir erkekle konuşmak için ortadan kaybolmuştu ve Rylann o zamandan beri yürüttüğü davalarla ilgili aklında kalan hikâyelerle Kyle'ı gülmekten yarıyordu. Ceketinin içine saç kurutma makinesi sıkıştırıp silah izlenimi vererek banka soymaya çalışan bir dâhiden bile bahsetmişti.

İçkiler su gibi akıp gidiyordu, ortam muhteşemdi. Masada hafif bir mum ışığı vardı ve üç tarafları kadife perdeyle çevriliydi. Birbirlerine yakın oturduklarından Kyle tüm detayları görebiliyordu. Mahkeme hikâyelerini anlatıp şarabını yudumlarken hareket eden dolgun dudaklarını. .. Ona doğru dönüp üst üste attığı ince uzun bacaklarını. .. Dilini gezdirmek istediği çilli omuzlarını... Bir de o V yakasını... Yani Rylann'dan yaklaşık yirmi santim uzun olan Kyle'm harika bir manzarası vardı ve elbisesinin askılarını indirip dudaklarını o seksi göğüslere daldırmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Ve... Birden sustuğuna bakılırsa, ona bir soru sormuş olmalıydı.

Eyvah.

Kyle kulağını işaret ederek durumu kurtarmaya çalıştı. "Üzgünüm. Gürültüden dolayı duyamadım."

"Ah." Rylann biraz daha yaklaşınca bacakları birbirine değdi.

Lanet olsun.

"Artık Rhodes Şirketi'nde çalışmadığına göre bundan sonra ne yapmayı planladığını sordum," dedi Rylann.

"Bunca zamandır kendi kendime konuşmuş gibi hissettim şimdi."

Kyle odaklanmaya çalıştı. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Hafif, meyveli bir parfümü vardı. Şampuan da olabilirdi. Kokunun nereden geldiğini Öğrenmek için yüzünü o inanılmaz koyu saçlarının arasına gömmek istiyordu.

Kendine gel, aşağılık herif. Avukat-tanık ilişkisini unutma.

"Aklımda bir şeyler var," dedi ayrıntıya girmeden. Henüz kuracağı şirketten bahsetmeye hazır değildi. Her şey kesinleşmeden bu konudan bahsetmek istemiyordu.

Rylann kaşlarını kaldırıp baktı. "Umarım yasal şeylerdir."

"Evet, yasal şeyler, avukat hanım," dedi. "Güven bana, bir daha asla mahkeme salonuna girmeyeceğim." Sonra diğer davayı hatırladı. "Tabii ki Quinn'in davası hariç."

"Peki." Rylann bir şey düşünüyor gibi başını eğip gözlerini şarap kadehine çevirdi. Sonra göz ucuyla ve biraz daha ilgili bir tavırla Kyle'a baktı. "Neden Rae'yle beni aldırmak için Dex'i gönderdin?"

İşte gerçeklerle yüzleşme anı gelmişti.

Kyle bu soruyu her zamanki gibi bir espriyle ya da iğneleyici bir yorumla geçiştirebileceğini biliyordu. Ama ortamdan, görünüşünden ve daha da önemlisi Rylann'ın bakışlarından etkilenerek alışıldık oyunlarından vazgeçmek istedi. Gözlerinin içine baktı. "Çünkü dokuz yıl önce bardaki en güzel kadına asılmıştım ve bu gece hâlâ konuşmak istediğim tek insan o."

Bu sözler karşısında şaşıran Rylann'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kyle bir şey söylemesini, bu gece bu hisleri onunla paylaştığını en azından ima etmesini bekledi. Ama Rylann şarap kadehine dönüp kadehin sapıyla oynamaya başladı.

"Konuşmamız gereken bir şey var," dedi. "Bugün mahkemedeydim."

Mahkeme. Kyle arkasına yaslanıp şaşkınlıkla başını salladı. O hislerini dökerken, Rylann sadece iş konuşmak istiyordu. "Gerçekten mi?" dedi ilgisizce.

"Aslında sıradan bir davaydı," diye devam etti. "Ama sen de davaya dâhil olduğun için Quinn'in bu sabah suçunu itiraf ettiğini bilmek istersin diye düşündüm. Kasıtlı adam öldürme ve bir mahkûmun insanlık haklarını ihlal edecek bir komplo kurma suçlarından."

Kyle yerinden hiç kıpırdamadı. "Bu ne anlama geliyor?"

Rylann'ın ışıldayan gözleri onunla âdeta flört ediyordu. "Kasıtlı adam öldürme mi? Önceden planlanmayan bir..."

Kyle elini Rylann'ın ağzına götürüp sözünü kesti. "Bu ne anlama geliyor?" diye tekrar etti alçak sesle. Elini ağzından çekince, Rylann'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Artık görgü tanığım olmadığın anlamına geliyor. Bir ceza duruşması olacak ama aslında dava sona erdi."

İşte Kyle'm duymak istediği şey buydu.

Parmaklarını saçında gezdirip hafifçe yanağını okşadı. Artık oyun sona ermişti. "Bunu bana bu gece söylemek zorunda değildin."

Rylann bir an olsun gözlerini gözlerinden ayırmıyordu. "Hayır, değildim."

Her şeyi açığa vuran bir itiraf...

Kyle başparmağını Rylann'ın alt dudağında gezdirirken hafifçe fısıldadı.

"Hadi buradan gidelim."

/T'JT) ylann bardan birlikte çıkınca olacakları Kyle'ın ba-c/1/ kışlarından tahmin edebiliyordu. Çünkü Kyle'ın ateşli mavi gözleri *her şeyi* ele veriyordu.

Ona hayır demek için yüzlerce sebep bulabilirdi. Ancak evet demek için tek bir sebebi vardı.

Çünkü o da istiyordu.

Şimdiye dek hayatta hep doğru olanı yapmaya çalışmıştı. Ve mantıklı bir açıdan bakılırsa, doğru olan Kyle'dan ve vaatlerinden uzak durmaktı. Ama Kyle inanılmaz çekici, zeki ve esprili bir erkekti. Rylann da uzun zamandır, hatta belki de hiçbir zaman bu kadar heyecanlı bir şey yapmamıştı.

"Rae'ye veda etmem gerek," dedi Kyle'a.

Bu yanıt üzerine Kyle'ın bakışlarındaki ateş artmıştı.

Rylann'ın elini alıp parmaklarını kendi dudaklarında gezdirdi. "Merdivenlerin başında buluşalım. Ben de Dex'e gideceğimi söyleyeceğim."

Kyle koltuktan kalkıp uzaklaştıktan sonra, Rylann kendine gelmek için derin bir nefes aldı. Barlardan sabıkalı milyarder adaylarıyla çıkmak normalde yaptığı bir şey değildi. Biraz tuhaf ama bir o kadar da iyi hissediyordu kendini. Bu da bu gece için yeterli bir sebepti.

Çantasını alıp Rae'yle konuşmak için bara gitti.

Rylann bardan kiminle ayrılacağını söyleyince, "Tanrım, sonunda," dedi Rae. "Bir ara bu işin dokuz yıl daha süreceğini sanmıştım."

"Tek başına dönmen sorun olmaz, değil mi?" diye sordu Rylann.

"Elbette olmaz. Git hadi." Rae muzır bir ifadeyle sırıttı. "İyi eğlenceler."

Evet, planı tam olarak buydu; eğlenmek. Rylann, VIP salonundan çıkarken kendi kendine gizlice gülümseyip az önceki fikrinden vazgeçti. Hayır, bu gece hiçbir *planı* yoktu. Güneş doğana dek gönlünce hareket edecek, yaşanacakları akışına bırakacaktı. Hatta çılgın şeyler yapacaktı.

Sonuçta bunu düşünürken panik atak geçirmediğine göre pekâlâ başarılı olabilirdi.

Barın giriş katma giden merdivenlerden aşağı inince Kyle'm merdivenin ucunda onu beklediğini gördü. Yaklaşırken gözlerini Rylann'dan bir an olsun ayırmadı ve son basamağı inerken Kyle elini ona uzattı.

"Hazır mısın?" diye sordu Kyle. Bakışlarındaki ateşe rağmen, yüzündeki o bilindik gülümseme son derece rahatlatıcıydı. Bir zamanlar bu adam sadece bir öpücükle kalbini neredeyse yerinden çıkaracaktı. Nihayet diğer marifetlerini de görme zamanı gelmişti.

Rylann, Kyle'm uzattığı elini tuttu. "Evet."

Giriş katı bayağı kalabalıktı ve Kyle, onu insanların arasından geçirmeye çalışırken hoparlörlerden hızlı bir tekno-pop şarkısı yükseliyordu. Kapıya doğru ilerlerken, Kyle başparmağını hafif daireler çizerek Rylann'ın parmakları arasında gezdirmeye başladı. Aniden Rylann'ın bedenine bir sıcaklık yayıldı. Basit bir dokunuş onu etkilemeye yetmişti. Hatta o kadar etkilenmişti ki kulübün kapısından çıkınca gecenin soğuğunu hissetmedi bile.

"Köşeden taksiye binebiliriz," dedi Kyle kaim sesiyle.

Hızla yol ağzına doğru yürüdüler. Köşeden yaklaşık on beş metre önce önlerine bir ara sokak çıktı. Kyle hiçbir şey söylemeden sıkıca elini tutup Rylann'ı sokağa çekti. Rylann birazdan neler olacağını biliyordu ve buna hazırdı. Derken Rylann ellerini genç adamın boynuna dolarken, onu *duvara yaslayan* Kyle da dudaklarını şehvetle Rylann'ın dudaklarına götürdü. Uzun, kaslı bedenini ona yasladı. Sıkıca çenesini tutuyor, onu nefessiz bırakana dek tekrar ve tekrar diliyle ateşli hamleler yapıyordu.

"O sabah mahkeme salonuna girdiğin andan beri bunu yapmak istiyorum," dedi Kyle, nefes nefese geri çekilirken. Sonra tekrar kadının elini tuttu. Birlikte ara sokaktan çıkarak köşeden bir taksi çevirdiler.

Taksi önlerinde durunca Kyle, arabanın kapısını açtı. Önce Rylann, sonra da Kyle arabaya bindi. Kyle'ın evi Rylann'mkinden çok daha yakın olduğundan genç adam taksi şoförüne kendi evinin adresini verdi. Rylann da bu duruma karşı çıkmadı.

Birkaç dakika sonra Kyle'ın evinin önündeydiler. Taksi durur durmaz Kyle, şoföre yirmi dolar uzatıp araçtan indi.

Elini uzatıp Rylann'ın inmesine yardım ettikten sonra döner kapıya doğru ona eşlik etti.

Kyle, bina görevlisine başıyla selam verip asansörlere yöneldi. Asansöre

girdikten sonra, kapı kapanır kapanmaz Rylann'a sarılıp onu ateşli ve sert bir şekilde tekrar öptü. Rylann birkaç dakika sonra asansörün zil sesini duydu ve birlikte zar zor yürüyerek dışarı çıkıp evin kapısına doğru ilerlediler. Kyle kapıyı açmaya çalışırken Rylann elini Kyle'ın saçlarında gezdirdi.

İçeri geçtikten sonra Kyle, Rylann'ın çantasını alıp yere fırlattı. Hemen ardından anahtarını da fırlatıp kollarını genç kadının beline dolayıp dudaklarını bir kez daha dudaklarına götürerek onu teras dairesinin içine sürükledi.

Nihayet kısa bir mola verdiklerinde Rylann, yatak odasının girişinde olduklarını gördü. Odanın modern ve erkeksi bir dekoru vardı; abartılı değildi. Köşede iki süet tekli koltuk ve yanlarında koyu kahverengi bir sehpa, sandalyelerin önündeki duvarda dev bir plazma televizyon ve odanın diğer ucunda da kocaman yastıklarla kaplı, çift kişilik bir yatak bulunuyordu.

Kyle tekrar Rylann'ın dikkatini çekmeye çalışarak onu duvara yasladı ve dilini dilinde gezdirdi. Rylann inleyip içgüdüsel bir hareketle ona doğru yaslanınca, Kyle geri çekildi. Bakışları boğuktu. "Bunu istediğine emin misin?" diye sordu.

Rylann parmaklarını tekrar Kyle'm saçlarında gezdirdi. "Evet, eminim."

"Güzel," dedi Kyle ve ellerinden tutup davetkâr bakışlarla Rylann'ı yatak odasına çekti. "O zaman göster bana." Koltuklardan birinin önüne gelince ellerini bıraktı ve oturdu. Kontrolün elinde olmasına alışkın bu tavrıyla tam bir milyarder gibi görünüyordu. "Elbiseden başla."

Gerçekten mi? Rylann başını yana eğdi. "Eğer elbisenin altındakileri görmek istiyorsan kendin çıkarmalısın."

Yavaşça başını iki yana salladı. "Üzgünüm, avukat hanım ama burası mahkeme salonu değil. Bu gece kuralları ben belirliyorum."

Neyse ki Rylann'ın elbisesi hâlâ üzerindeydi; yoksa Ukala Gamzeli göğüs uçlarının bir anda sertleştiğini görürdü.

Rylann rahat bir tavırla Kyle'ın bacaklarının arasına gelip elbisesinin fermuarını açtı. Gözlerini gözlerinden hiç ayırmadan önce bir askısını, sonra diğerini indirdi. Sonra yavaşça askısız sütyeninden karnına ve kalçalarına doğru indirip elbisesini yere bıraktı.

Kyle gözlerini Rylann'ın bedeninde gezdiriyor, gri ve saten sütyen-külot takımına hayranlıkla bakıyordu.

"Çok güzelsin, Rylann." Bakışlarını sütyene çevirdi. "Şimdi tüm gece benimle uğraşan şu göğüslerini göster bakalım."

"Madem ısrar ediyorsun." Rylann hafif bir gülümsemeyle sırtına uzanıp sütyeninin kopçasını açarak sütyeni elbisesinin yanına bıraktı.

Kyle bir süre hiçbir şey söylemeden öylece onu izledi. Sonra eliyle işaret etti. "Buraya gel."

Rylann başını iki yana salladı. "Henüz bitmedi."

"Olsun, yine de gel."

Genç kadın topuklu ayakkabılarını çıkardı, bacaklarını açtı ve Kyle'm kalın penisini bacaklarının arasına alarak oturdu.

Buğulu gözlerle onu seyrederken hafifçe ağzını oynattı. "Öp beni."

Kyle tamamen giyinikken neredeyse çırılçıplak olduğundan ötürü utanan ama kendini bir o kadar da seksi hisseden Rylann eğildi, alt dudağını dişledi ve sonra dilini hafifçe Kyle'm diline uzattı. Kyle onu daha derinden öpmeye çalışınca kendini geri çekip dudaklarıyla oynadı.

"İyi kızlardan biri gibi görünen avukatlar, hapse girmiş erkekleri bu şekilde oyalamamak," dedi alçak sesle.

Rylann eğilip kulağına fısıldadı. "Bu gece iyi bir kız olmayacağım konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Penisinin bacakları arasında hareket ettiğini görünce Rylann, muzır bir şekilde gülümsedi.

Bunun üstüne "O zaman kötü kızlar ne yapıyormuş görelim bakalım," dedi Kyle ve yavaşça başparmağını Rylann'ın hassas ve gergin göğüs uçlarında gezdirdi. Rylann gözlerini kapatıp nefes verdi ve Kyle dudaklarını genç kadının göğüs uçlarına götürünce de inlemeye başladı.

"Kyle..." Parmaklarını genç adamın saçlarında gezdirip, Kyle dilini bir göğüs ucundan ötekine götürürken arkaya doğru eğildi.

"Bu gece çok eğleneceksin, bebeğim," diye mırıldandı Kyle. Bunu kanıtlamak ister gibi, kucağında kıvranıp daha fazlasını isteyene dek dudaklarını, dilini ve dişlerini Rylann'ın göğüslerinde gezdirdi. "Bana tutun/' diye fısıldadı.

Rylann kollarını Kyle'ın boynuna dolayıp ona sıkıca tutunurken, Kyle koltuktan kalkıp yatağa yöneldi. Onu örtünün üzerine bırakıp ateşli bakışlarla Rylann'ı seyrederken bir yandan da önce ceketini ve gömleğini, ardından da geri kalan kıyafetlerini çıkararak soyunmaya başladı.

Rylann yıllarca içten içe, öpüştükleri gün hissettiği kaslı vücudunu hayal ederek Kyle Rhodes'un nasıl göründüğünü düşünmüştü.

Ancak hayalindeki beden, gerçeğinin *yanında* solda sıfır kalırdı.

Önünde çırılçıplak duran Kyle'ın sert göğsünü, sıkı karın kaslarını, ince kalçasını, kaslı kollarını izlerken kaçınılmaz sonuca vardı.

Hapishanede epey sıkı bir vücut yapmıştı.

Gözlerini büyük ve sertleşmiş penisine çevirdi. Kyle gülümseyerek üzerine eğilip parmaklarını Rylann'ın külotuna koydu ve külotunu aşağı çekip bacaklarından çıkardı. Sonra da arkasına yaslanıp ona baktı.

"Harika," dedi boğuk bir sesle.

Kollarının üzerine eğilip onu öperken ellerini bacaklarında gezdirdi. Elleri bacağının üst kısmına gelince Rylann titreyerek bacaklarını açtı. Kyle işaret parmağını üzerinde gezdirdi, dudakları dudaklarmdayken onu inletti ve sonra parmağını içine soktu.

"Ne kadar ıslaksın." Bir parmağını daha soktu ve yavaşça içinde hareket ettirmeye başladı. "Birazdan bunu yapan penisim olacak."

"Kyle..." Bedeni yanıp tutuşurken o da harekete ayak uydurdu.

"Dokun bana, Rylann," dedi burnunu boynuna sürterek.

Kyle yan tarafa yuvarlandı. Rylann da memnuniyetle Kyle'm isteğini yerine getirdi. Elini önce genç adamın göğsünde ve karnında gezdirdi. Dokunuşları aşağı inerken Kyle'm nefesinin kesildiğini hissetti.

Rylann, Kyle'm penisini kavrayınca genç adam gözlerini kapatıp inledi. "Tanrım, evet..."

Rylann başparmağını Kyle'm penisinin sert ucunda gezdirdi ve sonra yavaşça penisini okşamaya başladı. Ardından ona uzanıp onu öptü. Dilleri bütünleşirken göğüs uçları da birbirine değiyordu.

Kyle birden Rylann'ı sırtının üstüne yuvarlayıp ellerini yatağa sabitledi. "Seni becermem gerek," dedi. "Şimdi."

Rylann'ın bedeni alevler içinde yanmaya başlamıştı. "Lütfen evde kondom olduğunu söyle."

Bunun üzerine Kyle komodininin çekmecesini açtı. Paketi yırtıp içinden kondomu çıkardı ve Rylann'ın bacak arasına geri döndü.

Penisinin ucunu o sıcak ve ıslak yere sokarken dizleriyle Rylann'ın bacaklarını açtı. Sonra yavaşça içine girdi ve onunla tamamen bütünleşene dek devam etti.

"Tanrım, çok güzelsin," diye inledi. Hareket etmeye başlayınca çenesini sıktı. "Tüm gece içinde olacağım," dedi kısık sesle. Yumuşak ve derin darbelerle içinde gezinirken gözlerine kenetlendi. "Aynen böyle."

Rylann, "Evet," dedi ona ayak uydurmak için kıvranırken.

"Gelirken seni izlemek istiyorum," dedi. Uzanıp bacak arasını okşamaya başladı. Kyle bu kez de sert ve derin dokunuşlarla Rylann'ı tahrik etti ve genç kadın çığlık atarak doruk noktasına ulaştı. Kyle, Rylann'ı çekip bacaklarının arasına aldı. Kyle, kalçalarından tutup onu yukarı aşağı yönlendirirken Rylann da yüzüne dokunup onu öptü. Çok sertleşmişti; bedenleri arasındaki sürtünme de çok yoğundu. Ve Rylann bir anda bir orgazmın daha geldiğini hissetti.

Rylann nefes nefese kalmıştı, bacakları titriyordu. İkinci kez doruk noktasına yükselirken hafifçe inledi ve sonrasını Kyle yönetti. Bedenleri birlikte hareket ediyordu. Kyle kalçalarını tuttu, inledi ve Rylann'ın derinlerinde *doruğa ulaştı*.

Bir süre kenetlenmiş bir hâlde nefes nefese kaldıktan sonra Rylann kendini çekti. İkisi birden sırtüstü yatağa düşünce Kyle, Rylann'ın üzerine uzandı. Kızarmış suratı ve alnına düşen saçlarıyla ona baktı.

Gözlerinde gururun getirdiği bir ışıltı vardı. "Ee?"

Rylann gülümsedi. "Peki. Bu kez ortalamadan biraz daha iyiydi."

"Tam bir baş belası olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Rylann kahkaha atıp Kyle'ın başım ellerinin arasına aldı. "Bana ne kadar hoş şeyler söylüyorsunuz, Kyle Rhodes."

ylann yanında sıcak bir bedenle uyanınca, bir an kendini San Francisco'da, Jon'un yanında sandı.

Gözlerini kırpıştırıp açtıktan sonra etrafa baktı. Yerden tavana kadar uzanan camların kapalı panjurları, yataktaki kahverengi örtü ve büyük yastıklar, duvardaki dev plazma televizyon...

Birden anımsadı.

Kyle.

Panjurların arasından giren sabah güneşiyle gerçek dünyaya döndü.

Eski bir mahkûmla yatmıştı.

Ve sadece sıradan bir eski mahkûmla değil, çalıştığı teşkilatın son yıllarda dava ettiği en ünlü suçlulardan olan Tvvitter Teröristi'yle birlikte olmuştu.

Bu gece iyi bir kız olmayacağım.

Hedefine ulaşmış görünüyordu.

Suçluluk duymadan, ancak biraz keyifsizce Kyle'm yanında uzandı. Kristal Rylann, işi ve özel hayatını birbirine karıştırmazdı. Hiçbir zaman iş arkadaşlarıyla flört etmez, eski görgü tanıklarıyla yatmaz ve *kesinlikle* eski mahkûmlarla birlikte olmazdı. Ancak dün gece bunu tam üç kez yapmıştı.

Dün geceden hatırladıklarını hızla gözden geçirdi.

Epey ateşli şeyler hatırlıyordu.

Gözünün önünde birden ikinci sevişmelerinde Kyle'm üzerine çıktığı, Rylann'ın ellerini Kyle'm sert göğüs kaslarında gezdirirken genç adamın adını mırıldandığı bir sahne geldi. Hatırladığı ikinci sahnede ise buhar banyosunda deliklerden püsküren sular bedenine masaj yaparken, Kyle da önünde diz çöküp onu ıslak mermere yaslıyor ve ağzıyla ona zevk verirken inleme sesleri dev banyoda yankılanıyordu.

Bunu hatırlayan Rylann birden durdu.

Ah, kahretsin. *Duş*.

Elini başındaki ve omuzundaki dağınık dalgalara götürdü.

Harika.

Gitme vakti gelmişti.

Tek kolunu yastığının altına koymuş, yüzü ona dönük uyuyan Kyle'a baktı. Kirli sakalını ve hafifçe yukarı kalkık dudaklarını görünce yanına sokulup elini o mükemmel vücudunda gezdirerek onu dördüncü tura uyandırmamak için kendini zor tuttu. Maalesef bu, tüm planlarını altüst ederdi: İlk planı, her şeyi harika bir tek gecelik ilişki seviyesinde bırakmaktı. İkincisi ise, Kyle çim adama dönmüş saçlarını görmeden ortadan kaybolmaktı.

Çırılçıplak hâlde yavaşça yataktan çıktı. Yatağın aya-kucunda külotunu bulup yavaşça giydi. Parmak ucunda dün gece Kyle'a striptiz yaptığı koltuğa doğru ilerledi ve sütyenini, ayakkabılarını ve elbisesini buldu. Evet, çok eğlenceli ve kışkırtıcı bir sahneydi, ancak şu an anıları düşünerek kaybedecek vakti yoktu. Yatağa sırtını dönerek hızla sütyenini giydi ve elbisesinin fermuarının çok ses çıkararak Kyle'ı uyandırabileceğini düşündü. Elbise ve ayakkabısını salonda giymeyi düşünerek eğildi ve...

"Harika."

Rylann doğruldu, elbisesiyle göğsünü kapattı ve arkasına baktı.

Kyle yatakta dirseğinin üzerine uzanmış, keyifli bir ifadeyle onu izliyordu. "Suç mahallinden uzaklaşıyor musunuz, avukat hanım?"

Bu adam bazen içinden geçenleri bir kitap gibi okuyabiliyordu. "Hayır," dedi kendini savunmaya çalışarak. En azından onun sandığı sebeplerden kaçmaya çalışmıyordu. Tam üç kez ateşli bir şekilde sevişmiş olmaları onu rahatsız etmiyordu. Onu rahatsız eden Kyle'ın hüküm yemiş bir suçlu olmasıydı. "Benim, şey... bir yere yetişmem gerek."

Komodininin üstündeki saate baktı. "Cumartesi sabahı saat yedi otuzda mı?"

"Sabah erkenden halletmem gereken bir iş. Ve önce eve gidip duş almam gerek."

"Tabii ki. Sana ufak bir tavsiye vereyim: Kaçış planını bir gece önceden yap."

Haklıydı. Rylann karşısında bu konuda profesyonel biri olduğunu unutuyordu. "Bir dahaki sefere bunu aklımdan çıkarmayacağım" dedi. Artık sessizce dolaşmasına gerek kalmadığından, ayakkabılarını giydi ve tam elbisesini üstüne geçirecekken Kyle'm külot ve topuklu ayakkabılı hâline nasıl baktığını fark etti.

Karşısındaki manzarayla ateşli bakışları geri geldi. "Belki biraz daha kalmalısın."

Kyle'm mavi gözlerinin cazibesi onu içine çekiyordu.

Sonra genç adamın bakışları Rylann'ın dağınık saçlarına kaydı. "Vay canına. Saçını bu hâle ben mi getirdim?" Bu fikir onu tuhaf bir şekilde mutlu etmiş gibiydi.

Rylann, bir daha milyarder bir sabıkalıyla yatarsa çantasına bir düzleştirici koymayı akima not etti. Gerçi böyle bir şey bir daha olmayacaktı. "Hepimiz mükemmel, şampuan reklamlarından fırlamış gibi saçlara sahip olacak kadar şanslı değiliz. Islanınca böyle oluyor."

Hınzır bir ifadeyle, "Islanınca nasıl olduğunu çok iyi biliyorum, avukat hanım," dedi.

Evet, tam üstüne basmıştı.

"Genelde inleyip nefes nefese kalıyorsun," diye devam etti. "Ama en sevdiğim kısmı adımı söylerken..."

"Kyle," diyerek sözünü kesti Rylann.

"Hayır, böyle değil. Biraz daha ateşli ve şehvetli." Hafifçe yatağa vurdu. "Hadi daha güzel hâle getirene dek bu konuda çalışalım."

"Ben gidiyorum," dedi Rylann.

"Öyle mi? Çünkü gülümsememek için kendini zor tutuyor gibisin."

Evet, haklı olabilirdi. Ama yine de gidecekti. "Saçımdan bahsetmişken, lastiğin var mı?" Bu kırmızı elbiseyle binanın girişinden geçerken yeterince yerin dibine girecekti. Kyle Rhodes'la geçirdiği gecenin ardından ne kadar dağıldığını herkese göstermeye hiç niyeti yoktu.

"Bir şeyler bulurum," dedi Kyle.

Örtüyü kaldırınca, Rylann, Kyle'ın enfes vücudu ve dik penisiyle karşılaştı. Gerçekten, acaba penisi hep böyle miydi? Yataktan kalktı, yerdeki gri ve dar iç çamaşırını alıp giydi. "Bana baktığını gördüm."

Yakalanmıştı. "Sadece... bacaklarının ne kadar güzel olduğuna bakıyordum."

"Sık sık koşuyorum."

Rylann, Kyle koşudan sonra üzerini çıkarırken terli vücuduyla ne kadar çekici olduğunu hayal edebiliyordu.

Hımm.

"Avukat hanım, eğer gitmek istiyorsan, yatak odamda iç çamaşırın ve topuklu ayakkabınla dururken bana öyle bakma lütfen."

Gözlerini kırpıştırdı. Evet. Gidiyordu. "Üzgünüm. Lastik?"

Kyle banyoya gidince Rylann elbisesini giyip yatak odasından çıktı. Koridorda içinde telefonu, anahtarı ve neyse ki naneli şeker olan küçük çantasını buldu. Naneli şekerlerden bir tane ağzına atıp girişteki büyük aynada kendine baktı.

Mükemmel. Makyajsızdı ve saçı darmadağındı.

"Bunu dene." Kyle arkasına geçip elini uzattı.

Rylann başını eğince avucunun içindeki siyah saç tokasını gördü.

"Mankenlerden biri mi unuttu?"

Kyle, Rylann'a baktı. "Hayır, benim. Şampuan reklamından çıkmış gibi parlak saçlar, koşarken arkadan toplamazsam tam bir baş belasına dönüşüyor."

Rylann gülümseyerek tokayı aldı ve parmaklarıyla saçını taramaya başladı. "Seni atkuyruğuyla hayal edemiyorum."

"Yarım topuz gibi düşün."

"Dün gece ne dediğimi hatırlıyor musun? Hani tam bir baş belası olduğunla ilgili?"

Evet, hatırlıyordu. Hayatının en iyi iki orgazmından hemen sonra söylemişti. Ve hemen ardından ona bir orgazm daha yaşatmıştı.

Rylann dün geceden kalan anıları bir kenara iterek saçını arkaya yatırdı ve dağınık bir atkuyruğu yaptı. "Muhtemelen senin topuzların kadar hoş değildir ama bununla idare etmem gerek."

Sonra aynada Kyle'la göz göze geldi. "Dün gece harikaydı."

Kyle'm yüzündeki ifadeden düşünceleri okunmuyordu. "Bunu benim söylemem gerek."

Bunu onlarca kez söylediğinden hiç şüphesi yoktu. Ama önemli değildi. İşveli bir tavırla gülümsedi. "Tekrar söyleyebilirsin," dedi.

Kyle, Rylann'ı arkasına döndürdü, başını eğdi ve dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. "Dün gece harikaydı."

Söyleyecek başka bir şey kalmadığından, Rylann geri çekilip kapıya yöneldi. Rylann, Kyle kendisi için toka ararken altına kot giydiğini ve muhtemelen bunun, onu son görüşü olduğunu fark etti. Seksi, üstü çıplak, yalın ayak, kapı girişinde durup ona veda eden Kyle Rhodes...

Dönüp kapı kolunu tuttu; tam kapıyı açacakken Kyle onu durdurdu.

"Rylann... bekle."

Ciddi bir ifadeyle ona yaklaşıp kolunu uzatırken Rylann'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Kyle kolunu fermuarını çekmek için uzatmıştı.

"Şimdi fark ettim," dedi.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Rylann ve önce kilidi, sonra kapıyı açtı. "O zaman... görüşürüz."

"Beni nerede bulacağını biliyorsunuz, avukat hanım."

Ve Rylann koridora çıkıp asansöre doğru ilerledi. Asansörün düğmesine basarken, kapının tekrar kilitlendiğini işitti.

*"(Tf^* sonra öylece çıkıp gittin mi?"

" Rae'nin bu sorusu üzerine Rylann omuz silkti. "Başka ne yapabilirdim ki?"

Evinin birkaç blok ötesindeki ünlü brunch mekânı Kitsch'n'de dışarıda bir masa bulmayı başarmışlardı. Rylann elbette öğleden sonra dün geceki kaçamak hakkında bilgi vermek için Rae'yi aramıştı.

Rylann, Hindistan cevizli kızarmış ekmeğinin üzerine şurup döktü ve Rae mimozasını yudumlarken devam etti. "Dışarı çıkıp kahve içecek ve krep yiyecek değildik herhâlde. Dün gece biraz eğlendik, hepsi bu."

Rae kaşlarını kaldırıp sordu. "Ne kadar *eğlendiniz*?"

Rylann muzır bir şekilde sırıttı. "Birkaç *turluk* bir eğlenceydi. Biri de duştaydı." Daha fazla ayrıntıya girmeden tostundan bir ısırık aldı.

Rae güldü. "Vay canına. Demek ben de hapisten çıkmış birini bulmalıyım. Muhtemelen bu şehirde Bay Doğru'yu aramadığım tek yer hapishanedir."

"Dün gece bardaki adama ne oldu?" diye sordu Rylann. "Bir süre onunla konuştuğunuzu gördüm."

Rae iç çekti. "Fena değildi; bilmiyorum..." Ümitsizce omuz silkti. "Bir adamla tanışıp doğru insan olduğuna hemen inanacağım o büyülü anı bekliyorum. Ama

belki de benim böyle bir hikâyem olmayacak." Rylann'a baktı. "Neyse, beni boş ver. Bugün olmayan aşk hayatımdan bahsetmek istemiyorum."

"Emin misin?" diye sordu Rylann. Aslında Rylann'ın akimda biri vardı. Rae'yi Federal Savcılık Teşkilatı'ndaki bekâr, yakışıklı, tipik bir Amerikan erkeğiyle tanıştırmanın içten içe bir yolunu arıyordu; ama henüz tüm ayrıntıları halledememişti. Dahası Rae, bu tip ayarlamalardan nefret ettiğinden çok dikkatli olmalıydı.

"Çok eminim," dedi Rae. "Hadi sana fena tutulmuş şu muhteşem milyarder adayının milyon dolarlık evinden nasıl kaçarcasına uzaklaştığın konusuna geri dönelim. Seni sürtük." Gülümsedi. "Eyvah. Bunu dışımdan söylemedim, değil mi?"

Rylann küçümser bir tavra büründü. "O muhteşem milyarder adayının keyfi yerindedir. İnan bana, Kyle Rhodes o teras dairesinde şu an benim için yanıp tutuşmuyor. Bu adam benim not defteri değiştirdiğimden daha hızlı kadın değiştiriyor."

"Evet, ama arkadaşı Dex'in ne dediğini duydun. Tanıştığınız gece Kyle yüzünde sersem bir sırıtmayla geri dönmüş."

Rylann durup düşündü. Bu gerçekten hoş bir hikâyeydi. Ama yine de... "Bu dokuz yıl önceydi, Rae. O zamandan beri çok şey değişti. Artık bot ve oduncu gömleği giyen, sıradan, sinir bozucu bir yüksek lisans öğrencisi değil." Etrafına bakıp sesini alçalttı. "Tvvitter Teröristi. Ve ben de asistan savcıyım. Bu iş daha ileri gidemez. Altı ay önce çalıştığım teşkilat Kyle'a dava açtı. Topluma siber bir tehdit oluşturduğunu iddia etti. Teşkilattan biri birlikte olduğumuzu öğrense ne kadar tuhaf olur, biliyor musun?"

"Çok tuhaf olurdu," dedi Rae ona katılarak.

"Kesinlikle. Ve ben hiçbir şeyin *tuhaflaşmasını* istemiyorum. Bu teşkilatta planlarım var. Başarılı olup adımı duyurmak gibi. Ve adımı 'Tvvitter Teröristini Ayartan Yeni Kız,' olarak duyurmak istemiyorum."

"Ah," dedi Rae yüzünü buruşturarak. "O zaman bunu benden duymanı istemezdim ama Kyle'la bu sabahki dedikodu köşesinde çıkmışsınız."

Rylann şok oldu. "Ne? Olamaz."

"Senin adm yazmıyor," dedi Rae hızla. iPhone'unu çıkarıp dedikodu bölümünü açtı. "Bu haberden hoşlanacağını düşündüğümden söylemek için sabırsızlanıyordum. Sanırım yanlış düşünmüşüm." Sesli bir şekilde okumaya başladı. "Chicago'nun Tvvitter Teröristi ve milyarder iş adamı Grey Rhodes'un oğlu Kyle Rhodes, Gold Coast'daki eğlence mekânı Firelight'm dört gözle beklenen açılış partisinde kırmızı elbiseli seksi bir kadınla samimi bir şekilde görüntülenerek ortamlara dönüş yaptı. Kaynaklar ikilinin birlikte birkaç içki içtiğini ve kulüpten birlikte ayrılırken gözlerinin başka kimseyi görmediğini söylüyor..."

Şaşkınlıktan donakalan Rylann, bir süre konuşamadı.

Göğüslerini büyük gösteren o büyülü elbiseye lanet ediyordu.

"iyi yanından bakacak olursak, sana seksi kadın demişler/' dedi Rae.

Başka bir durumda Rylann, bunun üzerine hiç utanmadan iki-üç dakika kendiyle övünüp dururdu ama şu an panik olmakla meşguldü. Mart ayında Kyle'la mahkemede çekilen fotoğraf tüm basma yayılmıştı. Eğer birileri o fotoğrafla dün gece görüldüğü seksi kadın arasındaki parçaları birleştirirse...

Hiç iyi olmazdı.

"Ellerinde Kyle'la ikimizin hiç fotoğrafı yok, değil mi?" diye sordu telaşla.

"Sadece göğüslerine baktığı bir fotoğraf daha var." Rylann'ın yüzünü gören Rae telefonunu indirdi. "Şaka yapıyorum. Derin bir nefes al, Ry. Sıkıntı yok. Sen olduğunu kimse bilmeyecek. Burası yüzlerce siyah saçlı, seksi kadının yaşadığı büyük bir şehir."

"Evet." Rylann derin bir nefes verip rahatladı ve kariyerini mahvetmeye ne kadar yaklaştığını düşündü.

Evet, çok yaklaşmıştı.

rt

Restorandan eve dönerken Rylann'ın telefonu çaldı. Çantasında telefonunu ararken Kyle'ın dedikodu köşesinden bahsetmek için arıyor olabileceğini düşündü. O alaycı sesini şimdiden duyar gibiydi. *Seksi kadınımın nasıl olduğunu*

merak ettim. Bu akşam bir tura daha varsan kendi gözlerimle bunu öğrenebilirim.

Rylann nihayet telefonunu buldu.

Arayan annesiydi.

"Anne, merhaba," diye yanıtladı.

"Seni Kyle Rhodes konusunda uyarırken haklıymışım."

Birden panikleyen Rylann dört yol ağzında durdu. Flo-rida'daki annesi bu konudan nasıl haberdar olmuştu? Soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Neden bahsettiğini anlamadım, anne."

"İnternetten *Trib'ı* okuyordum. Tvvitter Teröristi yine dedikodu köşesinde çıkmış."

"Sen dedikodu köşesini mi okuyorsun?" diye sordu Rylann.

"Tabii ki. Kışı burada geçirirken tüm dedikoduları başka nasıl takip edebilirim?"

Kış derken mayıs başından bahsediyordu. "Bu sabahki köşeyi görmedim," dedi Rylann. Aslında teknik olarak yalan söylemiyordu. Sadece duymuştu. "Bu sabah meşguldüm. Rae'yle öğle yemeği yedim. Şimdi de eve yürüyorum."

"Yeni bir gece kulübünde görüntülenmiş. Mekândan kırmızı elbiseli, gizemli bir kadınla ayrılmış. Muhtemelen o gece tanıştığı bir yosmadır."

Sonra annesi konuyu değiştirip keyifle sohbete devam etti. "Her neyse, sende ne var ne yok, tatlım? Dün gece keyifli bir şeyler yaptın mı?"

Evet. Kyle Rhodes'la seviştim.

"Özel bir şey yapmadım. Rae'yle dışarı çıkıp bir şeyler içtik." Annesinin az önce ona yosma dediğini duyan

Rylann, ayrıntıların üstünü en iyi böyle örteceğini düşündü. "Meraktan soruyorum, Kyle Rhodes'a neden bu kadar kin besliyorsun? Onu tanımıyorsun bile."

"Sana söyledim. O fotoğraftaki bakışlarını hiç beğenmedim," dedi. "Kim mahkeme salonunun ortasına hiç tanımadığı bir kadına böyle bakar? Şirkette hep bu tip adamlarla çalışırdık. Zengin, çekici, kendini dünyanın sahibi sanan ve her durumdan paçayı sıyırabileceğim düşünen adamlar."

"Kimseyi öldürmüş değil, anne. Sadece Tvvitter'ı çökertti," dedi Rylann. Biraz korumacı yaklaştığının farkındaydı ama annesinin sözlerinden rahatsız olmuştu. Her şeye rağmen Quinn'in davasında yardım etmeye gönüllü olan gerçek Kyle Rhodes'la birebir tanışmıştı. Elbette kusurları vardı ama iyi yanları da mevcuttu. Hatta çıplak olmayan iyi yanları da.

Kyle Rhodes, dedikodu köşesi ve dün geceye dair hiçbir şeyden daha fazla bahsetmek istemediğinden hızla konuyu değiştirdi. Mesaj alınmıştı. Kyle'la eve gitmek çılgın-caydı. Ve Kristal Rylann çılgınca şeyler yapmazdı.

En azından şu andan itibaren yapmayacaktı.

Eve vardıktan kısa bir süre sonra telefonu kapatıp yatak odasına gitti ve çantasını yere bıraktı. Karnı tıka basa Hindistan cevizli kızarmış ekmek doluydu ve dün gece Kyle'la yaptığı kaçamağın ardından çok yorulmuştu. Ayakkabılarını çıkarıp biraz kestirmek için yatağa uzandı.

Yaklaşık üç saat sonra çalan telefonunun sesiyle uyandı. Uykunun ve havanın kararmış olmasının getirdiği sersemlikle yatakta oturdu. Eğilip çantasına uzandı ve telefonunu ararken kendi kendine söylendi. Birileri ölmüş olsa iyi ederdi. Bu konuda gerçekten samimiydi. Eğer davayla ilgili acil bir durumdan dolayı FBI, narkotik ya da istihbarat servisinden biri aramıyorsa, telefonun diğer ucundaki kişinin canını yakacaktı.

Telefonu çantasından çıkardı ve ekrandaki *bilinmeyen numara* yazısını gördü.

"Rylann Pierce."

Tanıdık bir erkek sesiydi.

"Sesini tekrar duymak ne güzel."

Şaşkınlığım gizleyemeyen Rylann tekrar yatağa yuvarlandı.

"Jon?"

ylann komodinin üstündeki saate bakıp hesaplama

yaptı. Roma, Chicago'dan yedi saat ilerideydi. "Şu an orada saat gecenin ikisi."

"Evet," dedi Jon keyifli bir şekilde. "Bir arkadaşın partisinden çıktım. Roma ofisinde benim gibi yurtdışından gelmiş bir kadın var ve beni burada yaşayanlarla tanıştırdı. Kutlama yapıyoruz. Şey... aslında neyi kutladığımızı tam olarak bilmiyorum. Ama eğlenceli bir grup."

"Eminim öyledir..."

Jon konuşmaya devam etti. "Gruptakilerden birinin ağabeyinin Tuscany'de üzüm bağı var. Hafta sonları orada takılıyoruz. Görsen bayılırdın, bebeğim. Ev bir harika. On sekizinci yüzyıldan kalma, restore edilmiş bir köşk. Ve yeşil tepelerin arasında. Molto bello."

Rylann gözlerini kırpıştırdı.

Ah, Tanrım.

Jon'un gevezelik etmesinin ve birden İtalyanca konuşmaya başlamasının yanı sıra, bir de arada ona bebeğim demesi dikkatinden kaçmamıştı. Birlikte geçirdikleri üç yılın ardından, bunun tek bir anlamı olduğunu biliyordu.

Jon sarhoş olup onu aramıştı.

"İtalya tüm beklentilerini karşılamış gibi görünüyor," dedi Rylann uyku sersemliğini üzerinden atmaya çalışırken. Sohbet birden gerçeküstü bir hâl almıştı.

"Hepsini değil." Jon derin bir iç çekti. "Parti, Navona Meydanı'na yakın bir evdeydi. Diğerlerinden önce çıkıp yürümeye başladım. Nasıl olduğunu anlamadan kendimi birden Bernini Çeşmesi'nin önünde, birlikte geldiğimizde bayıldığımız sarı tenteli kafeye bakarken buldum. Hatırlıyor musun?"

Evet, Rylann hatırlıyordu. Roma Forumu, Vatikan, İspanyol Merdivenleri ve Kolezyum'u ziyaret ettikleri iki günlük hızlı bir geziden sonra biraz mola vermeye karar vermişlerdi. Ertesi gün geç saate kadar uyuduktan sonra, öğle yemeği için bir restoran bulmuş ve dışarıdaki bir masada saatlerce oturup insanları izleyerek yemek yiyip şarap içmişlerdi. Sonra da otele geri dönüp

sevişmişlerdi. "Hatırlıyorum. Ama sanki çok eskide kalmış gibi geliyor."

"Evet. Birçok şey artık eskide kalmış gibi." Konuyu değiştirdi. "Ee? Nasılsın?"

Önce e-posta göndermişti, şimdi de sarhoş olup onu arıyordu. Eski sevgilisinin ne derdi olduğunu Rylann bilmiyordu ama artık öğrenme zamanı gelmişti. "Jon. Alınma ama sen ne yaptığını sanıyorsun? Gerçekten gecenin ikisinde sohbet mi edeceğiz?"

"Gecenin ikisinde sohbet etmiyoruz. Orada saat akşam yedi," dedi Jon sevimli bir şekilde.

Rylann lafı uzatmanın bir anlamı olmadığını düşündü. Diğer sebepleri bir kenara atsa bile, içindeki idareli, memur maaşlı avukat bu aramanın ona epey yazdığının farkındaydı. "Neden aradın?"

"Bir adamın eski bir arkadaşına merhaba demesi de mi suç yani?"

Rylann kelime oyununu kasıtlı yaptığını düşündü. "E-postanı aldım, unuttun mu? Zaten birbirimize merhaba demiştik."

"Sadece nasıl olduğunu öğrenmek istedim, Ry. Verdiğin yanıta bakılırsa iyi gibiydin ama e-postayla bundan nasıl emin olabilirdim ki?"

Rylann elini saçında gezdirmeye başladı. Belki de Jon'la ayrıldıktan sonra birbirlerini aramama kararı aldıkları için bir noktada bu konuşmanın gerçekleşmesi kaçınılmazdı. "İyiyim. Sanırım Chicago tam aradığım yer."

"Keith, Kellie, Dan ve Claire'le hâlâ konuşuyoruz," dedi Jon. "San Francisco'dan ayrıldığından beri senden yalnız birkaç e-posta aldıklarını söylediler. Bunu duyunca ben de biraz endişelendim."

İşte şimdi neden aradığını daha iyi anlıyordu. Rylann, Chicago'daki yeni hayatına o kadar kapılmıştı ki eskisini hemen bir kenara atmıştı. Bunu kasıtlı olarak yapmıştı elbette. Keith, Kellie, Dan ve Claire çift olarak görüştükleri arkadaşlarıydı ve Jon'la ayrıldıktan sonra grup içi uyum *tamamen* bozulmuştu. Elbette Rylann elinden gelenin en iyisini yapmış, hatta ayrılıktan sonra San Francisco'da geçirdiği *dört ay* içinde birkaç kez kızlarla dışarı çıkıp bir şeyler içmişti. Ama Kellie ve Claire sürekli Jon, Roma'ya gittikten sonra onunla konuşup konuşmadığım sorup durmuştu. Bu, Rylann'ın tekrar tekrar geri dönmek

istemediği bir konuydu. Özellikle de yanıtı sürekli hayır olduğu için.

"îşimle meşgulüm, hepsi bu," dedi Rylann. "Ama haklısın. Onları aramalıyım."

"Chicago'da çok mutsuz olduğunu düşünüyorlar." Jon kıkırdadı. "Hatta beni düşünüp hasretimden yanıp tutuştuğunu sanıyorlar. O zaman onlara e-posta atıp iyi olduğunu söyleyebilirim."

Esprili bir tonda konuşuyordu; ancak Rylann cümlede gizli bir soru olduğundan şüphelendi. "İyiyim. Gerçekten."

"Bunu duyunca çok sevinecekler. Herkesin işine ne kadar burunlarını soktuklarını biliyorsun." Aynı rahatlıkta konuşmaya devam etti. "Ve tabii ki soracakları bir sonraki soru hayatında birinin olup olmadığı olacak. Peki bu sorunun cevabı..?"

"Soru sormayı bırakmalarının zamanının geldiği olurdu."

"Elbette."

Uzun bir sessizlik oldu.

Jon'un sesinin ciddileşmesiyle sohbetin gidişatı tamamen değişti.

"Peki ya sana, seni özlediklerini söylerlerse?" diye sordu usulca.

İşte beklenen soru gelmişti.

Rylann cevap vermeden önce bu söylediklerinin üzerinde nasıl bir etki bıraktığını hissetmek istedi. Geçmişe özlem duymuş, hatta biraz da üzülmüştü. Yumuşak bir tonda yanıtladı. "O zaman Bernini Çeşmesi ve şarapla İtalya'da duygusal bir an yaşadıklarını; ama yarın sabah uyandıklarında beni aradıklarına kesinlikle pişman olacaklarını söylerdim."

"Burada gerçekten çok güzel vakit geçirmiştik, Ry."

Rylann hâlâ sarı tenteli kafeye baktığını düşündü. "Evet. Ama hepsi geçmişte kaldı, Jon."

"Bilmiyorum..."

"Bunu yapamayız," diye sözünü kesti Rylann. "Senin mutlu olmanı istiyorum, bunu gerçekten istiyorum. Ama konuşunca işler daha karmaşık hâle geliyor. Sanırım ikimiz için de en doğrusu hayatımıza devam etmemiz." Bir süre durdu. Bunu söylemek tahmin ettiğinden daha zordu. Ama yine de doğru olan buydu. "Hoşça kal, Jon."

Rylann çağrıyı sonlandırıp derin bir nefes verdi. Sonra telefonu tamamen kapatıp uzun süre bakakaldı.

Hayatının en tuhaf hafta sonlarından birini geçirdiğinden hiç şüphesi yoktu.

azartesi sabahı erken saatlerde Kyle, yeni ofisindeki ı/ tamiratların son rötuşlarını kontrol ediyordu.

Yanında duran müteahhide, "Güzel olmuş," dedi.

"Elbette güzel olacak," dedi Bili, memnun bir hâlde. "Ben yaptım."

Bu müteahhidi Dex'in açtığı Fireflight'm tasarımcısı önermişti. Ona epey pahalıya mal olmuştu; ama Kyle ucuza kaçmak istemiyordu. Gelecekteki müşterilerinin, Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığı Şirketi'ne adım attığı an, profesyonel kişilerle çalıştıklarını hissetmelerini istiyordu.

Kyle, ofisin genel görünüşüyle ilgili değişiklikler yapmıştı. Yerdeki gri halıyı atıp ahşap parke döşetmişti. Eski kiracıdan kalan koyu duvarları ve meşe mobilyaları da değiştirmişti. Beyaz koltuk, sandalye, masa ve açık renkli mermer ve camdan yapılmış çalışma masaları almıştı. Artık ofisin temiz, modern ve profesyonel bir havası vardı.

Kyle giriş bölümüne ve toplantı salonuna bir kez daha göz attıktan sonra kendi odasına geçti. En büyük değişiklikler bu odada yapılmıştı. İşçiler daha önce iki ofisi ayıran duvarı yıkıp, iki tarafında yerden tavana büyük pencereler olan tek bir oda hâline getirmişlerdi. Gereksiz bir değişiklik olabilirdi bu; ancak Kyle hapishanede geçirdiği dört ayın ardından küçük ve basık odalardan nefret etmeye başlamıştı.

Ayrıca odanın tam ortasında durunca, kendini CEO'nun odasında gibi hissediyordu. Kendi odasının...

"Mekân hazır," dedi Bili. "Artık sadece insanlar eksik."

"Bir sonraki adım da bu," dedi Kyle. Ofisin bir giriş bölümü, dört geniş odası, iki tane kişisel ofis odası ve Kyle'ın kendi odasının önünde de bir sekreter bölümü vardı.

"Bu konuda bir planın var mı?" diye sordu Bili gülümseyerek. "Son hâlinin nasıl olacağını merak ediyorum."

Kyle odanın ortasındaki şık, İtalyan işi alüminyum ve kırılmaz camdan yapılmış çalışma masasına baktı. Bu iyi bir izlenim bırakmak isteyen bir adamın masasıydı. "Bu konuda yalnız değilsin, Bili."

*

Kyle, salı sabahı Mercedes'in deposunu doldurup yola çıktı. Saat henüz sabahın yedisi olduğundan, trafik Chicago standartlarına göre bayağı açıktı ve otuz dakikada şehrin dışına çıktı. 1-57 otobanına girip iki buçuk saatlik bir yolculuğa koyuldu.

Güneye, Champaign-Urbana'ya gidiyordu. Yola çıkmak için muhteşem bir sabahtı. Güneş parlak, gökyüzü masmavi ve sıcaklık da yirmi derece civarındaydı. Pencereden gelen temiz havayı soluduktan sonra radyoyu açtı.

Şehirdeki koşuşturmadan bir günlüğüne de olsun uzaklaşmak ona iyi gelmişti. Şu an sadece o, yol, hızlı bir araba ve iyi müzik vardı.

Maalesef bunların hiçbiri onu Rylann'ı düşünmekten alıkoyamıyordu.

Son birkaç gündür işle meşgul olmasına rağmen, yine de onu akimdan bir türlü çıkaramamıştı. Asansörle evine çıkarken, sabah koşusunda, duş alırken... Birden aklına geliyordu.

Aslında duştayken sürekli onu düşünüyordu.

Etraftan püsküren sular eşliğinde onun ıslak ve çıplak görüntüsü muhtemelen akimdan hiçbir zaman çıkmayacaktı. Cumartesi sabahı evden neredeyse koşarak uzaklaşırken hafızasına kazman poposu da.

Her şeyiyle harika bir geceydi. Beraberinde hiçbir bağlılık getirmeden yaşanan muhteşem bir seksti. Mutlu olması gerekiyordu. Aslında hayatının şu aşamasında aradığı tam olarak bu olduğu için rahatlamış olması lazımdı. Artık

Rylann Pierce'la dokuz yıl önce başlayan bu sıra dışı hikâye sona ermişti.

Ama Kyle, hikâye henüz tamamlanmamış gibi hissediyordu.

Başını iki yana salladı. Son birkaç gündür yaşadığı belirsizliği, gerçekten kafasından atması gerektiği için birkaç kez kafasını direksiyona vurmaya da yeltendi. Hayatını kimseye bağlanmama üzerine kurmuş bir erkek, bir gecede art arda harika seks yaptığı, aklını başından alan ve hiçbir beklentisi olmadan çekip giden zeki ve güzel bir kadın bulduğunda asla şikâyet etmemeliydi. Muhtemelen ruh ve beden sağlığı yerinde hiçbir erkek bundan şikâyet etmezdi. Erkeklik kurallarına aykırıydı bu. Pisu-varda yanınızdaki erkekle aranızda bir sıra boşluk bırakmayı beceremememek gibi.

Kyle bunu akima iyice soktuktan sonra tüm dikkatini işine ve bugünkü önemli seyahatine verdi. Annesi öldüğünden beri Champaign'e ilk kez gidecekti. Aslında oraya gitmemek için özel bir çaba sarf etmemiş, işler böyle ilerlemişti. Kazadan sonraki birkaç ay, babasının işlerine baktığından vakit bulamamıştı. Çok yoğun olduğundan Dex, Kyle'm eşyalarını toplayıp arabayla Chicago'ya getirmişti.

Babasının durumu düzeldiğinde ise Kyle, Rhodes Şirketi'nde yükselmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra da Dex, Wrigleyville'deki ilk barını açmak için Chicago'ya taşınmıştı. O ve tüm arkadaşları hafta içi çok çalışıp hafta sonları eğlendikleri bir hayat yaşamaya başlamışlardı. Kulüpler, kadınlar, plaj voleybolu, yaz aylarında gölde yat partileri, Lincoln Parkı'nda futbol, hava soğuduğunda ise East Bank Kulübü'nde basketbol arasında geçen bir hayat kurmuşlardı.

Fena bir hayat değildi. Hem de hiç fena değildi. Ancak Kyle, otuzlarına gelmeye başladığında bu hayatı biraz sığ bulmaya başlamıştı.

Ve şimdi otuz üç yaşında, hapse girmiş; ancak sıfırdan bir başlangıç yapma şansına sahip biriydi. Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığı Şirketi, herkese bir Tvvitter Teröristi'nden çok daha fazlası olduğunu göstermek için eline geçen bir şanstı. Rhodes Şirketi'nde mükemmel bir kariyeri vardı ve kariyeri boyunca babasıyla çalışmaktan pişmanlık duymamıştı. Ama artık riski göze alıp kendine ait bir iş yapmanın vakti gelmişti.

Bunu yaparken eline yüzüne bulaştırmamak için dua ediyordu.

Kyle, iş planlan dâhilinde Illinois Üniversitesi Bilgisayar Bilimleri bölümü başkanı ve eski doktora danışmanı Profesör Roc Sharma'ya e-posta göndermiş ve onunla buluşmak istediğini söylemişti. Sharma da bugün müsait olduğunu söylemiş, ancak daha derin bir sohbete girmemişti.

Kyle, annesinin geçirdiği trafik kazasının ardından doktorayı bıraktıktan sonra, Sharma ona oldukça anlayışlı davranmışü. Yıllarca e-postayla haberleşip bağlarını kopar-mamışlardı. Ancak Kyle, siber suçtan ötürü federal mahkemede yargılandığından beri hiç iletişime geçmemişlerdi.

Bunun Bilgisayar Bilimleri Bölümü'nde kabul edilemez bir davranış olduğu çok açıktı.

Kyle'ın eski danışmanının ofisine girince neyle karşılaşacağına *dair* hiçbir fikri yoktu. Sharma'mn en *azından* ona yanıt vermeye zaman ayırmasıyla biraz olsun cesaretlenmişti. Ancak profesör verdiği uzun derslerle ünlüydü. Belki de Tvvitter Teröristi'ne birebir nasihat verme fırsatını kaçırmak istememişti.

Kyle, bu büyük belirsizlikle otobandan çıkıp rotasını kampüsün güneydoğusuna çevirdi. Bilgisayar Bilimleri Bölümü, alanında ülkenin en iyilerinden biri olma unvanına yaraşan, kendine hayran bırakan Urbana Kampüsü'ndeydi.

Goodvvin Bulvarı'ndaki ana binanın oraya park edip Mercedes'inden indi. Önünde cam, bakır ve çelikten yapılmış, yirmi bin metre karelik, modern ve göz alıcı bir bina vardı. Bilgisayar Bilimleri binası hem Illinois Mühendislik Kurulu'ndan hem de Amerikan Mimarlar Enstitüsü'nden açık alanı, doğal ışığın kullanımı, iç dizaynda kullanılan kırmızı seramiği ve teraslarıyla ödül almıştı. Tüm bunlar, ana girişe adı yazılı adamın yaptığı 65 milyon dolarlık bağış sayesinde gerçekleşmişti.

GREY RHODES MERKEZİ

Bilgisayar Bilimleri

Kyle, sözcüklerin tam altından geçerek kapılardan ilerledi. Hangi yöne gideceğini çok iyi biliyordu. Lisans ve yüksek lisans eğitimi aldığı altı yıl boyunca saatlerini bu binada geçirmişti. Sharma'nm ofisi, fakültenin diğer ofisleriyle birlikte üçüncü kattaydı.

Finallerden önceki son hafta olduğundan, bina epey hareketliydi. Cam, çelik ve

tuğladan yapılmış ana merdivene yöneldi. Geldiği yöne giden öğrencilerle karşılaştı; birinin ne zaman onu tanıyacağını merak ediyordu.

Bu merak ancak on saniye sürdü.

İlk olarak yaklaşık yirmi yaşında, altında bir kot ve üstünde *asosyal değilim, sadece sevimsizim* yazılı bir tişört olan bir öğrenci onu tanıdı. Merdivenlerden inerken Kyle'ı gören çocuk olduğu yerde durdu.

"Tanrım, sensin," diye fısıldadı seviyeli bir tonda. Arkasındaki öğrencinin tişörtünü çekiştirdi.

Kyle'a bakan ikinci öğrencinin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Vay canına. Tvvitter Teröristi. Ta kendisi."

Kyle başım sallayarak selam verdi. "Merhaba." Yanlarından geçip yoluna devam etti.

"Hey! Bekle!"

İki öğrenci peşinden geldi. Diğer öğrenciler de onu tanımaya başladıkça Kyle da hakkında söylenenleri işitmeye başlamıştı.

Harika.

İki *hayranı* ona yetişip iki yanından sıkıştırdı. "Dostum, Bilgisayar Güvenliği 2 dersinde seni işledik," dedi biri büyük bir hevesle.

"Tvvitter'a yaptığın saldırı akıl almaz bir şeydi," dedi tişörtlü çocuk. "Şimdiye kadarki en komplike saldırı olduğu söyleniyor. FBI bile durduramadı."

"Peki, sırrın ne?" diye sordu ikinci öğrenci. "Smurf saldırı mı? Ping saldırısı mı? Yoksa SYN saldırısı mı?"

"Bir ton sek viski," dedi Kyle soğukkanlılıkla.

Tişörtlü çocuk güldü. "Çok havalı. Sen bir efsanesin."

Yanlış anlaşılmaları önlemek için bir açıklama yapmanın vakti gelmişti. "Peki, çocuklar. Beni dinleyin. Siber suç, havalı bir şey falan değil. Aptalca bir şey.

Size havalı olmayan bir şey daha söyleyeyim mi? Federal Savcılık Teşkilatı tarafından dava edilip hapse girmek. İnanın bana, bu hayatınızın hayal bile edemeyeceğiniz alanlarında sürekli kıçınızın dibinde bitecek bir baş belası."

îki öğrenci birbirine baktı. "Dostum, şu sıkıcı kamu spotlarındaki gibi konuşuyorsun," dedi ikinci çocuk.

"Kıç kısmı hariç," dedi tişörtlü çocuk. "Bizim yanımızda küfür etmesen iyi edersin. Sonuçta senden kötü etkilenebiliriz."

"On sekiz yaşının üstündesiniz," dedi Kyle. "Hukuki açıdan reşit sayılıyorsunuz." Kyle ikisini süzdü. "Parmaklıkların ardında ancak iki hafta dayanabilirsiniz. Eğer yüksek güvenlikli bir yere giderseniz üç gün." Çenesini kaşıyıp düşünüyor gibi yaptı. "Ve birçoğu uyuşturucu kaçakçısı, çete üyesi ve katil olan kaslı ve dövmeli yirmi adamla duş alma konusunda ne düşünüyorsunuz?"

Tişörtlü çocuk yutkundu. "En azından duşta terlik veriyorlar mı?"

Kyle gözlerini dikip ona baktı.

"Şaka yaptım," dedi öğrenci gergin bir kahkahayla. "Höddemek kötü bir şey. Hapishane de kötü bir şey. Tamam, anladık." Etrafa bakıp sesini alçalttı. "Ping saldırısı, değil mi? Hadi, ikimiz arasında küçük bir sır olarak kalacak."

"Beladan uzak durun yeter," dedi Kyle sessizce. Sonra dönüp yürümeye devam etti."

Sharma'nın ofisi, binanın kuzeydoğusundaki köşedeydi. Doktora öğrencisiyken buraya defalarca gelmişti. Kapıya yaklaşırken yavaşlayıp kendini topladı.

Sharma'nın kapısını çaldı ve profesörün masasında telefonla konuştuğunu gördü. Artık ellilerinin sonlarına gelmiş Sharma'nın son dokuz yılda saçları beyazlamıştı; ama geri kalan her şey aynıydı. Yakalı gömlek ve kolsuz yelek, özenle düzenlenmiş çalışma masası, arkadaki rafta duran hoparlörlerden hafifçe çalan Vivaldi...

Telefonu kapatıp yuvarlak çerçeveli gözlüklerin ardından Kyle'a baktı. "Son iki dakika içerisinde fakülte üyelerinden gelen ikinci telefon. Tvvitter Teröristi'nin burada olduğundan haberim olup olmadığını soruyorlar."

"Peki, onlara ne dediniz?"

Sharma ayağa kalkıp yürüdü. "Seni misafir profesör olarak işe almayı düşündüğümü söyledim. Etik konusunda bir ders vermek için." Elini uzatırken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Seni tekrar görmek güzel, Kyle."

"Sizi de, profesör." Kyle içinden bir oh çekti.

Sharma çalışma masasını işaret etti. "Otursana. Davanla ilgili haberleri takip ettim. Hep bir gün baban kadar ses getiren biri olacağını söylemiştim. Ancak böyle bir yol çizeceğini öngöremedim."

Kyle masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. "Bir hataydı," dedi.

"Ah, öyle mi?"

Sharma başka bir şey söylemeyince, Kyle sorgular biçimde başını eğdi. "Hepsi bu kadar olamaz. Sizden dört ders aldım, profesör. Vereceğiniz dersin gerisi nerede?"

"Artık öğrenci olmadığından sana kısa bir ders verdim. Bir de yeteneğinle ileride ne yapmak istiyorsan, bunun yasal olmasını dilediğimi belirtmek isterim. İnsanlar her zaman ikinci bir şansa sahip olamayabiliyor."

"Tamamen yasal," dedi Kyle. "Aslına bakarsanız, kendi danışmanlık şirketimi kuruyorum."

Sharma'nın ilgisini çekmeyi başarmıştı. "Ne tür bir danışmanlık?"

"Ağ güvenliği. *Fortune* dergisinin belirlediği geliri en yüksek 500 şirkete. Sisteme girip müşterilerinin güvenlik zaaflarını tespit edecek ve hem iş hem dış tehditleri önlemelerine yönelik araçlar geliştireceğim."

"Başka bir deyişle, kendilerini senin gibi insanlardan korumayı öğreteceksin," dedi Sharma.

"Bu kötü şöhretimden faydalanmak istiyorum."

"Tvvitter Teröristi gücünü artık iyi işler için kullanıyor."

"Onun gibi bir şey."

Sharma dikkatle ona baktı. "Peki, bu konuda sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Kyle asıl meseleye gelmek için hevesli bir şekilde öne eğildi. "Çok basit, profesör. Sadece bildiğiniz en iyi iki *hac-kerm* adını istiyorum."

Sharma'nın yüzündeki ifadeyi görünce gülüp ellerini kaldırdı.

"Kesinlikle yasal bir iş. Yemin ederim."

*

Sharma'yı niyetinin iyi olduğuna ikna ettikten sonra, Kyle profesörden aradığı özelliklere en uygun iki öğrencinin adını aldı. Sonra Sharma bir adım daha atıp öğrencilere e-posta gönderdi ve karşılarına çıkan eşsiz bir fırsat konusunda daha fazla bilgi edinmek isteyip istemediklerini sordu.

"Gerisi sana kalmış," dedi Sharma ofisinin girişinde Kyle'la tokalaşırken. "Bol şans. Ve bir dahaki sefere lütfen arayı dokuz yıl açma."

Ve o an Kyle, Rylann'ı düşünmeye başladı. Tekrar. Bu kez aklına çıplak duş görüntüleri gelmiyordu. Bu kez onunla sevişirken bal rengi gözlerinin nasıl parladığını düşünüyordu.

Her şeyin seksten ibaret olmadığının farkındaydı. Şakalaşmaları, onunla sohbet ettiği on beş dakikadan, son dokuz yıldır birlikte olduğu tüm kadınlarla geçirdiği gecelerden daha çok büyülenmesi... Onunla vakit geçirmeyi seviyordu.

Tanrım. Birileri kesinlikle Metropolitan Hapishanesi'nde bıraktığı turuncu tulumunun cebine bakmalı. Cesaretini orada bırakmış olmalı.

"Teşekkürler, profesör. Her şey için," dedi Kyle tekrar işine odaklanarak.

îki saat sonra, küçük, boş bir sınıfın penceresinden kampüse bakarak ilk adayının gelmesini bekliyordu. Kapının açıldığını duyunca arkasına döndü.

Yirmilerinin başlarında, kıvırcık ve kızıl saçlı bir çocuk, haki rengi pantolonu ve tüm düğmeleri ilikli gömleğiyle içeri girdi. Kyle'ı görünce durdu. "Peki... Bunu beklediğim pek söylenemez."

Kyle ona doğru yürüyüp kendini tanıttı. "Kyle Rhodes."

"Gil Newport."

Kyle pencerenin yanındaki masayı işaret etti. "Otur lütfen." Ön hazırlıkları atlayabileceğini fark etti. "Sanırım kim olduğumu biliyorsun."

Gil etrafa bakındı. Kyle ne aradığını çözememişti. "Evet, doğru," dedi dikkatli bir şekilde.

"Bir iş girişimi için takım oluşturmaya çalıştığımdan Profesör Sharma'dan iletişim bilgilerini istedim."

"Ne tür bir iş girişimi?" diye sordu Gil şüpheyle.

"Güvenlik danışmanlığı."

"Elbette." Eliyle tırnak işareti yaptı. "*Danışmanlık.* Anladım."

"Tırnak işareti içinde değil. Gerçek danışmanlık." Kyle, Gil'in bu fikirle ilgilenip ilgilenmediğini kestiremiyordu. "Profesör Sharma yüksek lisansta son döneminin olduğunu ve tezini izinsiz giriş tespit sistemiyle güvenlik sistem ve protokollerinin doğrulanması konusunda yazdığını söyledi."

Gil muzip bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Hakkımda çok şey biliyor gibisiniz, Bay Rhodes."

Kyle gülümsememek için kendini zor tuttu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Gil; ama bu yüzde yüz yasal bir iş. Bir ağ güvenliği danışmanlık şirketi kuruyorum ve senin yeteneklerine sahip biri için uygun bir pozisyonum var. İlgilenirsen sana seve seve daha fazla bilgi veririm."

Gil duraksadı. "Sen ciddisin." Kyle'ı süzdü. "Alınma ama sen benim için yedektesin. Şu an altı iş teklifini değerlendiriyorum. Altı dolgun maaşlı teklifi."

Kyle elini sallayarak çocuğun sözlerini savuşturdu. "Gerçekten yetenekli olduğunu görürsem, sana diğerlerinden daha fazla öderim."

"Diğer şirketlerin ne kadar teklif ettiğini bilmiyorsun bile/' dedi Gil.

"Ama daha fazla ödeyebileceğimi biliyorum," dedi Kyle. "Eğer karşılığını bana verebilirsen."

Gil son söylediğine alınmış gibiydi. "Ah, karşılığını verebilirim."

Kyle, Gil'in gözlerine bakıp meydan okudu. "Göster o zaman."

*

Bir saat sonra Kyle, Sharma'nın zeki ve öğrenmeye meraklı biri olarak tanımladığı, yirmi bir yaşındaki son sınıf öğrencisi Troy Leopold'u bekliyordu.

Siyah ve dik saçlı, deri bileklikli, yırtık kotlu ve siyah göz kalemli çocuk tam zamanında odaya girdi. Hiç çekinmeden girip kendini tanıttı. "Troy Leopold. Böyle giyindiğim için kusura bakmayın. Bir görüşme olacağını bilseydim, polo yaka tişörtümü ve haki pantolonumu giyerdim."

Şimdiden onu seven Kyle gülümsedi. "Hoş görmeye çalışacağım."

Oturduktan sonra Troy hemen konuya girdi. "Sanırım sizinle açık konuşmam gerekiyor. Görüşmenin hangi konuda olduğunu bilmiyorum ama Profesör Sharma'nın benim adımı önermiş olması çok hoş bir şey. Ama..." Kaba bir şey söylemekten çekinir gibi sözünü yarıda kesti.

Kyle güldü. "İnan bana, Troy. Söyleyeceğin her neyse, daha önce çok duydum."

Troy, Kyle'm özel dikim pantolonunu ve gömleğini işaret etti. "Kendimi kurumsal dünyada pek göremiyorum. Biliyorsunuz, bir yöneticinin altında çalışmaktan bahsediyorum."

Kyle gözlerini kırpıştırdı. Dokuz yıl önce, Troy'un po-zisyonundaydı. Sadece göz kalemi ve deri bileklik yerine oduncu gömleği ve botu vardı. Şimdi ise o yönetici ken-disiydi.

"Vay canına. Bir an babama dönüştüğümü fark ettiğim anlardan birini yaşadım." Kyle ellerini birbirine vurup devam etti. "Peki, şöyle yapalım. Karar vermeden önce belki en azından Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığı'nm ne yaptığını bilmek istersin. Yani seni işe alırsam ne yapacağını. .."

Troy kibarca başını sallayıp ona ayak uydurdu. "Peki. İşe alındığımı varsayalım.

Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığı'nda ne yapacağım?"

"Ben ve takımın diğer üyeleri müşteriler için güvenlik işletim sistemleri geliştiriyor olacağız. Elbette bu sistemlerin sağlamlığını ölçecek takım arkadaşına da ihtiyacımız var."

Troy'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "İşe bir *hac-ker* mı almak istiyorsun?"

"Bu pozisyonu güvenlik analisti olarak adlandırmayı düşünmüştüm; ancak aslında evet, profesyonel bir *hac-ker* olacaksın."

Troy'un gözlerinin hevesle parladığını gören Kyle devam etti. "Profesör Sharma zeki ve azimli biri olduğunu söyledi." Öne eğilip ciddiyetini hiç bozmadı. "Dokuz yıl önce, işi sektörün en deneyimlilerinden öğrenme fırsatı buldum. O zamanlar yapmak istediğim şey bu değildi; ancak yaptığım için asla pişmanlık duymadım. Bugün burada aynı şansı sana sunuyorum. Sana göre olmayabilir ama kişisel deneyimlerime dayanarak denemeden bilemeyeceğini söyleyebilirim."

Troy düşünüp temkinli bir tavırla yanıtladı. "Peki ya bana göre değilse?"

Kyle omuz silkti. "Bana altı ay süre ver. Eğer sana uygun olmadığını düşünürsen, daha sonra işi bırakabilirsin. Sana darılmam. Bu işi almak için yanıp tutuşan bir sürü bilgisayar tutkunu bulabileceğimi ikimiz de biliyoruz." Kyle onu nereden vuracağını çok iyi biliyordu ve son hamlesini yaptı. "Sonuçta benim sistemimi *hackle*-meye çalışacaksın. Twitter Teröristi'ni kendi oyununda yenme şansın olacak."

Uzun bir süre sessiz kalan Troy, bir süre sonra hafifçe gülümsedi. "Ofise gelirken bu şekilde giyinebilir miyim?"

"Troy, üç ay önce turuncu hapishane tulumu ve bağ-cıksız spor ayakkabı giyiyordum. Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığında kendimizi olduğumuzdan farklı göstermeye çalışmayacağız. Şu dikenli bilekliğinle klavyelerimi çizme yeter."

Troy gülümsedi. "Anlaştık."

*

Öğleden sonra Kyle, 1-57 üzerinden Chicago'ya dönerken yine mısır tarlasına bakıyordu.

Görüşmeler epey başarılı geçmişti.

Henüz işe başlamaya hazır değildi. İyi bir iş çıkarmış olabilirdi; ancak bilgisayar bilimleri mezunu ve deneyimsiz iki zeki adamdan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Yöneticilik pozisyonu için sektörde birkaç yıl deneyimli birini işe almak istiyordu. Seattle'da iş teklif ettiği adam teklifi reddetmişti. Bir de yönetici asistanına ihtiyacı vardı. Ayrıca pazarlama stratejisinin birinci ve ikinci evresini devreye geçirmeliydi. İşe başlamak için yeterli sermayesi vardı ve gerekirse evini satarak sermayeyi arttırmaya hazırdı; ancak bunu sonsuza dek sürdüremezdi.

Ama bu gece, özellikle de uzun zamandır kendini iş konusunda bu kadar heyecanlı ve hevesli hissetmediğinden başarısını kutlamak istiyordu. Yıllarca babasının gölgesinden ayrılıp tek başına iş kurmayı düşünmüştü ve bu nihayet gerçekleşiyordu.

Şehre yaklaştıkça, göz kamaştırıcı Chicago silüeti batan güneş eşliğinde onu karşılıyordu. Bugünü kutlamak istediğinden Fireflight'a uğrayıp DexTe birkaç zafer kokteyli içmeyi düşündü. Üniversite yıllarından beri ne zaman rahatlamak istese, Dex'in barına gidip takılırdı.

Sonra tuhaf bir şekilde, Fireflight'a giden yola sapmadan Lake Shore Otobanı üzerinde devam etti.

Rylann, daha önce Roscoe Village'da yaşadığım söylediğinden nereye gittiğini az çok biliyordu. Belmont Meydanındaki ışıklarda cep telefonunu çıkarıp kayıtlı numaralar arasında gezindi. O an mesaj göndermenin sadeliğinin ne kadar güzel olduğunun farkına vardı. Ne açıklama yapması ne de Rylann'ın şakalaşırken ne düşündüğünü anlamaya çabalaması gerekiyordu. Her şeyi kısa yoldan tatlıya bağlayabilirdi.

SENİ GÖRMEK İSTİYORUM.

Gönder tuşuna bastı.

Her daim uğrayıp Jordan'ı rahatsız edebileceğini düşünerek, cevap beklerken zaman öldürmek için kardeşinin şarap dükkânına doğru sürmeye devam etti.

Ancak bu kez kardeşi ondan önce davranmıştı.

Kyle dükkâna girip bara oturur oturmaz, "Ee, kim bu seksi kadın?" diye sordu Jordan.

Kahretsin. Şu saçma dedikodu köşesi tamamen aklından çıkmıştı. Bardaki Brie peynirinden bir parça aldı. "Cevap veriyorum... Angelina Jolie. Hayır, aslında Megan Fox."

"Megan Fox, aşağı yukarı yirmi beş yaşındadır."

"Yani, sorun bu mu?"

Kyle bardaki krakerlere uzanırken Jordan eline vurdu. "Onlar müşterilere." Elini kalçasına koydu. "Dedikodu köşesini okuduktan sonra, o kızın şu herkesin bahsettiği Rylann olmasını istedim. Ve belki bir ihtimal, yaramaz ikiz kardeşim, artık ortamlarda gezip tozmayı bırakıp biraz kaliteli kadınlarla takılıyordur dedim."

Kyle bir kraker daha çaldı. "Önemli bir değişim olurdu."

Jordan başını iki yana salladı. "Neden umursuyorum ki? Bir gün uyandığında..."

Kyle, telefonu titreyince, kardeşinin nasihatinin geri kalanını duymazdan geldi. Zaten tüm söyleyeceklerini ezbere biliyor gibiydi. Rylann'dan gelen mesaj, tıpkı onunki gibi kısa ve tatlıydı.

3418 CORNELIA, #3

Artık adresi elindeydi.

Gülümseyerek başını kaldırdı ve kardeşinin sözünü kesti. "Harika, Jordo. Hey, hiç India Ink *cabernet* şarabın var mı acaba?"

Jordan durup ona baktı. "Evet, var. Neden sordun? Nereden aklına geldi ki şimdi?" Sonra yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi. "Bir saniye... Bu, Rylann buraya geldiğinde bahsettiği şarap. En sevdiği şaraplardan olduğunu söylemişti."

"Öyle mi? Tuhaf bir tesadüfmüş."

Jordan elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrım, onu etkilemeye çalışıyorsun. Çok hoş."

"Saçmalama," diye güldü Kyle. "Sadece bu şarap hakkında güzel yorumlar duyduğumdan denemek istedim."

Jordan tek bakışıyla Kyle'm lafı ağzında gevelemesine son verdi. "Kyle, kız buna bayılacak."

Peki, her neyse. Rylann'ı biraz etkilemek istiyor olabilirdi. "Sence çok mu fazla olur? Yani onun için çok uğraşıyorum gibi mi görünüyor?"

Jordan tekrar elini kalbine götürdü. "Ah. Bambi'nin ilk adımlarım izlemek gibi."

"Jordo..." diye homurdandı Kyle.

Jordan gülümseyerek elini omzuna koydu ve sıktı. "Muhteşem bir jest. Güven bana."

ylann ön kapıya doğru yürürken eve şöyle bir göz

attı. Elbette Kyle'm teras dairesi gibi değildi; ama sevimli, rahat ve neyse ki temiz bir yerdi. Kyle uzun vakit geçirecek değildi elbet. Ya da en azından Rylann böyle telkin etti kendine. Cuma gecesi tek seferlikti, bir kaçamaktı. İçkiler, barın romantik ışıkları ve bardaki en güzel kadın olduğunu söylerken Kyle'm ona bakışlarıyla Rylann, kendisini anın akışına bırakmıştı. Ama artık gerçeklerle yüzleşmenin zamanıydı.

Tüm bunları düşünürken kapıyı açtı. Kyle hiç beklemediği kadar şıktı. Gri pantolonu ve mavi gömleğiyle epey çekici görünüyordu.

Gözleri parlayan Kyle, onu süzüp bej rengi, yakası büzgülü üstüne ve kotuna baktı. "Demek pantolonun varmış."

Rylann tam ağzını açıp ona tek gecelik ilişkiler ne kadar güzel olursa olsun, işlerin karmaşık hâle getirilmemesi gerektiği konusunda bir şeyler söyleyecekti ki Kyle genç kadının elini tuttu.

"Bana ders vermeden ve tabanları yağlayıp kaçmadan önce, bu ziyaretin aramızda bir bağ oluşturacağı anlamına

gelmediğini bilmeni isterim. Sana bir şey getirdim." Kör edici derecede pullu ve simli, gri bir şarap poşeti uzattı.

Rylann şaşkınlıkla geri çekildi. "Ah. Vay canına!" Kyle'ın elinde bir hediyeyle gelmesini hiç beklemiyordu. Özellikle de bu kadar göz kamaştırıcı bir hediyeyle...

Irıdia Ink.

"En sevdiğim şaraplardan biri. Hatırlamışsın," dedi etikete bakarak. "Teşekkür ederim."

Kyle soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapıyordu. "Büyük bir şey değil. Jordan'da birkaç şişe varmış. Ben de birisini aldım."

Rylann koridordaki duvara yaslandı. "Lütfen bunu yanlış anlama, Kyle. Şarabı gerçekten seviyorum. Ama *neden?"*

"Nedeni yok." Genç adam omuz silkti. "Bilmiyorum, sadece biraz takılıp konuşuruz diye düşünmüştüm."

Bu teklife Rylann kadar o da şaşırmıştı.

"Konuşur muyuz?" Rylann gözlerini dikip ona baktı. "İyi misin? Kendinde değil gibisin."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu Kyle öfkeyle. "Seks yapmadan bir kadınla takılamam mı yani?"

Güzel bir soruydu. "Bilmiyorum. Daha önce hiç seks yapmadan bir kadınla takıldın mı?"

Gülerek karşılık verdi. "Elbette."

"Lisedekiler sayılmaz."

Yüzündeki ifade her şeyi ele veriyordu.

Rylann gülümsedi. "Anayasanın beşinci maddesiyle kendini suçlayabilirsin."

Kyle tavana bakıp başını iki yana salladı. "Bir daha hukuk manyaklarıyla birlikte

olmayacağıma yemin ederim. Bundan sonra hedefleri arasında beni delirtmek olmayan, uyumlu ve sıradan kadınlarla takılacağım." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Bak, seninle bir anlaşma *yapalım.* Güzel bir gün geçirdim. Ve tuhaf bir şekilde bunu anlatmak istediğim ilk insan Rylann Pierce oldu." Bıkkınlıkla kollarını öne uzattı. "Şimdi istediğini yapabilirsin."

Rylann, şarap jestinden ve ona böyle sinirlenmesinden çok etkilenmişti. Kendine dürüst olması gerekirse, ona gününü anlatmak istemesinin çıkarcı ve akılcı kalbini biraz olsun yumuşattığını kabul etmeliydi.

Tek bir kelime etmeden geri çekilip Kyle'a yer açtı. Kyle yüzündeki zafer gülümsemesiyle onu takip etti ve kapıyı kapatırken hemen yanında durdu.

Rylann işaret etti. "Unutma. Ellerine hâkim ol."

"Elbette, avukat hanım." Göz kırptı. "Siz aksini isteyene dek."

*

Hava yaklaşık yirmi derece ve gökyüzü de açık olduğundan, Rylann üçüncü kattaki dairesinin arka tarafındaki balkona oturmayı teklif etti. *India Ink*'i açıp geçen hafta sonu aldığı ahşap masanın üzerine koydu. Aldığı birkaç fidan ve çiçekle birlikte, balkonu mini bir bahçeye döndürmeye çalışmıştı.

"Burayı sevdim," dedi Kyle, şarap kadehiyle arkasına yaslanırken. "Evimin kötü yanlarından biri de bu. Dışarıda oturmak için bir alan yok. İnan bana, iki hafta ev hapsinde kalınca bunu hemen fark ediyorsun."

"Senin teras katını gördüm, Gamzeli. Kendini acındırmaya çalışma."

"Sevgi gösterisinde bulunan Avukat Pierce," dedi Kyle. "Çok şaşırtıcı."

Rylann güldü. "Avukat Pierce mi? Bana böyle mi hitap ediyorsun şimdi?"

"Otoriter kişiliğine uyduğunu düşünüyorum." Kyle, Rylann'ın onu incelediğini fark etti. "Ne var?"

Rylann, gömleğini ve pantolonunu işaret etti. "Neden resmi giyindin? Güzel geçen gününü dinlemek için sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bugün iki iş görüşmem vardı."

Onun adına sevinen Rylann, kadehini kaldırdı. "Tebrikler. Gerçekten harika bir haber. Peki, görüşmeler nasıl geçti?"

"Çok iyi. İkisini de işe aldım."

Rylann şaşkınlıkla başını eğdi. "Bir saniye... Sen mi onları işe aldın?"

Kyle hâlinden memnuniyet duyarcasına şarabından bir yudum aldı. "Bunu beklemiyordun, değil mi?"

"Hayır. Ama şimdi gerçekten merak ettim." Rylann, Kyle'ı süzdü. "Ne iş yapacaksın?"

Kyle planını anlattı ve şaraplarını içerlerken genç adam kurmak istediği danışmanlık şirketinden bahsetti. Rylann söylediklerinin yarısını anlamıştı; diğer yarısı ise teknik terimler ve *bilgisayarla ilgiliydi ama* sorun değildi. Kyle, bu konuda oldukça hevesli olduğundan sohbet harika ilerliyordu.

Rylann son birkaç haftada Kyle'ın görgü tanıklığına, önceden de suçlu oluşuna odaklığından bu yönünün gölgede kaldığını fark etti. Şimdi birden bu bilgisayar dâhisinin teknoloji dünyasını kasıp kavuracak milyarder bir yöneticiye dönüştüğünü görmeye başlamıştı.

Ve bunu yapacağından genç kadının hiç şüphesi yoktu.

Kyle sözünü bitirince, Rylann *cabernetin* verdiği sıcaklık ve rahatlığı hissederek birer kadeh daha doldurdu. "Tamam, kabul ediyorum. Etkilendim."

Kyle şoka uğramış gibi yaparak kalbini tuttu. "Bir saniye. Az önce bana gerçekten iltifat mı ettin sen?"

"Lütfen şu güzel anı bozma. Böyle anları nadir yakalayabiliyoruz."

Kyle gülümseyerek arkasına yaslandı. "Bana ikinci kez benden etkilendiğini söyledin. Dokuz yıl önce doktora sınavına girdiğimi söylediğimde de aynı tepkiyi vermiştin. Demek artık beni pohpohluyorsun."

Rylann şaşkınlıkla ona baktı. Demek ilk buluşmalarındaki ayrıntıları hatırlayan

sadece kendisi değildi. "Onca yıl sonra söylediklerimi hâlâ hatırlıyor musun?"

"O geceye dair hemen her şeyi hatırlıyorum." Uzanıp kadehini eline aldı. "Unutması zor bir hafta sonu," dedi. Sonra şarabından bir yudum alıp ona baktı.

Kyle'la sürekli şakalaşıp birbirlerine laf soktuklarından, Rylann gerçek duygulardan söz edilmesini fırsat bilip yolları tekrar kesiştiğinden beri merak ettiği o soruyu sordu. "Benim yanımda olmak sana tuhaf geliyor mu?" Duraksayıp kadehini sallamaya başladı. "Yani sana o hafta sonu yaşanan kötü olayları hatırlatıyor muyum?"

"Hayır." Sesini alçalttı, Rylann'ın görmeye pek alışkın olmadığı ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Senin yanında olmak, o hafta sonu başıma gelen tek güzel şeyi hatırlatıyor."

Rylann'ın kalbi sıkışıyor gibiydi.

Kaç...

Bir yanı gerçekten bunu yapması gerektiğini söylüyordu. Bu kapıdan çıktığı an, ikisi hiçbir şey ifade etmiyordu. O eski bir hükümlüydü, Rylann ise federal bir savcı.

Ama bu gece, o evde sadece ikisi vardı.

Rylann sandalyesinden kalkıp ona doğru yürüdü.

Sessizce kucağına oturup bacaklarını beline doladı. Kyle'm gözlerinden âdeta ateş fışkırdı.

Rylann başını eğdi. "Verdiğin sözü unutma. Ellerine hâkim ol." Sonra genç kadın, parmaklarını Kyle'ın saçlarında gezdirerek onu öpmeye başladı.

Yıldızlar altında öpüşen liseli çiftler gibi dudakları ve dilleri uzun süre birbirine kenetlendi. Kyle yavaşça geri çekilip parmağıyla Rylann'ın yanağını okşadı. "O sabah o mahkeme salonuna girmemeliydin, Rylann Pierce." Gözlerine baktı. "Sana tamamen dürüst davranmak istiyorum. Senden hoşlanıyorum. Muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum. Ama Daniela'yla yaşananlardan sonra uzun, çok uzun bir süre ilişkiden uzak durmayı düşünüyordum."

Kyle, Rylann'ın ümitle yanıt vermesini bekledi. Bedeni birden gerilmişti. Sanki kendini zor bir konuşmaya hazırlıyor gibiydi. Tartışmaya, sorgulamaya ya da hislerinden bahsetmeye...

Rylann ellerini Kyle'm göğsüne götürdü. "Sanırım bağlanmak istemeyen Kyle Rhodes konuşmasının bu kısmında her zaman başarıyı yakalayamıyorsun."

Kyle parmaklarını Rylann'ın saçlarında gezdirip gözlerine bakmaya çalıştı. "Bu umursamadığın anlamına mı geliyor?"

"Bana ciddi bir ilişki arayıp aramadığımı mı soruyorsun?"

Kyle başını salladı. "Evet. Ve bu sıradan Kyle Rhodes konuşmalarından biri değildi."

Rylann bu soruyu en iyi nasıl yanıtlayacağını düşünürken gömleğinin düğmesiyle oynuyordu. Kyle'dan hoşlanıyordu. Hatta belki *de fazlasıyla* hoşlanıyordu. Ama aralarındaki uzun süreli ilişkinin nasıl yürüyeceği konusunda ciddi endişeleri vardı. İşleri hafife almak, aslında ikisi açısından da daha kolay olacaktı.

"Teşkilatla olan geçmişini düşününce, seninle bir ilişkiye girmenin zor olacağını biliyorum," dedi. "Savcılar hükümlülerle ilişki yaşamaz. Özellikle de yeni işinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışan savcılar..."

Kyle'm iyi kızlardan gibi görünen savcılarla ilgili bir espri yapmasını bekliyordu; ancak genç kadın ciddiyetini hiç bozmadı.

"Peki, cevabın ne?"

"Gerçekten mi? Açıkçası hiçbir fikrim yok."

Kyle bir süre durup düşündü, sonra elini sırtında gezdirip Rylann'ı kendine çekti. "Ama senin her zaman bir planın vardır."

"Tuhaf bir şekilde senin yanmdayken plan yapmayı unutuyorum," diye fısıldadı Rylann. Kyle, boynunu öperken gözlerini kapattı. Gerçekten de dudaklarının baştan çıkarıcı bir özelliği vardı. "Bir daha dedikodu köşesinde çıkmamalıyız," dedi. Kyle dudaklarını kulak memesinde gezdirirken derin derin nefes alıp söyleyeceklerine odaklanmaya çalışıyordu. "Daha dikkatli olmalıyız. Burada

olan burada kalır."

"Anladım, avukat hanım," diye mırıldandı Kyle. "Şimdi kapa çeneni ve öp beni."

Rylann cevap veremeden Kyle eliyle boynunu çekip dudaklarını genç kadının dudaklarına götürdü. Kyle elini gömleğinden içeri sokup Rylann'ın çıplak belini hissederken kışkırtıcı bir hamleyle dudaklarını araladı.

Bu hareket Rylann'a verdiği sözü hatırlatmıştı. Geri çekilip Kyle'a baktı. "Hey. Hani ellerini kullanmak yasaktı?"

"Ah, üzgünüm, öyle olmuyor," dedi gülümseyerek.

Rylann tek kaşını kaldırıp ona baktı. "Sözünü tutmayacak mısın yani?"

Kyle elini ön tarafa getirip sütyeninin ince saten kumaşının üzerinde gezdirdi. "Sözümü tutmamamı benim kadar sen de istiyorsun." Kyle'ın dokunuşuyla genç kadının göğüs uçları sertleşti ve Kyle'ın gözlerinde tatminkâr bir ifade belirdi.

Rylann hiçbir şey söylememişti.

Kyle elleriyle göğüslerini avuçlayıp durdu. "Sen ciddi misin?"

Rylann başıyla onayladı; Kyle iç çekip ellerini göğsünden uzaklaştırırken gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Peki... Nerede kalmıştık?" diye sordu Rylann işveyle. "Sanırım tam burada kalmıştık." Dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde Kyle, tüm vücudunu yakıp tutuşturan o ateşli öpücüğe hazırdı. Dilleri birbirine değince, Rylann hafifçe inleyerek göğsünü göğsüne dayadı. Kyle bir kez daha kontrolü eline almaya çalışarak ellerini Rylann'ın yanaklarına götürdü, sonra gülümseyip alçak sesle söylenirken sandalyenin kolunu tuttu.

"Sanırım hoşuma gitti," dedi Rylann geri çekilerek.

Kyle ateşli bakışlarını Rylann'ın gözlerine çevirdi. "Sana dokunmamı iste. İnan bana, sana daha çok hoşuna gidecek şeyler yapacağım."

"Hımm. Bu teklifini düşüneceğim." Ama şimdilik kontrolü eline almış olmak, ona büyük keyif veriyordu. Yavaşça Kyle'm gömleğinin düğmelerini açtı. Önünü

açıp ellerini göğsünde gezdirip sert kaslarının kıvrımlarını inceledi. "Hapishanede çok mu ağırlık çalıştın?"

"Her gün."

Aniden hapishaneden sonra Kyle'm birlikte olduğu ilk kadın olup olmadığını düşünmeye başladı. Sonra bu sorunun cevabını bilmek istemediğine karar verdi. Başka bir kadınla olmasını, başka bir kadının ona böyle dokunduğunu düşününce, onu kabul etmek istediğinden daha çok kıskanmıştı.

Kendine gel, Pierce.

Aklmdakileri bir kenara itti. Şu an önemli olan, Kyle'ın bu gece burada olmasıydı. Ve tüm bedeninin keyfini çıkarmak istiyordu.

Tekrar eğilip boynunu öpünce, Kyle aldığı hazzm etkisiyle haykırdı. Penisini bacaklarının arasında hissedebiliyordu. Yavaşça öne arkaya hareket etmeye başladı.

"Beni mahvediyorsun, Rylann," dedi Kyle boğuk sesle.

Rylann'ın planı da buydu. Ama balkonda, sandalyenin üstünde kısıtlanmak istemiyordu. "Benimle gel." Ayağa kalkıp elini tuttu ve onu tel örgülü kapıdan geçirerek yatak odasına götürdü. Yatağın köşesine oturan Rylann, onu yanma davet edecekken Kyle, bacaklarının arasına gelip ona ateşli bir öpücük verdi. Kyle ellerini iki yana açıp penisini bacaklarının arasına sürtmeye başlayınca Rylann inledi.

"Ağzın yasak olduğunu söylemedin," dedi sinsice. "Şu kotunu çıkarıp bacaklarını aralarsan seni çığlık atana dek yalayabilirim."

Penisi tam doğru noktaya değince Rylann inledi. "Ama hile yapıyorsun."

Kyle gülerek ayağa kalktı ve gömleğini çıkardı. Diğer kıyafetlerini de çıkardıktan sonra çırılçıplak ve erekte hâlde yatağa uzandı. Ellerini ensesine götürüp onu izledi. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Ona meydan okuyordu. Rylann ayağa kalkıp kıyafetlerini çıkardı. Üzerinde yalnızca sütyeni ve külotu vardı. Sonra yatağa çıkıp tekrar üzerine oturdu. "Birkaç fikrim var." Gözlerine bakarak dudaklarını yaladı.

Birden gözlerinin mavisi için için yanmaya başlamıştı. "Avukat hanım... Bu gidişat... çok hoşuma gitti."

*

Rylann biraz daha aşağı kayıp tam bacaklarının arasına otururken Kyle'ın karnından resmen alevler fışkırıyordu. Onu çok arzuluyordu. Öpüşmeye başladığından beri uyguladığı ellerini kullanmama kuralıyla onu *çıldırtmıştı.*

Bacağının iç kısmını yaladığı an ise Kyle, onu bir süre daha çıldırtacağını anlamıştı.

Ona dokunmayacağına dair söz verdiğinden ellerini ensesine koyup yastıkların arasına gömüldü ve Rylann'ın dalgalı saçı önüne düşüp manzarasını kapatırken onu izledi. "Saçını çek," dedi boğuk sesle. "Ağzına alırken seni seyretmek istiyorum."

Rylann işveli bir bakışla saçını omuzlarının arkasına attı. Sonra arkasına uzanıp sütyenini çıkarıp yere fırlattı.

Kyle ona baktı; göğüslerini ellerinin arasında hissetmek, dilini pembe uçlarında gezdirmek için yanıp tutuşuyordu. "Rylann. Buraya gel."

Rylann başını iki yana salladı. Elini penisine götürüp aşağı yukarı yavaşça okşamaya başladı. "Pürüzsüz," dedi. Gözlerini gözlerinden ayırmadan bedenini oynatarak ucunu dudaklarının arasına aldı.

Kahretsin.

Rylann henüz işe girişmeden evvel Kyle titremeye başlamıştı bile. "Derin derin, bebeğim," dedi kısık sesle. "O güzel dudaklarını etrafıma dola."

Rylann, Kyle'm penisinin ucunu dudaklarının arasına alıp hafifçe emdi ve sonra adım adım onu sıcak ve enfes ağzının içine aldı.

Kyle'm gözleri neredeyse kayıp gidecekti. "İşte böyle Rylann," diye inledi. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirmek, başını tutup onu aşağı yukarı yönlendirmek istiyordu. Ancak Rylann onu yalayarak, emerek, kalçasını oynatana dek eliyle ve ağzıyla okşayarak, penisini ağzına alıp onu doruk noktasına yaklaştırarak akla gelebilecek en güzel *işkenceye* maruz bırakmışken,

Kyle sadece seyrediyordu.

"Buraya gel," dedi Kyle boğuk bir sesle.

Rylann dudaklarını teninde gezdirip göğsünü göğsüne değdirerek yukarı çıktı. "Kondom getirdin mi?"

Aslında üç tane getirmişti. Ama henüz buna hazır değildi. Bakışlarını külotuna çevirdi. "Çıkar şunları ve üzerime otur."

"Birileri yine emretmeye başladı."

Evet, birileri emrediyordu. Çünkü o birileri ölmeden önce şu elleri kullanmama kuralını bozmaya kararlıydı. Bir kez daha üzerine oturunca, Kyle dirseklerinin üzerinde kalkıp parmaklarıyla işaret etti. "Göğüslerinden birini ağzıma ver."

[1]

Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu

"Emrediyorsun," dedi Rylann ama yine de isteğini yerine getirdi. Dilini göğüs ucunda gezdirip sertleştirince soluğu kesildi. Penisini ıslak, sıcak deliğinin üzerine alarak hareket etmeye başladı. Kyle içine girmeye çok yakındı ancak onu kontrol etmek, ona tamamen sahip olmak istiyordu. Rylann tekrar inleyince Kyle, diğer göğüs ucunu ağzına alıp bastırdı.

"İçime girmeni istiyorum," dedi Rylann soluk soluğa.

"Sana dokunmamı söyle."

Doruk noktasına bu kadar yakın olmasaydı, Rylann öfkeyle inlerken gülümserdi. Bacaklarıyla bacaklarını araladı ve kalçalarını onunkilere sürtmeye başladı.

Pes ederken bedeni titriyordu. "Dokun bana, Kyle. Hemen şimdi," diye yalvardı.

Tanrıya şükür.

Kyle ellerini sırtına götürüp ipeksi teninde gezdirdi; dudaklarını dudaklarına götürürken de parmaklarını saçlarına doladı. "Dön. Sırtüstü yat."

Bu sözler üzerine gözleri parlayan Rylann yatağa uzandı ve Kyle yerdeki pantolonuna uzanırken onu seyretti. Kyle cüzdanından bir kondom çıkardı, açıp penisine taktı. "Bunlardan edinsen iyi olur," dedi. "Bu evdeyken sıklıkla içine girmeyi planlıyorum çünkü."

Sonra bacaklarının arasına geçip hafifçe kalçalarını kaldırdı. "Dizlerinin üzerinde dur," dedi boğuk sesle. Penisini bacaklarının arasındaki ıslaklığa değdirip sert ve kaygan geçit, her noktasını kavrayana dek içinde gidip geldi. "Hızlanmak istiyorum," dedi kalın bir sesle.

"Evet," diye inledi. Rylann'ın elleri örtüye kenetlenmişti.

Kyle kalçalarından tutup yumuşak hareketlerle başladı ve sonra ona tamamen sahip olma arzusuyla hızlanıp derinleşti. İçindeyken hiçbir kural *işlemiyordu.* Karmaşık duygular, Kyle'm geçmişi, Rylann'ın işi... Sadece ikisi ve her şeyin muhteşem olduğu o an vardı.

"Kyle..." dedi Rylann birden.

"Ben hallederim." Bacaklarının arasına uzanıp onunla oynamaya başladı. Rylann kollarının üzerinde durup tam orgazm olduğu an geri çekildi. Kyle, kalçalarını kavrayıp hazzm doruğuna varana dek tekrar ve tekrar derinlere girdi. Orgazmın etkisiyle yavaşlayıp Rylann'a tutundu. Çenesi kenetlenmiş bir hâlde inledi ve en sonunda durdu.

Nefes nefese yatağa yığıldılar. Bedenlerinde terden oluşan hafif bir parlaklık vardı.

Kyle, "Fena değilden daha iyiydi, değil mi?" diye sordu nefes nefese.

Rylann yüzünü örtüye gömüp tükenmiş bir şekilde hareketsizce yatarken boğuk bir sesle, "Evet," dedi.

Kyle gülümseyerek alnını Rylann'ın sırtına dayadı.

Zamanı gelmişti.

ylann üç gün sonra öğle arasında ofisin karşısın

daki Starbucks'ta Rae'yle buluştu. Gizli bir iş üzerindeydi. Tanıştırma Operasyonu. Sıklıkla birlikte çalıştığı FBI ajanlarından esinlenerek harika bir hikâye kurgula-mıştı: Rae'ye Kyle'la ilgili görüşlerini almak istediğini söylemişti. Ama aslında gizli bir baskın yapmak üzereydi. Bunu yapmak zorundaydı çünkü Rae, Tanıştırma Operasyonu'nu öğrendiği an kaçıp giderdi.

Durumun en güzel yanı da eğer Rylann başarısız olursa kimsenin bundan haberdar olmayacağıydı. Bir buçuk aydır Cade'le çalıştığından günlük rutinini biliyordu: Mahkeme ve toplantılar dışında her gün saat tam üçte Starbucks'a gidiyordu. Bu, yaklaşık on bir dakika sonra orada olacağı anlamına geliyordu.

Rae'yle kasaya yakın, Cade'in onları görebileceği bir yere oturdular. Elbette onu görünce gelip selam verecek ve Rylann da bu rastlantının üzerine onu Rae'yle tanıştı-racaktı. Gerisi onlara kalmıştı.

Kahvelerini yudumlarken Rylann, Rae'ye Kyle konusundaki son gelişmeleri anlattı. Elbette Kyle'm adını söylerken sesini alçaltmaya dikkat ediyordu.

"Yani onu en son salı günü mü gördün?" diye sordu Rae.

"Aslında çarşamba sabahı diyebiliriz," dedi Rylann gülümseyerek. O günden sonra Kyle bir yazılım şirketinde çalışan genç bir yöneticiyle kuracağı güvenlik danışmanlığı şirketine katılması için Silikon Vadisi'nde görüşmeye gitmişti.

Rae, Rylann'ı inceledi. "Yine kızardın."

Rylann lattesini işaret etti. "Kafeindendir. Kan dolaşımını hızlandırıyor."

"Ondan hoşlanıyorsun."

Rylann omuz silkti. "Birlikte güzel vakit geçiriyoruz. Şu an daha fazlasını söylemek için çok erken." Rae'nin bakışlarını fark etti. "Ne?"

"İncinmeni istemiyorum, hepsi bu."

Rylann lattesini eline alırken güldü. "Kadınlar bağlanmak istemedikleri zaman neden bunu erkeklere söylemiyor? Kadınlar da anm tadını çıkaramaz mı yani?"

"Elbette çıkarır. Ama şöyle bir kural var: Eğer bu adamla görüştükten üç gün sonra hâlâ Alice Harikalar Diyarı'ndaki Cheshire kedisi gibi sırıtıyorsan, işler anm tadını çıkarmanın ötesine geçmiş demektir."

Ha, ha.

"Her şey kontrol altında, Rae. Konuştuk; ikimiz de bu anlaşmanın kurallarını biliyoruz. O kimseyle ciddi bir şey yaşamak istemiyor ve ben de onunla ciddi bir şey yaşamak istemiyorum. Anlıyor musun?"

"Peki. Sen öyle diyorsan/' diye yanıtladı Rae. Pek ikna olmuş görünmüyordu. "Peki, Ukala Gamzeli'yle bir daha ne zaman görüşeceksiniz?"

Rylann biraz kem küm etti. "Şey... bu gece."

Rae şaşkınlıkla Rylann'a baktı. "Bir haftada iki randevu."

Rylann başını iki yana salladı. "Randevu değil. Kardeşi ve kardeşinin erkek arkadaşıyla Bulls maçına gidiyormuş ve sonrasında uğramak istedi. Yani sadece sevişeceğiz."

"Planlanmış bir sevişme."

"Aynen öyle," dedi Rylann.

"Yani randevu."

"Eğer bir kez olsun doksan metrekarelik dairemin dışına çıkarsak, o zaman randevu sayılır işte." Rylann saatine baktı. Saat 14.59'du. Yani B hedefi ofisten çıkmış ve A hedefi ile buluşma notasına doğru yol alıyordu. Tanıştırma Operasyonu, dakikalar içinde başlayacaktı.

Ta ki tüm plan altüst olana dek.

Rylann'ın saatine baktığını gören Rae de saatine baktı. "Gitsem iyi olacak. Beni ofiste bekleyen bir yığın belge var." Masadan kalktı.

"Bekle." Rylann, bir ya da iki dakika vakit kazanmak için hızla düşündü. "Belki de haklıydın. Bu gece o adını söylemek istemediğim kişiyle görüşmek iyi bir fikir olmayabilir."

Rae umursamadı. "Her şey kontrolün atında gibi duruyor."

"Yine de artılarını ve eksilerini iyice düşünmeliyiz."

Rae parmaklarıyla sayarak listeye başladı. "Seks yapıyorsun. Hem de harika bir seks. Sana pahalı şarap getiren bir adamla. Artı, artı, artı." Üç parmağını uzattı. "Evet, bence onunla görüşmenin bir sakıncası yok."

Evet, böyle düşününce... Tanıştırma Operasyonu'nda henüz pes etmeyen Rylann, hızla taktik değiştirdi. "Ama senin hayatında olanlardan bahsetmedik."

"Çünkü üzücü bir şekilde, hayatımda olup biten hiçbir şey yok."

"O zaman bundan bahsedelim."

Rae şüpheyle ona baktı. "Neden birden gitmemem konusunda bu kadar ısrarcı davranmaya başladın? Her zaman konuşuyoruz zaten." Başını yana eğdi. "Ve düşündüm de, neden sürekli saatine bakıp duruyorsun? Birini bekliyor gibisin." Rae gözlerini kocaman açtı, şoka uğrayıp parmağıyla işaret etti. "Olamaz. Sakın bana, beni biriyle tanıştırmaya çalıştığını söyleme."

"Sakin ol, tanıştırma falan değil." Rylann lafı dolandırmaya çalıştı. "Karşılaşma

diyelim. Birlikte çalıştığım biri var; her şey tamamen rastgele olacak. Senin burada olduğunu bile..."

"Hayır. Asla." Rae çantasını alıp kahvesinin kalanını içti. "Bu tip şeylerden nefret ettiğimi biliyorsun. Yapay ve zorlama işler."

"Hadi ama. Üniversiteden beri benim için yaptığın onca çöpçatanlıktan sonra bana borçlusun."

"Haklı olabilirsin. Ama yine de gidiyorum." Rae masadan bir adım geri çekildi.

Rylann olanlan ağır çekimde izliyor gibiydi. "Rae, bak..."

"İyi denemeydi, Pierce. Ama beni kandırmak için biraz daha uğraşman gerekiyor." Kendinden memnun bir hâlde gülümseyerek arkasına döndü ve...

Üzerinde özel tasarım bir takım elbise olan Ajan Sam VVilkins'e çarptı.

Takım elbise buzlu cappucinoya bulanmıştı.

"Tanrım, çok üzgünüm," dedi Rae.

Sam VVilkins iç çekti. "Böyle bir şey ancak Varvatos takımlardan birinin başına gelirdi." Sonra başını eğip ilk defa karşılaştığı Rae'ye baktı. "Ah. Hey."

Sam'in gülümsemesinin büyüsüne kapılmış gibi görünen Rae, bir süre gözlerini ondan alamadı. Elindeki sırılsıklam peçeteyi uzattı. "Peçete?"

Sam peçeteyi aldı. "Daha önce hiç dolu bir cappuci-noyla saldırıya uğramamıştım."

Rae son anda aklını toparladı. "Tamamen kendimi savunuyordum. Beni uyarmadan üzerime gelen sizsiniz."

"Gizli bir iş üzerindeydim." Elini uzattı. "Özel Ajan Sam VVilkins."

"Rae Ellen Mendoza."

Rylann bu karşılaşmayı ilgiyle izliyordu. Rae Ellen mı? İşler ciddiye biniyordu. Rylann gülümseyerek VVilkins'e el salladı. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Sam."

Rae, Rylann'a baktı. "Yoksa siz tanışıyor musunuz?"

"Elbette." VVilkins ıslak peçeteyle takım elbisesini kurulamaya çalışıyordu. "Hatta birlikte çalışıyoruz."

"Ne kadar ilginç," dedi Rae. "Ve sen de tesadüfen buralardaydın yani?"

"Aslında evet," dedi Wilkins. "Bu sabah üç saat boyunca soruşturma kuruluyla mahkemedeydim ve FBI ofisine dönmeden önce biraz kafeine ihtiyacım vardı. Rylann'ı görünce gelip bir merhaba demek istedim."

"Ah." Rae ıslak takım elbiseyi işaret ederek özür diler bir tavra büründü. "Ofise böyle dönmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ofiste en iyi giyinen ajan ben olduğumdan şu an bu şöhretimi tehlikeye atıyorsun. Neyse ki bunu nasıl telafi edebileceğini biliyorum." Elini ceketinin iç cebine uzattı. Kartvizitini çıkarıp Rae'ye verdi. "Tüm bilgilerim burada. Beni ararsan sana kuru temizleme faturasını nereye göndereceğini söylerim." Açık kahverengi gözlerinde hoş bir parıltı belirdi.

Rae önce karta, sonra Sam'e baktı. "Bu konuyu düşüneceğim."

"Düşünsen iyi edersin." Sam elindeki ıslak peçeteyi geri verdi. "Çünkü eğer beni aramazsan, Rae Ellen Men-doza, gerçekten güzel bir tanışma hikâyesini mahvetmiş olursun."

Rae gülümsedi. "Ne zamandan beri FBI ajanları güzel tanışma hikâyeleriyle ilgileniyor ki?"

VVilkins arkasına dönüp ayrılırken göz kırptı. "Sanırım sıradan bir FBI ajanı olmadığımı anlayacaksın." Veda etmek için elini kaldırdı. "Görüşürüz, Rylann."

Ve Ajan Sam geldiği gibi hızla ortadan kayboldu.

"Çok eğlendim." Rylann lattesini alıp ayağa kalktı. Artık görevi sona ermişti.

Birlikte Starbucks'tan çıkarken Rae hiç konuşmadı. Kapıdan çıktıkları an sonunda pes etti. "Peki. Anlat hadi."

"Yale Hukuk Fakültesi'nden mezun. Geçen yıl FBI'a katılmış. Şiddet suçları

bölümünde çalışıyor ve uzmanlık alanı cinayet vakaları."

Rae tüm bilgileri gözden geçirdi. "Biraz genç biri. Ama muhteşem bir gülüşü var." Rylann'a işveli bir bakış attı. "Aslında bayağı *hoştu."*

Tanıştırma Operasyonu'nun gerçek ayrıntıları Rylann'la mezara kadar gidecekti. "Elbette. Buradaki tek çöpçatanlık uzmanı sen değilsin."

"Ajan YVilkins'in bayağı hoş olduğundan bahsettim."

"Beş dakika testini geçti mi yani?"

"Göreceğiz." Ama ofise giderken yüzünde beliren Cheshire kedisi sırıtışı her şeyi anlatıyordu.

Rylann kaldırımda durup uzaklaşan arkadaşını izledi.

Ve her şey rayına oturmuştu.

"Rylann. Hey."

Cade Morgan'm ona doğru yürüdüğünü gördü.

Cade arkasına işaret etti. "Az önce Sam VVilkins'le karşılaştım. *Cappuccinoya* bulanmıştı. Güzel bir tanışma hikâyesinden bahsetti. Ne demek istedi bilmiyorum." Starbucks'm girişinde, Rylann'ın hemen yanında durdu. "Ne kaçırdım?"

Rylann gülümsedi. *Zavallı Cade.* Çok yaklaşmıştı ama artık çok geçti.

Belki bir dahaki sefere.

*

Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığı yöneticisi Kyle, müşterileri eğlendirmek için United Center'dan bir seyir paketi satın almıştı. Yirmi sekizinci sırada, muhteşem manzaralı dört koltukla servis ve stadyumun barından bir masa da pakete dâhildi.

Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığının hiç müşterisi olmadığından, son günlerde bu paketi kullanan pek olmamıştı. Jordan, Nick'e ısınmak için birlikte erkek

erkeğe bir gece geçirmeleri konusunda ısrar edince, Kyle da Nick'i davet etmiş ve bir arkadaşını da getirmesini söylemişti. Kyle da Dex'i çağırmıştı. Ne kadar kalabalık, o kadar iyi, diye düşünmüştü.

Ancak bunun her zaman iyi bir fikir olmadığını çok geçmeden fark etti.

Kyle dikkatle iki FBI ajanını inceledi. Evet, artık iki kişilerdi. Görünen o ki Gremlinler gibi çoğalıyorlardı. Kırmızı perdeyi açıp seyir salonuna girdiler.

Kyle, "Ne kadar güzel!" dedi Nick'e. "Yanında izleme cihazını takarken neredeyse bacağımı koparan adamı getirmişsin."

Nick yanındaki koyu gözlü, koyu saçlı ve uzun adama döndü. "Tamamen unutmuşum."

Özel ajan Jack Pallas da en az Kyle kadar şaşırmıştı. "Bana sadece fazladan bir biletinin olduğunu söyledin," dedi Nick'e. "Kimlerin geleceğinden bahsetmedin."

Nick bir Jack'e, bir Kyle'a baktı. "Biraz tuhaf bir durum, kabul ediyorum."

İki ajanın geldiğini gören garson içeri girdi. "Size içecek bir şeyler getirmemi ister misiniz?"

Dördü de elini havaya kaldırdı. "Bira."

Garson gittikten sonra, Nick ve Jack, Kyle ve Dex'in tam arkasındaki iki koltuğa oturdu.

Jack, "Savunma yapmam gerekirse," dedi Kyle'a, "o zaman kız arkadaşımla flört etmiş ve bana Wolverine demiştin."

Hikâyenin bu kısmını tamamen unutan Kyle, kendi kendine gülümsedi. Hapishaneden çıktığı gece, savcı Cameron Lynde ve Ajan Pallas cezasının geri kalanını gözlem altında geçireceğini söylemek için onunla buluşmuştu. Kyle, tüm bunların Jordan'm FBI ve Federal Savcılık Teşkilatı'yla yaptığı anlaşma sayesinde olduğundan habersizdi.

Son dört ay içinde savcı Cameron, Kyle'm Jordan dışında gördüğü ilk kadın olduğundan ve Pallas'la ilişkilerinin olduğunu fark etmediğinden ona tamamen zararsız, masum birkaç iltifat etmiş olabilirdi pekâlâ.

"Ödeşmiş sayılırsınız, ne dersiniz?" dedi Nick ikisine bakarak.

Jack omuz silkerek Kyle'a döndü. "Şu an başka seçeneğim yok gibi." Nick'e doğru başını salladı. "McCall özel ajanlardan sorumlu ajan olarak terfi aldı. Patronun müstakbel kayınbiraderine sataştığım için iki yıl uzaklaştırma alıp Peoria'ya gitmek istemiyorum."

Kyle, Nick'e dehşet dolu bir bakış attı. "Kayınbiraderi mi?"

Yanında oturan Dex, Kyle'ın omzuna vurdu. "Gördün mü? Bir de konuşacak hiçbir şeyimiz olmamasından yakmıyordun."

Neyse ki oyun başlayınca bu sohbet son buldu. Jordan'a çaba göstereceğine dair söz verdiğinden, Kyle özellikle Bulls-Knicks maçını seçmişti. Nick, New Yorklu olduğundan epey fanatikti.

Ve sınırlar çizildi. Rakip takım, hükümlü ve FBI ajanı arasındaki buzları eriterek galip geldi. Rakip takıma küfürler havada uçuşmaya başladı. Sonuçta hepsi erkekti; maç sınırlarında geçici olarak rafa kaldırılamayacak çok az sorun vardı.

Ancak ilk yarının bitimine yakın ilk bozuşma yaşandı.

"Rylann'la aranızda neler olup bitiyor?" diye sordu Dex, gelişigüzel bir şekilde.

Kyle, tam birasını ağzına götürürken donup kaldı.

Çok saçma bir yakalanma olmuştu.

Çarşambadan beri şehir dışındaydı ve Dex'e Avukat Pierce'la aralarındaki gizli anlaşmadan bahsetmeye fırsat bulamamıştı. Nick'in maça, Rylann'ın patronunun erkek arkadaşını getireceğinden de haberi yoktu.

Yine de bu sır perdesi aralanırsa mahvolurdu. Rylann'a, ilişki... yani bağlılık olmadan yaşadıkları ateşli geceleri...

bir sır olarak tutacağına dair söz vermişti ve bu sözüne sadık kalmak istiyordu. Çünkü eğer Rylann, patronunun aralarında bir şeyler olduğunu sezdiğini düşünürse, gelecekteki tüm randevularını iptal ederdi.

Ve Kyle, Rylann'ı bırakmaya henüz hazır değildi.

Bu yüzden koltukta gerinip soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Maalesef olan biten bir şey yok. O gece beni reddetti. İşle özel hayatı karıştırmak istemiyormuş."

Kyle, ona o gece Rylann'a gittiğini söylediğinden kafası karışan Dex cevap vermeye yeltendi.

Kyle, o sırada sinsice başını iki yana salladı.

Dex bir süre durduktan sonra Jack ve Nick'e baktı. Aralarında geçen sohbeti yakalamaya çalışıyorlardı. Sonra Dex de bozuntuya vermemeye çalıştı. "Çok kötü. O gece o iş olacak sanmıştım."

"Bunu sanan tek kişi sen değilsin," dedi Kyle gülerek. "Sanırım böylesi daha iyi oldu."

"Rylann Pierce'tan mı bahsediyorsunuz?"

Soru Jack'ten geldi. Kyle arkasına dönünce ajanın dikkatle onu süzdüğünü gördü.

"Güzel tahmin," dedi Kyle. Soğukkanlılığını hâlâ korumaya çalışıyordu.

Jack omuz silkti. "Pek sayılmaz. Nadir duyulan bir isim ve onunla çalıştığını biliyorum. Partnerim Sam Wil-kins, Quinn soruşturmasıyla ilgili Rylann'm seninle görüştüğünden bahsetmişti."

Lanet olası FBI ajanları ve savcılar! Görünüşe bakılırsa, iş başkalarının hayatına burnunu sokmaya gelince birden dost canlısı oluyorlardı. "Ah. Doğru."

Jack birasından bir yudum aldı. "Rylann'la çalışırken sana hiç kristal laboratuvarmdaki anısından bahsetti mi?"

Kyle, neden birden bu kadar konuşmaya hevesli hâle geldiğini düşünerek ajana baktı. Nick'in de ikisini yakından izlediğini fark etti. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Güzel bir hikâye. Tüm FBI ofislerinde konuşuluyor," dedi Jack. "Birkaç yıl önce arkadaşm Rylann, San Francisco'da büyük bir uyuşturucu davasında çalışıyormuş. Ağaçlarla kaplı bir yerin ortasında, yer altına bir kristal

laboratuvarı kurmuş organize bir suç örgütü. Her neyse, soruşturmada görev alan ajanlara laboratuvarı görmek istediğini söylemiş. Ama laboratuvara gidecekleri gün mahkemeden dolayı mı ne görüşmeye geç kalmış. Haliyle onlarla döpiyes ve topuklu ayakkabılarla görüşmüş."

Kyle gülümsedi. Öyle gittiğinden hiç şüphesi yoktu.

"Bu ukala iki ajan, Rylann'a kristal laboratuvarının tam olarak nasıl bir yer olduğunu söylememeye karar vermiş," diye devam etti Jack. "Sonra onu ormanın ortasında bulunan, metal kapılı bir metre genişliğindeki deliğe götürmüşler. Denizaltı girişi gibi bir yer. Ve kapıyı açtıklarında, içeride sadece beş metre aşağı inen bir merdiven varmış."

"Lost dizisinde bir sahne gibi," dedi Dex.

"Aynen öyle." Jack başını eğip Kyle'a baktı. "Hey, sana daha önce kimse..."

"Evet. Dizi iki yıl önce bittiğinden, hâlâ hayatında yapacak hiçbir şeyi olmayan insanlar," dedi Kyle gözlerini devirerek. "Şu yer altı laboratuvarına geri dönelim." Rylann'ı yanında sinirlerini bozmak isteyen iki FBI ajanıyla, bir ormanın ortasında döpiyes ve topuklu ayakkabısıyla hayal edebiliyordu.

Jack hikâyeye devam etti. "Rylann ve iki ajan girişte dururken Rylann deliği işaret ederek, 'Buradan mı gireceğiz?' diye sormuş. Onlar da evet demiş. Üstündekilere bakarak bu hâlde içeri girmeyeceğini düşünmüşler. Ama Rylann ayakkabılarını çıkarmış, onları eteğinin arkasına sıkıştırıp 'İlk ben insem nasıl olur? Böylece siz de eteğimin altına bakma hissine kapılmazsınız,' demiş. Ve öylece merdivenlerden inmiş."

Kyle kahkaha attı. Tanrım, bu kız onu bazen gerçekten fena etkiliyordu.

Aslında her zaman...

"Haklıymışsın. Güzel bir hikâye." Rolüne devam ederek başını pişmanlıkla iki yana salladı. "Ne yazık ki işe yaramamış. Birlikte çok eğlenebilirdik."

"Belki," dedi Jack. "Ama Cade Morgan'] a yakınlaştıkları konusunda duyumlar aldım. Gerçekten yakınlarmış. Anlarsın ya."

Morgan.

Can düşmanı.

Kyle, koltuğun kolunu o kadar sıkı tuttu ki kırılmama-sına şaşırdı. "Ne mutlu Morgan'a," dedi ilgisizce.

Ve o an ilk yarı sona erdi.

Nick ayağa kalktı. "Puan tablosu yalan söylemez, fanatikler," dedi. Knicks sekiz sayı yapmıştı. "Yani yanlış hatırlamıyorsam, birinizin bana bir içki borcu var." Kyle'ın omzunu tuttu. "Bu şerefi sana vereceğim, Sawyer. Hadi gel, bara gidelim."

*

Kyle ve Nick stadyumun özel salonundaki bara gider gitmez, ajanın yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Sorguya çekildiğinin farkmdasın, değil mi?"

"Farkındayım, teşekkürler," dedi Kyle. Ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

"Pallen kristal laboratuvarı hikâyesiyle seni yumuşatmaya çalıştı ve sonra Morgan'dan bahsederek vereceğin tepkiyi görmek istedi. En eski numaralardan biridir." Nick barmene işaret etti. "İki Maker's Marks, sek olsun."

"Sanırım arkadaşın Jack, kendi işine bakmalı."

"Jack iyi biri. Ve muhteşem bir ajan," dedi Nick. "Ama en önem verdiği konu savcıyı korumak. Eğer Cameron'm bilmesi gerektiğini düşündüğü bir şey varsa asla peşini bırakmaz. En önemli savcılarından birinin Twitter Teröristi'yle takılması gibi."

Barmen iki viskiyi önüne koyunca başıyla teşekkür etti ve birini Kyle'a uzattı. "Al bakalım. İhtiyacın var gibi duruyor."

Kyle kadehi elinden aldı. "Pallas'm söylediği doğru mu? Rylann ve Morgan arasında bir şeyler olduğu konusunda bir söylenti var mı?"

"Ofis dedikodusu işte. Fazla üzerinde durmaya gerek yok."

Bunun için artık çok geçti.

Rylann'ın Cade Morgan'la yakınlaşması fikri, Kyle'ın sinirlerini tepesine çıkarmıştı. "Sana bir şey soracağım. Eğer birinin kız kardeşime asıldığını düşünseydin, bu konunun ne kadar üzerinde dururdun?"

Nick viskisinden bir yudum aldı. "Bir kere dükkânda ona asılan birini dışarı attım." Omuz silkti. "Tam bir pislikti. İçeride atkıyla oturuyordu." Merakla Kyle'ı inceledi. "Rylann'la bu kadar ciddi olduğunuzu fark etmemiştim."

"Değiliz."

"O zaman Morgan'la ne yaşadıklarını dert etmemelisin, değil mi?"

Bu soruya cevap vermeye hazır hissetmeyen Kyle, yerinde kıpırdanıp durdu. "Bu ne şimdi, bir başka sorgu mu?"

"Üzgünüm. Alışkanlık işte." Bir süre sessiz kaldıktan sonra Nick boğazını temizledi. "Bak, Kyle, kötü bir başlangıç yaptığımızı biliyorum. Ama babanla tanıştığım gün söylediklerimin aynısını sana da söyleyeceğim. Kardeşin benim her şeyim. Ve aileye önem verilen bir yerden geliyorum. Bunu düşünerek..." Elini uzattı. "Geçmişi bir kenara bırakıp önümüze bakalım istiyorum."

Kyle bir süre düşündükten sonra elini sıktı. "Jordan iyi geçinmemiz konusunda seninle de konuştu, değil mi?"

Nick güldü. "Çaba göstermem için sıkı emirler aldım. Ve sonra Rylann'la olup bitenleri öğrenmem için de bu konuyu açmam söylendi. Muhtemelen ona kristal laboratuvarı hikâyesini duyunca yüzünün nasıl sevinçle parladığını anlatacağım."

"Harika. Artık her işime burnunu sokan iki kişi var," dedi Kyle.

Bu durumdan keyif alıyor gibi görünen Nick, Kyle'm omuzlarına vurdu. "Alışsan iyi edersin, Sawyer. Aileler böyle zamanlar içindir."

m Rylann, Kyle'ın yine sinirli olduğunu

"Bu akşam ilginç bir dedikodu duydum." Ona değerek yanından geçip içeri girdi.

Kyle'm ne demek istediğini tam olarak anlamayan Rylann kapıyı kapattı. "Seni görmek güzel."

Manidar bakışlarla salonun ortasında duran Kyle, kollarını göğsünde kavuşturdu. Sorusu Rylann'ı çok şaşırtmıştı.

"Cade Morgan'la aranızda bir şey mi var?"

Rylann, bu fikre nereden kapıldığını düşünerek şaşkınlıkla başını yana eğdi. "Hayır. Neden?"

"Jack Pallas, Morgan'la epey yakın olduğunuzu söyledi de."

Rylann durdu. "Aslında Jack Pallas'la neden ben ve Cade hakkında konuştuğunuzu sorsam daha iyi olacak sanırım."

"Nick, Bulls maçına onu da getirdi. Dex senin hakkında bir şey sorduktan sonra ağzımdan laf almaya çalıştı." Kyle, o an Rylann'm gözlerinde beliren paniği görmeliydi.

"Endişelenme, açık vermedim. Twitter Teröristi'yle seviştiğini kimse bilmiyor." Sonra düzeltti. "Nick biliyor. Jordan ona bizden bahsetmiş."

Rylann yavaşça derin bir nefes verdi. Basit ve eğlenceli olması gereken bu ilişki aniden karmaşık bir hâle gelmişti. "Nick McCall, Chicago FBI ofisinden sorumlu özel ajan. Sürekli patronum Cameron'la çalışıyor."

"Hiçbir şey söylemez. İyi geçinmeye çalışıyoruz."

En azından biri içinde bulundukları durumdan rahatsız değildi. "Harika. Kariyerimin geleceği, Nick'le gittiğiniz basketbol maçında geçirdiğiniz keyifli vakit üzerine kurulu."

Kyle gözlerini Rylann'ın gözlerine kenetledi. "Cade Morgan'la aranızda neler olup bittiği konusundaki tartışmayı henüz bitirmedik."

"Çünkü aramızda hiçbir şey yok," dedi Rylann. "Öyle bir şey olsaydı seninle olacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

Kyle'ın çenesi kasıldı. "Alınma, avukat hanım; ama ilk aldatılışım olmazdı."

Bu sözler üzerine Rylann, birden kendini iğrenç hissetti. Bir an Kyle'ın son kız arkadaşının onu olabilecek en kötü şekilde aldattığını unutmuştu. Daniela

hakkında hiç konuşmamışlardı. Kyle bu konuda pek konuşmak istemiyor gibiydi; Rylann da sebebini çok iyi anlıyordu. Ama kız arkadaşını başka bir adamla görmek ve sonra hapse girmek, kesinlikle içinde duygusal yaralar açmıştı.

Bunu aklından çıkarmadan ona yaklaştı. Daniela'nm yaptıklarını tersine çeviremezdi; ama Kyle'la birlikte oldukları sürece böyle bir şey olmayacağının garantisini verebilirdi. Aralarındaki tüm engelleri kaldırmak istediğinden kollarını açtı ve biraz daha yaklaştı. Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Cade'le aramızda hiçbir şey yok. Birlikte çalışıyoruz ve arkadaşız, hepsi bu."

Kyle, ona biraz daha yaklaşmaya yeltenmedi. Başını eğdi ve sakin bir tonda, "Bana terörist diyen adamla mı arkadaşsın?" diye sordu.

Ah... kahretsin. Rylann, Kyle'ın kalbinin kırıldığım gözlerinden okuduğu an, bunun yanlış bir cevap olduğunu fark etti.

Cade'le arkadaş olmasının onun açısından neden bir sorun oluşturduğunu elbette anlıyordu. Tabii ki Kyle hikâyenin tamamını bilmiyordu. Eski savcının medyaya bir mesaj göndermek istediğinden ve bu yüzden Cade'e, Kyle'm canına okumasını söylediğinden haberi yoktu. Ama böyle bir şey olmasaydı bile Cade, Kyle'ı yargılamak zorundaydı çünkü işi buydu. Tıpkı onun gibi.

Bu şartlar altında doğruları söylemekten başka çaresi yok gibi hissediyordu. "Ben de işlerin önceden karmaşık olduğunu düşünüyordum."

"Bu aramızda olan şeyi tekrar gözden geçirdiğin anlamına mı geliyor?" Cevap vermeyince Kyle, yanağını avucuna alıp Rylann'a baktı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Rylann düşünüp başını iki yana salladı. "Hayır," dedi yavaşça.

Kyle pek ikna olmamış gibi duruyordu. "Emin misin?"

Rylann başıyla onayladı. "Eminim." Uzanıp kollarını Kyle'ın boynuna doladı. Tüm sorularının cevabı olmasa da, emin olduğu bir şey vardı: Kyle'a veda etmeye henüz hazır değildi. "Bak, birkaç gecedir bu sorunu yaşıyorum. Yastıklarım şu parlak saçlarına kullandığın şampuandan kokuyor ve seni düşünmeden uyuyamıyorum."

Kyle ellerini beline koyup onu kendine çekti. "Belki de yastıklarım yıkayıp benden kalan tüm izlerden kurtulabilirsin."

"Ya da geceyi tekrar burada geçirebilirsin." Parmak ucunda dudaklarını dudaklarına değdirdi. "Zaten malum. .. pek uyumuyoruz."

Dudakları birleştiği an, her şey unutulmuştu. Muhtemelen tartışmalarının verdiği etkiyle öpücük birden ateşlendi. Kyle, Rylann'ın kalçalarını tutup onu geri iterek giriş kapısının arkasına sıkıştırdı. Rylann, Kyle'ın tişörtünü çıkardıktan sonra ellerini sert göğüs kaslarında gezdirdi ve dudakları tekrar buluştu. Tüm bedenini hissetmenin verdiği hazla, ona mümkün olduğunca yakın olmak isteyerek adını sayıkladı.

Aynı şeyleri hisseden Kyle, Rylann'ın tişörtünü çıkarıp ellerini taytının ve külotunun içine sokup kalçalarına götürdü. Süreci hızlandırmak isteyen Rylann da ona yardım etti ve Kyle hızla pantolonunun düğmesi ve fermuarıyla uğraşırken Rylann da üzerindekileri çıkardı.

Dilleri bir araya gelince, Rylann kotunu çıkardı ve Kyle'ın sertleşmiş penisi karnına değince içini bir heyecan kapladı. Kyle arka cebine uzanıp cüzdanını çıkardı ve kondomu aldı.

"Acele et/' dedi Rylann nefes nefese.

Kyle ellerini Rylann'ın kalçasının altına koyup onu duvara yasladı. Islanmış ve onu bekleyen bacak arasına geçti. Ateşli bakışlarla başını eğip Rylann'a bakarken saçları gözünün önüne düştü. "Ne kadar sürerse sürsün, devam ettiğimiz sürece başka kimse olmayacak. Anladın mı?"

Rylann kollarını Kyle'm boynuna sıkıca doladı. "Başka hiç kimseyi istemiyorum."

Aldığı yanıttan tatmin olan Kyle, tek hamlede sertçe içine girdi. Rylann başını geriye atıp inledi. "Ah, Tanrım. Harika."

Kyle, onu sıkıca tutarak içinde hareket etmeye başladı. Boğuk ve derin bir sesle, "Muhteşem," dedi.

*

O gün öğleden sonra Kyle, Rylann'ın salonunda tek başına oturmuş, şarap kadehiyle oynarken boş boş bekliyordu. Rylann, o gece nöbetçi savcıydı. Kyle'm bir FBI takımından gelen acil arama emri talebinden anladığı kadarıyla, nöbetçi doktor olmak gibi bir şeydi.

Çağrı cihazı çaldığında, birlikte kanepeye kıvrılmış film izliyor gibi görünürken aslında on altı yaşındaki gençler gibi öpüşüp oynaşıyorlardı. Rylann çağrıya bakmış, hızlı bir öpücükle özür dilemiş ve sonra özel bir görüşme için yatak odasına gitmişti.

Anın sıradanlığını ve normalliğini fark eden Kyle, ilişkilerinin böyle olması gerektiğini fark etti. Birlikte geçirilen samimi hafta sonu geceleri, güzel bir şarap, on altı yaşında gençler gibi oynaşma, birinin acil bir aramayı cevaplaması gerektiğinde kumandanın dur tuşuna basma... Eski hovarda günlerinden çok uzak bir hal...

Ama Kyle, Rylann'ın kanepesinde oturup yatak odasından gelen sesini dinleyerek geri dönmesini beklerken, olmak istediği yerde olduğunu biliyordu.

Evet, artık kesinleşmişti.

Ona âşık oluyordu.

Bunu fark ettiği an paniğe kapıldı ve kendini birden çizgi film karakteri Road Runner gibi ışık hızıyla kaçıp uzaklaşırken gördü. Rylann yatak odasından çıkacağı zaman, Kyle'dan geriye yarısı boş bir şarap şişesi ve kapıya doğru hızla koşan bir adam dışında hiçbir iz kalmamış olurdu.

Ama Kyle ikinci seçeneği tercih etti.

'Burada kal ve bu inatçı, şımarık savcı, bunun sıradan, ateşli bir sevişmeden daha fazlası olduğunu anlayana dek ne gerekiyorsa yap' şıkkını yani.

Elbette bu riskli bir seçenekti. Kyle henüz bir bağlılığa hazır olduğundan yüzde yüz emin değildi ve daha da önemlisi, Rylann'ın dünyasına nasıl uyum sağlayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Rylann işine âşıktı; bunu herkes görebiliyordu. Cuma akşamı saat onda hoş bir takılmanın tam ortasında telefonu çaldığında bile gözlerinde beliren parıltı, Avukat Pierce'm birazdan bir haydudun canına okuyacağını anlatıyordu.

Kyle telefonunun tekrar çaldığını işitti ve Rylann da kısa bir süre sonra yatak odasından çıktı.

"Üzgünüm/' dedi özür diler bir tavırla gülümseyerek. Çağrı cihazını sehpanın üstüne bıraktı, şarap kadehini aldı ve kanepeye kıvrıldı. "Acil durum yargıcına mesaj bıraktım ve şimdi beni aramalarını bekleyeceğim."

"Arama emrini çıkarabildiniz mi?"

"Evet."

"Ne tür bir dava?"

Rylann şarabından bir yudum aldı. "Terörizm. FBI yarın saat altıda sınır dışı edilecek bir adamın son anda Çe-çenistan'daki radikal dinci bir örgütle ilişkisi olabileceği konusunda bir duyum almış. Dairesini ve kişisel eşyalarını aramak istiyorlar ama reddediyor."

Elbette öyleydi. Çünkü cuma gecesi tayt giyip şarabını yudumlarken herkes FBTdan telefon alıp bir teröristin yakalanmasına yardım ediyordu.

"Beni büyülüyorsun, Rylann," dedi Kyle içtenlikle.

Ve o an kararını verdi.

Rylann istediği kadar kural koyabilirdi; ama Kyle bu savcının karşısında kazanmaya niyetliydi.

/v^V^afta sonu bittiğinde görev tekrar onu çağırıyordu.

Kyle, pazar akşamı dört buçuk saatlik uçuştan sonra valizini görevliye verip Ritz-Carlton San Francisco'nun resepsiyonuna doğru ilerledi.

Cumartesi sabahı kapının girişinde veda ederken, "Bir zamanlar yaşadığın yerde olacağım," demişti Rylann'a.

"San Francisco'ya mı gidiyorsun?" diye sormuştu Rylann. "Neden?"

"Yakında öğrenirsin."

Merakla Kyle'ı incelemişti. "Yine ne işler peşindesin?"

Tüm yürekli çabalarına rağmen, Kyle hiçbir ipucu vermemişti. Gelecek yirmi dört saat Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığı'nm kuruluşunu büyük ölçüde etkileyeceğinden, bu seyahat çok önemliydi. Yapacağı hamle ya pazarlama alanındaki en zekice hareketlerden biri olarak görülecek ya da kendini komik duruma düşürecekti.

Bunu sadece zaman gösterecekti.

Kyle yaklaşırken resepsiyon görevlisi gülümsedi. "Ritz-Carlton'a hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kyle Rhodes adına rezervasyonum var."

Adını tanıyan görevli hemen başını klavyeden kaldırıp baktı ve sonra tekrar eğdi. "Club Level odalarımızdan birinde bir gecelik yer ayırttığınızı görüyorum."

"Odayı boşaltma saatini erteleyebilir misiniz?" diye sordu Kyle. "Sabah uzun sürme olasılığı olan bir toplantım var." Belki de yoktu. O zaman büyük ihtimalle giriş kapısına kadar bile gelemezdi.

"Elbette, Bay Rhodes."

Tam o an Kyle'ın cep telefonu titredi. Telefonuna baktı ve Rylann'dan bir mesaj geldiğini gördü.

BOL ŞANS, GAMZELİ. ORADA HER NE YAPIYORSAN.

"Bu akşam sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu görevli.

Kyle gülümseyerek telefonunu ceketinin cebine koydu. "Hayır. Sanırım bu kadar."

*

Sabah saat ondan hemen önce, Kyle otelin önünden taksiye bindi.

"Folsom Caddesi, 75 numara," dedi şoföre. Taksi birkaç dakika sonra durdu ve Kyle, camdan önündeki altı katlı, modern ofise baktı. Ödemeyi yaptıktan sonra arabadan inip kravatını düzeltti.

Şimdiye dek yaptıklarının sonucunu görme zamanı gelmişti.

Elindeki belgelerle çift kanatlı kapıdan geçip asansörle altıncı kata çıktı. Yavaşça yukarı çıkarken katları gösteren ibreyi izledi. Nihayet sade, gösterişsiz bir resepsiyon bölümüne açılan kata gelmişti.

Kyle kapıdan çıkar çıkmaz, beyaz-gri mermer masada duran sekreter, fal taşı gibi açılmış gözlerle ona baktı. Arkasındaki duvarda abartıdan kaçınılmış bir şekilde, şirketin bilindik ismi küçük harflerle yazılıydı: twitter

Sekreter, "Gerçekten geldiniz," dedi şaşkınlıkla. "Bir haftadır görüşmeye gelip gelmeyeceğinizle ilgili bahse giriyorduk da. Birçok insan bunun bir şaka olduğunu düşündü."

Kyle yalnız bir randevu alabilmek için bile şirketin avukatlarıyla saatlerce telefonda görüşmüştü. Böylesine bir işkenceden sonra vazgeçmesinin imkânı yoktu. "O hâlde sanırım kendimi tanıtmama gerek yok, değil mi?" diye sordu.

"Elbette yok. Burada oldukça tanınmış birisiniz." Sekreter ahizeyi kaldırıp bir tuşa bastı. "Kyle Rhodes sizinle görüşmeye geldi." Bir süre dinledi, sonra hâlâ telefonda konuşurken başını kaldırıp Kyle'a baktı. Sonra telefonu kapatıp bekleme bölümünü işaret etti. "Bay Donello, kısa bir süre sonra sizinle görüşecek. İsterseniz şöyle oturabilirsiniz."

Kyle kahverengi süet koltuğa baktı. Koltuğun üzerinde iki tane üzeri yazılı yastık vardı. Yastıklarda, "Evim evim, Tweet evim," yazıyordu.

"Sanırım burada bekleyeceğim," dedi sekretere. Donello'nun onu tüm gün bekletip sonra da defedeceğini düşünüyordu; ama telefon birkaç dakika sonra çaldı.

Sekreter kısık sesle konuştuktan sonra telefonu kapatıp ayağa kalktı. "Bay Donello sizi bekliyor. Beni takip edin."

Resepsiyon masasından buzlu camlı kapılara doğru ilerlediler ve sonra merkez ofis bölgesine geçtiler. Açık renkli parkeler haricinde hemen her yer bembeyazdı. İçeride birkaç mini ofis, her birinde de dört çalışma masası vardı.

Ve o yürürken masasında çalışan herkes ayağa kalkıp onu izledi.

Yüzlerindeki şaşkın ifadeyle sessizce ona baktılar. Kyle birçoğunun pek arkadaş canlısı olmadığını fark edebiliyordu. Koridorun sonundaki geniş ofise vardıklarında, sekreter hafifçe gülümsedi. "Bol şans."

Kyle ofise girdi ve Twitter'ın CEO'su Rick Donello'nun masasında oturduğunu gördü. Karşısında otuzlarının ortasında, saçları seyrekleşmeye başlamış, aşağılayıcı ve güvensiz gözlerle ona bakan genç bir adam vardı.

"Şunu söylemek istiyorum: Gerçekten cesur bir adammışsın, Rhodes." Kyle'a oturmasını işaret etti. Başını sekretere doğru salladı ve kadın odadan çıkıp kapıyı kapattı.

îkisi baş başa kalınca Donello direkt konuya girdi. "Seni neden kapı dışarı etmemem gerektiğini açıklamak için altmış saniyen var."

Onun için hava hoştu. Kyle, görüşmenin gereksiz kısımlarını atlamış olmaktan mutluydu. "Yedi ay önce neredeyse tüm dünyanın gördüğü gibi, ağ sisteminizde açıklar var. Şirketim bu konuda size yardımcı olabilir."

Donello ciddi bir ifadeyle güldü. "Ben aptal değilim, Rhodes. Sen *hackledikten* sonra her şeyi güncelledik. Şu an bizi öyle kolay çökertemezsin."

"Yedi yüz reklamcının gelirinin ne kadarına bahse girersin?"

Donello sert bir bakış attı. "Kırk saniyen kaldı. Söyleyeceklerini tamamla. Bu görüşme sonucunda hiçbir şey elde edemesem bile, en azından daha sonra bu konuda komik bir tweet atarım."

Kyle, "Dün röportajları okudum, Donello. Şirketi bir yıl önce devraldığında, Tvvitter'ı kitle iletişim ağından büyük bir reklam platformuna dönüştürerek ticarethane olarak kullanmaya başladın. Güvenilirliğin gereğini vur-guluyordun; ama viskiyle hafif sarhoşken tek bir bilgisayardan siteyi kırk sekiz saat boyunca kullanım dışı bırakmayı başardım."

Donello kollarını masasına yasladı. "Yani bizi yedi ay önce aptal durumuna düşüren kişiyle çalışıp danışmanlık şirketine tonlarca para yatırmamı mı öneriyorsun? Teklifin bu mu?"

"Evet," dedi Kyle, adamın gözlerine bakarak. "Ama bu işi ücretsiz yapacağım."

Donello duraksadı. "Ücretsiz."

"Buraya siber bir kale inşa edeceğim ve tek kuruş ödemeyeceksiniz. Size en azından bunu borçlu olduğumu anladım."

Donello, Kyle'ı inceledikten sonra arkasına yaslandı. Yavaşça konuşarak sesli düşünüyordu. "Bu işin getireceği reklama ihtiyacın var."

Kyle hafifçe gülümsedi. Altmış saniye dolmuştu ama görüşme hâlâ sonlanmamıştı.

"Evet. Sizin de."

*

îki saat sonra Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığı Şirketi'nin CEO'su o altı katlı, modern binadan, şirketinin ilk müşterisini kazanarak ayrıldı.

Evet, bu müşteriden bir kazanç elde edemeyecekti ama Kyle yine de mutluydu. Sonunda Donello, tıpkı umduğu gibi bir iş adamına yaraşır şekilde davranmış ve Kyle'm kaçırılmayacak teklifini kabul etmişti. Hem daha iyi bir güvenlik sistemine sahip olacak hem de ücretsiz reklam yapmış olacaktı. Hatta doğu saatine göre bir sonraki sabah saat sekizde basma gönderilecek bir basın duyurusu bile hazırlamışlardı.

Artık pazarlama stratejisinin ikinci aşamasına geçme vakti gelmişti. Tutuklanıp suçlu bulunduktan ve ardından serbest bırakıldıktan sonra, neredeyse tüm basın kuruluşlarından röportaj talebi almıştı; ancak henüz yöneltilen sorulardan birini bile yanıtlamamıştı.

Ama röportaj talep edenlerden yalnızca birinin iletişim bilgilerini elinde tutmuştu.

Tvvitter'ın merkez binasının önündeki kaldırımda dururken Kyle, *Time* dergisi muhabiri David Isaac'i aradı. Telesekretere bağlanınca mesaj bıraktı.

"David, ben Kyle Rhodes. Yarın sabah bir basın duyurusu yapılacak. Duyunca anlarsın. Eğer beni kapağa çıkarırsan sana özel bir röportaj vereceğim. Direkt Twitter Teröristi'nin ağzından hikâyeyi anlatacağım. Tijuana'daki kaktüsle ilgili kısmı kaçırmak istemezsin, inan bana."

ylann, Chicago'da çalışmaya başladığından beri ikinci kez Federal Savcılık Teşkilatı Kyle Rhodes'la çalkalanıyordu.

Salı sabahı tüm interneti sallayan haberi elbette o da duymuştu: Tvvitter Teröristi ve Tvvitter öpüşüp barışmışlardı! Rylann mutfağında mısır gevreğini yiyip iPad'inden haberlere bakarken, basın duyurusunu okumuştu. Önce bir kahkaha atıp sonra hemen Kyle'a mesaj göndermişti.

DEMEK PLANIN BUYMUŞ.

Bayağı yoğun olduğunu düşündüğünden ona cevap yazmasını beklemiyordu; ancak dakikalar sonrasında mesaj geldi.

NEDEN BAHSETTİĞİNİ BİLMİYORUM, AVUKAT HANIM. BU GECE DÖNÜNCE SENİ ARAYACAĞIM.

*

Masasında oturan Rylann, ofis kapısının çalındığını işitince başını kaldırdı ve Cade'in buruk bir ifadeyle ofisin girişinde durduğunu gördü.

"Bugün medyadan onlarca telefon aldım. Herkes Twit-ter Teröristi'nin kendi ağ sistemleri güvenliği şirketini kurması konusunda ne düşündüğümü soruyor." Başını iki yana salladı. "Tam bu adamın işini bitirdik derken hem de..."

Cade bunları düşünmeden, gelişigüzel bir şekilde söylemişti aslında ama Rylann yine de kendini bir alçak gibi hissetti. Hatta biraz da *suçlu*... Bir insanın özel hayatının kendisinden başka kimseyi ilgilendirmediğine inansa da insanları kandırmaktan hoşlanmıyordu.

Cade'le iki ay çalıştıktan sonra, onu bir arkadaşı olarak görmeye de başlamıştı. Onunla Starbucks'a gidiyor, dava stratejileri hakkında konuşuyordu. Hatta Rae'yle aralarını yapmaya bile çalışmıştı.

Ama şimdi bu adama yalan söylemek üzereydi.

Yalan söylemiyorsun. Sadece gerçekleri saklıyorsun.

Görünüşe bakılırsa, bilinçaltı bu konuyu o kadar da dert etmiyordu.

Belki de Kyle'a veda etmenin zamanı gelmiştir.

Bilinçaltı bir yandan da boş boş konuşmaya devam ediyordu. Yanardöner sürtük!

Rylann gülümseyip iç hesaplaşmalarını, Kyle'm can düşmanının kapının önünde olmadığı bir zaman tekrar gözden geçirmek üzere bir kenara bıraktı.

"Vay canına, demek onlarca telefon aldın, ha?" dedi. "Eminim eğlenceli olmuştur."

"Gerçekten muhteşemdi. Rhodes bumerang gibi. Sürekli geri gelip duruyor." Gülümsedi. "Artık onunla uğraşmak zorunda olmadığın için mutlusundur sanırım."

Evet, tabii. Acaba Cade'in "uğraşmak" tabiri art arda gerçekleşen tutkulu sevişmeleri de içeriyor olabilir miydi?

"Aslında Kyle'la çalışmaktan memnundum/' dedi. "Kötü biri değil, biliyorsun."

Cade gözlerini devirdi. "Sakın sen de ondan etkilendiğini söyleme. Bu adamda ne var böyle? Yarım milyar dolar mı? Vâris olması mı? Bana şeytan diyen ve Kyle'ın serbest kalmasını isteyen çılgın ve öfkeli kadınlardan ölüm tehditleri aldığımı biliyor musun?" Elini havaya kaldırdı. "Yemin ederim."

"Şeytan olsan kesinlikle bu hareketi yapmazdın."

Cade güldü. "Ona çarpılmış olabilirsin, Pierce. Ama şansına küs. Dedikodu köşesinde Tvvitter Teröristi'nin seksi bir kadınla görüldüğü yazıyordu."

Rylann, bu kez açık vermemek için sınırlarını zorladı. "Evet. Ben de duydum."

Kyle ve Twitter'la ilgili harika gelişmeleri duyduğundan çok iyi başlayan günü, o andan sonra gitgide tuhaflaştı. O sabah bir kredi kartı dolandırıcılığı davasında kanıtların reddi talebi için mahkemeye gitmişti. Soruşturmanın büyük kısmını Gizli Servis yürütmüş olsa da, ilk aramayı sanığın eşinden gelen aile içi şiddet çağrısını yanıtlayan iki Chicago polisi yapmıştı. Polisler gelip eşinden izin aldıktan sonra evi aramışlar, yatak odasındaki dolabı açmışlar ve farklı isimlerde binlerce kredi kartı bulmuşlardı.

Ya da en azından Rylann böyle olduğunu düşündü.

Polisler tanık kürsüsüne gelinceyse ise işin aslı ortaya çıktı: Kadının polislerin yatak odasına girmelerine "teknik olarak" izin vermediğini ama çoktan evde olduklarından işlerini bitirdiklerini polisler de kabul ettiler.

Ve yargıç kanıtların reddi talebini kabul edip evde bulunan binlerce kredi kartını geçersiz sayarken Rylann'ın oturup davanın güme gitmesini izlemekten başka hiçbir şansı yoktu.

Bu hiç iyi değildi.

Sonra gününün geri kalanını soruşturmayı Chicago polisinden devralan iki Gizli Servis ajanının davayı kurtarabilecek herhangi bir kanıt ararken öfkeyle atıp tutmasını dinleyerek geçirdi. Ve nihayet migreni azmıştı. Saat altı buçukta işten ayrılırken başı ağrıyor, midesi bulanıyordu ve günbatımından önceki hafif güneş ışığı bile gözlerini ağrıtıyordu.

Eve gidince hemen eşofman ve tişört giydi, tüm ışıkları kapattı, iki tane Tylenol içti ve kanepeye uzanıp uyuyabilmek için dua etti.

Bir saat sonra telefonunun sesiyle uyandı. Ayağa kalktı ve biri alnının ortasında matkapla delik açıyor gibi hissederek inledi. Sehpaya uzandı ve arayanın Kyle olduğunu gördü.

"İşte beklenen kişi," dedi Rylann. Eliyle gözlerini kapatıp tekrar kanepeye uzanmadan önce heyecanlı bir tonda konuşmaya çalışıyordu. "Ah, Tanrım, çok acıtıyor," diye sızlandı.

"Ne acıtıyor?" diye sordu Kyle. Endişelenmiş gibiydi.

"Kafama delik açan görünmez adam."

"Kulağa pek hoş gelmiyor. Belki sen de görünmez bir şok tabancası alıp o adamın canına okursun."

Rylann güldü, sonra tekrar sızlandı. "Güldürme, çok ağrıyor. Migrenim var," dedi.

"Evet, böyle bir şey olduğunu anladım. Fireflight'ta Dex'le buluşacağım. Tvvitter'la ortaklığımı kutlamak için birkaç kadeh içeceğiz. Sana getirebileceğim bir şey var mı?"

Ah...

"Çok düşüncelisin. Ama iyiyim. İş yerinde berbat bir gün geçirdim, hepsi bu. Git ve Dex'le eğlen. Bunu hak ettin. Tvvitter fikri gerçekten dâhiyaneydi."

"Yine etkilendin," dedi Kyle, kendinden memnun bir tavırla. "Bu üç oldu, avukat hanım."

"Şu an gerçekten şımarık ve alaycı bir şey söylediğimi hayal et," dedi Rylann. "Ama an itibariyle bunu düşünemeyecek kadar çok başım ağrıyor. Alaycı yanım kendini kapattı."

*

Yirmi dakika sonra kapı çaldı.

Rylann kapıyı açtı ve gelenin Kyle olduğunu görür görmez ona işaret etti. "Gitsene. Şu an kutlama yapıyor olman gerek."

Kyle hiç umursamadan içeri girdi. "Dex kutlama için birkaç dakika bekleyebilir. Her gece barda. Oraya benimle buluşmaya gitmiyor." Kapıyı kapatıp Rylann'ı süzdü. "Demek alaycı yanın kendini kapattı, öyle mi? Bunun mümkün olmadığını sanıyordum."

"Çünkü sen..." Rylann en azından yarı alaycı bir cevap vermeye çalıştı ama başaramadı. Bitkin bir hâlde kanepeye gömüldü. "Elimde hiçbir şey kalmadı. İstediğin kadar alay et. Tamamen savunmasızım."

Kyle gülümseyerek elindeki Starbucks bardağını uzattı. "İç bunu. Annemin de migreni vardı. Kahvenin iyi geldiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Sen bir ilahsın," dedi Rylann bardağı alarak. Daha öncekilerde de kafein işe yaramıştı ama eve gelirken Starbucks'a uğrayacak gücü yoktu.

"Çok doğru." Kyle elini eline alıp onu kanepeye oturttu. "Şimdi otur ve ben seni büyülerken kahveni iç." Rylann'ın arkasına geçip boynuna masaj yamaya başladı.

"Bana berbat gününden bahsetmek ister misin?" diye sordu ardından. Olağanüstü parmakları genç kadının omuz ve boynundaki boğumlardaydı.

"Bir kanıt reddi talebini kaybettim ve tüm dava suya düştü." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bana Tvvitter'da olanlardan bahset. Oraya girdiğin an insanların yüzündeki ifadeyi tahmin edebiliyorum."

Kafeinden, masajdan ya da Kyle'm olanları anlattığı yumuşak ses tonundan mı bilinmez, Rylann daha iyi hissetmeye başlamıştı. Migren hâlâ devam ediyordu ama artık o görünmez adam kafasını oymak yerine sadece vuruyor gibiydi.

Kahvenin yarısı bittikten sonra Kyle arkasına yaslanıp bacaklarını açtı. "Uzan. Başını dizime koy." Tek kaşını kaldırıp baktı. "Lütfen başını koyduğun yere de dikkat et, avukat hanım. Ortada seks içeren bir durum yok."

Rylann kahve bardağını sehpaya bırakırken Kyle da yastıklardan birini alıp kucağına koydu. Rylann yana dönüp yatarken Kyle onu durdurdu.

"Hayır, sırtüstü yatacaksın."

Rylann bacakları arasında kımıldanarak döndü.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı Kyle.

Rylann gözlerini kapattı ve Kyle'ın parmaklarının hafifçe alnına değdiğini hissetti. Ağrıyan şakaklarına masaj yapmaya başlayınca, bedeni kendisine su olup eriyor gibi geldi ve yüksek sesle inledi.

"Ah, Tanrım... Harika," dedi. "Lütfen hiç durma."

"Tüm gece devam edebilirim, bebeğim," dedi Kyle hafifçe gülerek. "Söylemiştim. Ben hallederim."

*

Gecenin ilerleyen saatlerinde Rylann kanepede sıcak ve kaslı bir bedenin yanma sokulmuş şekilde uyandı ve Kyle başına masaj yaparken uyuyakaldığını fark etti.

O uyurken Kyle pozisyonunu değiştirip Rylann'ın başını göğsüne koyarak yanındaki kanepeye uzanmış, kanepenin üzerindeki kadife örtüyü alıp omuzlarına kadar onu sarmıştı.

Bir kadın, böyle bir şey yapan adama deliler gibi âşık olabilirdi.

Rylann başını kaldırıp yüz hatlarına vuran ay ışığında ona baktı. Hareket edince uyanmış olmalıydı. Kyle da kımıldandı, derin bir nefes aldı ve gözlerini açtığında Rylann'ın onu izlediğini gördü.

"Başın nasıl?" diye sordu derin, çatallı bir sesle.

"Daha iyi." Neyse ki uyuyunca baş ağrısı epey hafiflemişti. "Beni uyandırmalıydın," dedi yavaşça. "Mükemmel bir gün geçirdin. Şu an Dex'le bunu kutluyor olmalıydın."

"Dex'le her zaman eğlenirim," dedi Kyle ve parmağını yüzünde gezdirdi. Neredeyse fısıldar gibi konuşuyordu. "Olmak istediğim yer burası, Rylann. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Rylann sadece bu geceden bahsetmediğinin farkındaydı. "Biliyorum." Ve kesin olarak bildiği bir şey daha vardı. "Burada olmandan çok mutluyum. Yanımda olmana çok alıştım, Gamzeli."

"Güzel. Çünkü yarın birlikte dışarı çıkacağız. Hem de gerçek bir randevuya."

Çok yalın ama bir o kadar da karmaşık bir istekti bu. "Kyle, ben..

Kyle sözünü kesti. "Endişelenme. Kimse bilmeyecek." Ay ışığında gözlerine baktı. Hayır cevabını kabul etmek istemiyor gibiydi. "Kabul et, Rylann."

Baş ağrısı savunma mekanizmasını zayıflatmış olabilirdi. Belki de ona hayır demek istemiyordu.

Sebebi ne olursa olsun, gülümseyerek başını göğsüne yasladı ve "Pekâlâ," dedi.

ylann gününün büyük bir kısmını, yeni aldığı on

bir kişinin şehir dışında bir ambarda kaçak silah sattığı davanın ATF'den gelen soruşturma raporlarını inceleyerek geçirdi. Bir yandan da Kyle'ın akşam onu nereye götüreceğini merak ediyordu elbette. Sürekli gizemli planlar yapmak, Kyle'ın bir parçası gibiydi. Rylann'a verdiği tek ipucu, işten dört buçukta ayrılıp ayrılamayacağını sormak olmuştu.

"Ahh... Kesin seni özel bir jetle egzotik ve romantik bir yere götürecek," dedi Rae telefonda.

Rylann ofisinde kapısını kapatmış, öğle yemeği yerken konuşuyordu. Elbette Rae'ye bu büyük randevudan bahsetmişti.

Rylann bir an özel jet ihtimalinin ne kadar gerçeküstü olduğu hissine kapıldı. Teras katındaki dairesini ve iki bin dolarlık takım elbiselerini görmüştü ama genel olarak Kyle'ın parasını pek düşünmemişti. Dürüst olmak gerekirse, beraber oldukları zamanın çoğunu onun evinde geçirdiklerinden, milyar dolarlarının olması ve günün birinde ona yarım milyar dolar miras bırakacak olmasını pek umursamıyordu.

Ama şimdi düşününce...

Bu çok büyük miktarda bir paraydı.

"Bence özel jet yoktur/' dedi Rae'ye. "Uçuş için güvenlik izni ve yolcu listesi gerek. Oysa buluşma gizli kapaklı."

"Hah, listeymiş," dedi Rae umursamayarak. "Zengin adamlar böyle şeyleri sürekli el altından hallediyor. Sence metresleriyle United Airlines'm promosyonlu koltuklarında mı uçuyorlar?"

"Hey. Bu hikâyedeki metres ben miyim şimdi?"

"Hayır, sen sadece seksi bir milyarderin bu gece gizli bir yere götürdüğü şanslı bir sürtüksün. Ah, bir saniye. Bunu da mı dışımdan söyledim?" Rae güldü. "Peki, ne giyeceksin?"

Nereye gideceklerine dair hiçbir fikri olmadığından, Rylann kıyafet seçerken gerçekten zorlanmış ve sonunda tercihini sadelikten yana kullanmaya karar vermişti. "Siyah, dar bir elbise ve topuklu ayakkabı. Eğer beni raftinge ya da at bakmaya götürürse yanarım."

Rae güldü. "Ah, keşke seni at bakmaya götürse! Seni topuklu ayakkabınla hayvanın tepesinde, başının üzerinde halat çevirirken ve bir yandan da telefonda birilerine dava tehditleri savururken hayal edebiliyorum."

"Eğer böyle bir şey olursa, Kyle Rhodes'la ilk ve son randevum olur."

"Hadi ama. Yüzündeki tek gamzeyle bu adam seni her şeyi yapmaya ikna edebilir."

Asıl korkunç olan, Rylann'ın bunun gerçek olabileceğini düşünmeye başlamasıydı.

*

Rylann daha önce mesajla aldığı talimatlara uyarak, dört buçukta evrak çantasını omzuna asıp binanın döner kapısından çıktı ve kuzeye doğru yürümeye başladı.

İlk kavşaktan hemen sonra telefonu çaldı. "Peki, Gam-zeli," diye yanıtladı. "Şimdi ne yapacağım?"

Kyle'ın hafif buğulu sesini işitti. "Monroe'ya doğru iki blok yürü ve sağa dön. Italian Village'in arkasında bir ara sokak var. Oradayım."

"Her nereye gidiyorsak, planın gizemini koruma konusunda şimdiden benden artı puan aldın," dedi. Caddenin karşısına geçerken topuğu bir deliğe girdi.

"Daha önce hiç hükümlü biriyle bir ara sokakta buluşmadınız mı, Bayan Pierce?" diye dalga geçti Kyle.

Hayır, buluşmamıştı. Telefonu kapatüktan sonra Rylann iki blok yürüdü ve sonra caddenin karşısına geçti. Italian Village restoranının önünde durup ara sokağa girdi. Köşeyi döndükten sonra gördüğü şey karşısında adımlarını yavaşlattı.

Şık bir siyah limuzin onu bekliyordu.

Sağ ön tarafta bekleyen şoför, yaklaşırken başıyla onu selamladı. "İyi günler, hanımefendi." Nazik bir şekilde kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim." Eğilip içeri bakan Rylann, Kyle'ın kot ve kolları dirseğine kadar kıvrılmış gömleğiyle içeride oturduğunu gördü.

Pencereleri işaret etti. "Film kaplı. Kimse bizi göremez. Şoför konusunda da endişelenmene gerek yok; yıllardır ailemle çalışıyor. Yani sırrımız güvende." Elini uzattı. "Gidelim mi?"

Rylann gülümseyerek elini tuttu. Rylann içeri girdi, koltuğa oturdu ve çantasını yere, ayağının yanma koydu. "Hadi ama. Artık nereye gittiğimizi söyleyebilirsin." Limuzin hareket etmeye başlayınca emniyet kemerini taktı.

Kyle uzun bacaklarını öne doğru uzattı. "Bilmiyorum. Seni böyle meraktan çatlatmak hoşuma gidiyor."

"Umarım uygun giyinmişimdir."

Kyle onu yavaşça süzüp V yakalı elbisesini ve üst üste attığı çıplak bacaklarını inceledi. "Uygun ne kelime, avukat hanım."

Bakışları Rylann'ın bedenini ısıttı. "O zaman atlarla bir işimiz yok."

Kyle gülümsedi. "Sen mi? Bunu görmek için yarım milyon dolar verirdim." Elini Rylann'ın dizine koyup parmaklarıyla hafifçe tenini okşadı. "Bu geceye dair... Acaba fikirler kafamda gerçekte olduğundan daha mı güzel diye merak ediyorum. Umarım hayal kırıklığına uğramazsın."

"Eğer öyle bir şey olursa, o kadar güzel yalandan heyecanlanmış taklidi yapacağım ki aradaki farkı anlayamayacaksın."

"Sevinirim. Peki, plan şöyle: Belki farkında değilsin ama tam dokuz yıl önce bugün, 16 Mayıs'ta, kalabalık bir barda koyu saçlı, şımarık, birinci sınıftaki bir hukuk öğrencisiyle karşılaştım. Bugünün bizim yıl dönümümüz sayıldığını düşünürsek, o ünlü olay mahalline geri gitmemiz gerektiğini düşündüm."

Rylann söylediklerini biraz geç kavradı. "Beni Champaign'e mi götürüyorsun?"

"Evet. Clybourne'ün ikinci katını kiraladım." Kyle uzanıp saçını kulağının arkasına attı. "O akşam seni eve bıraktıktan sonra sana bir randevu sözü vermiştim, Rylann." Anlamlı bir ifadeyle gözlerine baktı. "Bu sözümü gerçekleştirmek için neredeyse on yıl geç kalmış olabilirim ama işte buradayız. Nihayet."

Rylann duygulandı, gözleri doldu.

Kyle da hayal kırıklığına uğramış olmasından endişeleniyordu.

Rylann sonra hafifçe gülümsedi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Muhteşem!"

Yaklaşık iki buçuk saat sonra limuzin Clybourne'ün arkasındaki bir ara sokağa park etti. Kyle telefonunu çıkarıp birini aradı. Karşı taraf telefonu açınca,

"Geldik," dedi.

Telefonu kapatan Kyle, Rylann'ın mutlu bir ifadeyle onu izlediğini fark etti.

"Hâlâ gizemli davranmayı sürdürecek misin?"

"Gizlenmek isteyen şendin." Kyle barı işaret etti. "Şimdi şöyle yapacağız. Burayı Dex işletiyordu ve şu an işleten kişiyi tanıyor. Bizi çalışanların kullandığı merdivenden yukarı çıkaracak ve ikinci kat tamamen bize ait olacak."

"Okulun son haftası. Aslında üst katın dolu olması gerekiyor. Bunu ayarlamak için ne yapmak zorunda kaldığını bilmek istediğimden emin değilim," dedi.

"İşletmeciyle bir anlaşmaya vardık diyelim." Aslında mekânı tam onun istediği şekilde ayarlayabilmek için işletmeciye o gece beklenen satışın yüzde yirmi fazlasını ve ekstra beş bin dolar daha vermeyi teklif etmişti; ama Rylann'ın bunu bilmesi gerekmiyordu.

Barın arka kapısı açıldı ve yirmili yaşlarının başında biri limuzine el salladı. Kyle, Rylann'a baktı. "Zaman yolculuğuna hazır mısın?"

Rylann parmaklarını parmaklarına kenetledi. "Belki daha sonra söylemeyi unuturum; bu hayatımın en güzel ilk randevusu."

"Daha önce kimse sana istediğinde gerçekten tatlı olabildiğini söylemiş miydi?"

"Bunu herkesin bilmesine müsaade etmiyorum. Baş belası avukat olarak kazandığım şöhreti zedeliyor."

Kyle elinden tutup Rylann'ı yakınına çekti. "Palyaço Bozo gibi saçlarını çoktan gördüm, avukat hanım. Artık hiçbir sırrımız kalmadı." Hızlı bir öpücükten sonra limuzinin kapısını açıp dışarı çıktı. Sokağın boş olduğunu kontrol ettikten sonra Rylann'ın arabadan çıkmasına yardım etti ve birlikte barın arka kapısına yöneldiler.

İşletmeci gülümseyerek onları içeri aldı ve Kyle'a elini uzattı. "Joe Kohler. Tüm hafta bu anı bekledim. Doğruyu söylemek gerekirse, Tvvitter'la ilgili tüm yaşananların çok çılgınca olduğunu düşünüyorum." Sonra Rylann'ın elini sıktı. "Ve o gizemli kadın." Kyle'ı işaret etti. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama bu adama son hatundan daha iyi davransanız iyi edersiniz." Arkalarındaki

merdiveni gösterdi. "Beni takip edin."

Rylann'ın şaşkın bakışları üzerine Kyle omuz silkti. "Beni haklı bulanlardan biri." El ele tutuşarak, Joe'yu üst kata çıkan dar merdivenlere doğru izlediler.

"Mekânı talimatlarınız doğrultusunda düzenlememe yardım etmesi için garsonlardan birini getirdim," dedi Joe. "Böyle bir durumda işe bir kadın eli değmesinin daha iyi olacağını düşündüm."

Merdivenlerin sonuna geldiklerinde, Rylann şaşkın gözlerle Kyle'a baktı. "Talimat mı?"

Joe onları kısa bir koridordan geçirdi ve ana bar bölümüne getirdi. "Umarım beğenirsiniz."

Kyle ve Rylann köşeyi döndüler ve manzara, görür görmez Kyle'ın içine sindi. Masaların üstünü ve barı yüzlerce şamdanlı beyaz mum kaplıyor, ortama sıcak ve romantik bir hava katıyordu. Barın diğer ucundaki masada beyaz, saten bir masa örtüsü, iki kristal kadeh, içinde şarap uzmanı kız kardeşinin önerdiği bir şişe Perrier-Jouet Fleur de Champagne Rose bulunan bir buz kovası vardı.

Rylann şaşkınlıktan donup bakakaldı. "Bu... inanılmaz." Masaya doğru yürüdü ve sonra başını çevirip Kyle'a baktı. "Bu, o gece oturduğum masa."

Kyle başını sallayarak ilerledi. "Yanma gelmeden önce bir süre seni izlemiştim. Tam karşında kızıl saçlı bir çocuk oturuyordu. Erkek arkadaşın olup olmadığını anlamaya çalışıyordum."

Rylann gülümsedi. "Karşımdaki Shane'di. Tanrım, onunla yıllardır konuşmadım." Gözleri masaya, salaş bir üniversite barını romantik bir mekâna çeviren mumlara kaydı. Biraz daha yakınlaştı ve Kyle'm gömleğini kavradı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kyle gözlerinin önüne gelen saçını geri attı. "Ne zaman istersen, avukat hanım."

*

"Kötü bir seçim yapmışım," dedi Rylann, Kyle'm tabağına bakarak. "Ben de düz değil, tırtıklı patates söylemeliymişim."

"Evet." Kyle tabağındaki tırtıklı patateslerden birini alıp Rylann'ın tabağına koydu.

Rylann biraz alınmış görünüyordu. "Sadece bir tane mi? Hepsi bu mu?"

"Verdiğin kararların sonuçlarına katlanmak zorundasın. Başka türlü öğrenemezsin." Gülümseyip ağzına bir tırtıklı patates daha attı.

Etkisini gösteren Perrier-Jouet, Rylann'ın yanaklarını kızartmaya başlamıştı. Normalde pek şampanya sevmeyen Rylann, bunun epey iyi olduğunu kabul etmeliydi. Evet, muhtemelen bu üç yüz dolarlık şampanya genelde çizburger ve kızarmış patates eşliğinde içilmiyordu ama Clybourne'de yemekler ancak bu kadar iyi olabilirdi.

Derken Kyle'm cep telefonu titredi. Mesaj gelmişti. Kyle mesajın Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığına, Silikon Vadisi'nden yönetici yardımcısı olarak işe aldığı Sean'dan gelmediğine emin olmak için telefonuna baktı. "Üzgünüm, Tvvitter'la ilgili yaptığım açıklamadan sonra sürekli iş telefonları alıyorum," dedi Rylann'a. "Sean tüm mesajları gözden geçiriyor. Yarına dek bekleyemeyecek acil bir şey olursa beni aramasını söylemiştim."

Rylann ilgili bakışlarla eğilip kadehine uzandı. "Peki, bir sonraki adımın ne olacak?"

"Toplantılar ayarladım ve potansiyel müşterilerimi seçmeye başladım. Üniversiteden işe aldığım iki öğrenciyle birlikte pazartesi günü işe başlayacak ve tozu dumana katacağız. Bunun ardından da kendime şans dileyip Tvvitter Teröristi'yle işi pişirmek istemeye hevesli insanlar bulmaya çalışacağım." Yüzünde pis bir sırıtış belirdi. "Mecazen yani."

Rylann merakla başını eğdi. "Merak ettiğim bir konu var. Kurumsal dünya hakkında fikrini değiştiren ne oldu? İlk tanıştığımızda öğretmen olmak istediğini söylemiştin."

Tamamen zararsız bir soruydu Rylann'ınki. Kyle bu soruyu daha önce onlarca kez yaptığı gibi geçiştirerek yanıtlayabilirdi. Ama annesinin dokuzuncu ölüm yıldönümüne bir gün kala Rylann'ın karşısında otururken, artık bu konuyu birilerine açması gerektiğini düşündü. Kendi kendine hep Rylann'a tamamıyla sahip olmak istediğini söylüyordu; belki bunun için kendi duvarlarını da yıkması lazımdı.

Nereden başlayacağını düşünürken boğazını temizledi. "Bu konuya bakış açım annemin ölümünden sonra değişti. Ailem için zor bir zamandı," diye söze girdi.

KYLE, BİR KAZA OLMUŞ.

Ömrü boyunca bu sözcükler Kyle'ın hafızasından çıkmayacaktı.

*

Kyle, babasının sesinden ciddi bir şey olduğunu hemen anladı ve telefonu daha sıkı kavradı. "Ne oldu?"

"Annen. Tiyatro kulübünün provasından dönerken arabasına bir kamyon çarpmış. Sürücünün direksiyon başında uyumuş olabileceğini düşünüyorlar. Bilmiyorum, pek bir şey söylemediler. Onu otuz dakika önce acile getirdiler ve şu an ameliyatta."

Kyle'm içinden âdeta bir parça koptu. "Ama annem iyileşecek, değil mi?"

Uzun süre sessizlik hüküm sürdü.

"Seni Willard'dan alması için jeti gönderdim," dedi babası. Üniversitenin havaalanından bahsediyordu. "Helikopter pistini kullanabileceğimizi söylediler."

Kyle fısıldayarak konuşmaya başladı. "Baba."

"Durum kötü, evlat. Bir şeyler yapmam gerekiyor gibi hissediyorum ama... yapılacak hiçbir şey..."

Kyle, babasının ağladığını fark ettiği an dehşete kapıldı.

Kyle hastaneye geldiğinde kim olduğunu seçemediği bir hastane görevlisi hızla onu ameliyat bölümündeki özel bir bekleme salonuna götürdü. Kapıdan girince babasını bitkin bir ifadeyle öylece dururken buldu.

Babası başını iki yana salladı. "Üzgünüm, evlat."

Kyle bir adım geri çekildi. "Olamaz."

Kapının arkasından zayıf bir ses yükseldi. "Ben de zamanında gelemedim."

Dönünce Jordan'ın odanın köşesinde durduğunu gördü. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“Jordo." Kardeşini tutup sıkıca sarıldı. "Annemle dün konuştum," diye fısıldadı. "Sınavdan sonra onu aradım." Annesi onunla gurur duyuyordu.

Gözleri yanmaya başladığında kalbi acıyla sıkıştı.

"Bana böyle bir şeyin olmadığını söyle," dedi Jordan göğsüne yaslanırken.

Kapı açaldığında mavi ameliyat önlüklü bir doktor içeri girdi.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi üzgün bir tonda. "Onu görmek isteyip istemediğinizi soracaktım."

Jordan gözlerini sildikten sonra doktora döndü. İkisi de ümitli gözlerle babalarına baktı.

Babaları hiçbir şey söylemedi.

"Bazı insanlar veda edince huzura kavuşur," dedi doktor kibarca.

Kyle, Times, Newsweek ve Forbes'a kapak olan, ticari zekâsı ve kararlılığıyla övünen, daha önce tereddütte kaldığını bir kez olsun görmediği babasını bocalarken izledi.

"Ben... hayır..." Ellerini yüzüne götürüp derin bir nefes aldı.

Kyle elini babasının omzuna koyup doktora döndü ve cevap verdi.

"Biz istiyoruz. Teşekkürler."

Kyle hastanedeki ilk andan başlayarak babasının, annesinin cenaze töreniyle ilgili kararları vermekte bocaladığını fark etti. Bu yükü hafifletmek için babasının evine taşınıp düzenlemelerin büyük bir kısmıyla kendi ilgilendi. Tatsız ve duygusal olarak onu çökerten zamanlardı. Gencecik yaşında böyle bir süreçten geçeceğini kesinlikle öngörmemişti. Cenazedeki metinleri, duaları ve annesinin tabutta ne giyeceğini ise kardeşi Jordon’la beraber seçmişlerdi.

Cenazeden sonra babasının evinde bir hafta daha kalıp ona her gün gelen

kartlar, telefonlar, çiçekler ve e-postalar konusunda yardım etmeyi planlamıştı. Grey Rhodes'un inşa ettiği dev imparatorluğun bir sonucu olarak onlarca insan baş sağlığı dilemek istiyordu; Kyle ve Jordan da her şeye yetişmek için ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

Ama ilk hafta geçtikten sonra hâlâ hiçbir şey yoluna girmemiş gibiydi. Babası misafir kabul etmek, telefonda arkadaşları ve akrabalarıyla görüşmek yerine, günlerini tek başına çalışma odasında ya da etrafta uzun yürüyüşler yaparak geçirmeyi tercih ediyordu.

Kyle bir gece babasının evindeki yemek salonunda oturup binlerinin önceki gün bıraktığı lazanyayı gönülsüzce tırtıklarken, "Belki de biriyle görüşmesi gerek. Profesyonel biriyle," dedi Jordan'a.

"Bunu ona önermeyi denedim bile," dedi Jordan. "Ters giden şeyin ne olduğunu zaten bildiğini söylüyor: Annemizin ölüşü." Jordon'un gözleri doldu ama hızla kendine geldi.

Kyle elini sıktı. "Üzüntüden öyle söylüyor, Jordo." Bir yandan tam o an babasının çalışma odasına girip Jordan için kendisini toparlaması gerektiğini söylemeyi düşünüyordu; ama bunun pek bir faydası olacağına inancı yoktu. Babasının acısını çok iyi anlıyordu; annelerinin ölümünü sindirmek için hepsi büyük çabalar sarf ediyordu.

Kyle bir hafta daha Chicago'da kalmaya karar verdi. Daha sonra bir hafta daha kalmaya... Hiçbir gün iyi geçmiyordu sadece kötü günler ve bunlara kıyasla daha iyi günler vardı. Nihayet bir süre sonra babası, arkadaşlarını ve akrabalarını görmek istedi. Kyle bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyordu. Ama babası şirketle ilgilenmemeye devam ediyordu. İşle ilgili gelen aramalar, sesli mesajlar, e-postalar yanıtlanmıyordu.

Sonra beklenen bir şekilde, annesinin cenazesinden üç hafta sonra, Rhodes Şirketi'nin genel danışmanı Chuck Adelman, Kyle'ı arayıp onunla görüşmek istediğini söyledi. Şirkette çalışmasının yanı sıra Chuck aynı zamanda babasının kişisel avukatı ve üniversiteden beri en yakın arkadaşıydı.

Ve Kyle'la şirketin merkezine birkaç blok ötedeki bir restoranda öğle yemeği için buluşmaya karar verdiler.

"Baban telefonlarıma çıkmıyor/" diye sitem etti Chuck sipariş verdikten sonra.

"Gördüğüm kadarıyla kimsenin telefonuna çıkmıyor," dedi Kyle.

Chuck samimi gözlerle ona bakıp sakin bir tavır takınarak sözlerini sürdürdü: "Bak, anlıyorum. Annen ve baban ilk tanıştığında ben de oradaydım. Ot Çarşambası'ydı. Baban, anneni bir ağacın altında, bir örtüde arkadaşlarıyla otururken gördü ve, 'Şu hatun da on numaraymış,' dedi. Yanına gitti, kendini tanıttı ve her şey başlamış oldu."

"Tanrım. Jordan'la bana bir kitapçıda Eski Uygarlıklar ders kitabının sonuncusunu almak için tartışırken tanıştıklarını anlattılar. Kafaları mı güzelmiş yani?" Kyle, Illinois Üniversitesi'nde altı yıl eğitim görmüş biri olarak Ot Çarşambası'nda ne yapıldığını gayet iyi biliyordu.

Chuck duraksadı. "Elbette, kitapçıda. Şimdi hatırlıyorum. Matematik kitabı. Evet, çok hoş bir hikâye."

"Eski Uygarlıklar."

"Babana sohbetin bu kısmından hiç bahsetmesek çok iyi olur."

"Anlaştık," dedi Kyle. "Hayatım boyunca unutamayacağım derin bir yara açmak ve annemle babamın tanıştıkları an hakkında kafamdaki her şeyi yıkmak dışında bugün benimle neden buluşmak istedin peki?"

Chuck ciddileşip kollarını masaya yasladı. "Bunu yapamaz, Kyle. Milyar dolarlık bir şirketin CEO'su."

"Ve bir CEO olarak kendine biraz vakit ayırma yetkisi var/' diye babasını savundu Kyle. "Annem öleli bir ay bile olmadı."

"Onu ofise sürüklemeye falan çalışmıyorum. Ama en azından ona ulaşabilmek istiyorum. Arada bir telefonlarıma cevap verebilir. İnsanlara hâlâ görevinin başında olduğunu gösterebilir," dedi Chuck. "Diğer yönetim kurulu üyeleri neler olduğunu çoktan merak etmeye başladılar."

"Bunların olağandışı koşullar olduğunu anlamaları gerek."

"Elbette. Ama bu yine de şirketin şahsa ait bir kurum olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Rhodes Şirketi babandan ibaret." Nasıl devam edeceğini bilemez hâlde yerinde kıpırdandı. "Şirketin genel danışmanı olarak şunu belirtmek

zorundayım. Baban bir gün çalışamaz duruma geldiğinde kanuni temsilcisi olarak senin adını verdi. Yani bu, şirketin yönetimi dâhil hem ticari hem de kişisel tüm işlerini senin üstlenmen anlamına geliyor."

Kyle gözlerinin yandığını hissetti. Babasının her zaman Rhodes Şirketi'nde çalışmasını istediğini biliyordu; ancak ona bu kadar güvendiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu hem bir onur hem de inanılmaz büyük bir sorumluluktu; ama en çok da işlerin Chuck'la bu konuşmayı yapacak duruma gelmiş olmasına şaşırıyordu. Evet, babası son günlerde pek kendinde değildi. Ama durum ne kadar karmaşık olursa olsun, uzlaşmaları gereken bir nokta vardı.

“Kimse babamın çalışamaz duruma geldiğini söyleyemez," dedi Kyle, genel danışmanın gözlerinin içine bakarak. "Bu adam bir krallık kurdu. Bir dâhi ve çok güçlü bir iş adamı. Kimse aksini iddia edemez

Chuck anlayışlı bir tavırla yanıt verdi. "Ben size düşman değilim, Kyle. Yardım etmeye çalışıyorum. Haklısın, bir krallık kurdu. Ve şimdi binlerinin bu krallığın başına geçmesi gerek. Yoksa sen istesen de istemesen de insanlar hakkınızda atıp tutmaya başlayacak."

Kyle, Chuck'ın vermek istediği mesajı açık bir şekilde anlamıştı.

Michigan Gölü'nden babasının kuzeydeki evine giderken geçen otuz dakikada ne yapacağını düşündü. En sonunda da her şeyi açıkça konuşmanın en iyisi olacağına karar verdi.

Geri dönünce hemen çalışma odasına girdi ve babasının masasında oturmuş bilgisayardan eski model araba fotoğraflarına baktığını gördü. Annesinin ölümünden beri, şirket Rhodes Anti-Virüs'ü üretip büyük bir yükseliş yaşamadan önce yaptığı gibi, yine klasik arabaları modifiye etmeye ilgi duymaya başlamıştı.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Kyle masada yerini alırken.

"McHenry'de bir adam 68 model bir Shelby satıyor,” dedi Grey Rhodes sakin bir tonda.

Kyle babasıyla ne zaman konuşsa, babasının eskisi gibi olmadığını fark ediyordu. Keyifsiz... Cansız... Karamsar... Kyle'ın yirmi dört yıldır tanıdığı enerjik, benzerine az rastlanır adamın tam tersiydi.

“McHenry sadece bir saat uzaklıkta. Belki yarın gidip arabaya bakabiliriz," dedi Kyle.

"Belki."

Kyle üç haftadır babasına bu tip geziler öneriyordu, ancak şimdiye kadar hiçbiri olumlu sonuçlanmamıştı. Babası bir araba modifiye etmekten bahsetse de, bu konuda herhangi bir adım atmaya hevesi yok gibi görünüyordu. Artık hiçbir şeye hevesi yok gibiydi.

Grey bitkin bir ifadeyle Kyle'a gülümsedi. "Belki de sen gidip arabaya benim yerime bakabilirsin. Benim kadar senin de evden uzaklaşmaya ihtiyacın var."

"Aslında bugün dışarı çıktım. Chuck Adelman'la öğle yemeği yedik."

Adamın yüzünde tatsız bir ifade belirdi. "Öyle mi? Ne konuştunuz?"

Kyle, Ot Çarşambası olayından bahsetmenin zamanı olmadığını düşündü. Aslında babasının İspanyol paça pantolon giyen, ot içen, annesine on numara hatun diyen imajı ona o kadar ters geliyordu ki hepsini hafızasından silmek istiyordu. "Telefonlarına ve e-postalarına bakman gerek," dedi açıkça. Babası yetişkin biriydi. Artık yaşananların üstesinden gelmesi gerekiyordu.

"Chuck sınırlarını aşıyor. Bu işe seni karıştırmamalıydı."

"Bence işe dönmen senin için daha iyi olur, baba. Kafanı dağıtırsın."

"Kafamı dağıtmak istemiyorum."

Kyle bir süre sessizce oturdu. "Hayatımıza kaldığımız yerden devam etmek, anneme saygısızlık değil. O olsaydı böyle yapmamızı isterdi."

Grey bilgisayarına döndü. "Bu şirket için yeterince fedakârlık yaptım. Buraya kadar."

Kyle bu cevap karşısında çok şaşırmıştı. Çünkü babası zorluk içinde büyümüştü ve başarısıyla hep gurur duyardı. Onunla beş dakika sohbet ettiğinizde bir yolunu bulup lafı Amerika'daki üç bilgisayardan birinin Rhodes Anti-Virüs'le korunduğuna getirirdi. "Neden bahsediyorsun? Sen bu şirketi çok seviyorsun."

Grey başını iki yana salladı. "Onu sevdiğim kadar değil. O benim her şeyimdi. Umarım bunu biliyordur.”

Babası ağlamaya başladı. Kyle sandalyesinden kalkmaya çalıştı ama Grey Rhodes hemen elini uzattı.

"Hayır. İyiyim," dedi. Gözlerini silip hemen kendini topladı.

"Baba..."

"Birçok şeyi erteledim," dedi Grey sözünü keserek. “Mesela safari gezisini. Annen bundan kaç kez bahsetti, bir bilsen... Bir sürü araştırma yapıp bize iki haftalık Güney Afrika ve Bots-vana gezisi planlamıştı. Peki, ben ne dedim? Çok meşgul olduğumu ve bir dahaki sene gideceğimizi..." Duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu. "Sanırım sözümü tutamadım, değil mi?"

Bir süre sonra boğazını temizledi. “Ayrıca salı ve perşembe akşamları saat altıda çiftlerin katıldığı bir yemek kursuna gitmek istemişti. Ama işten gelirken trafiğe takıldığım için zor olacaktı. Bu yüzden kursa gelecek yıl gideceğimizi söyledim. Böyle kaçırdığım onlarca şey var." Pişman bir ifadeyle Kyle'a baktı. "Ne yapmaya çalıştığının farkındayım ve saygı duyuyorum, evlat.”

Mavi gözleri soğuk ve dalgındı. "Ama şu an şirketin batması umurumda değil. Onsuz hiçbir anlamı yok."

Kyle, babasının sakin ama sert tavrından konuşmanın orada sona erdiğini anlamıştı.

Çalışma odasından çıkıp Chuck'ı aradı ve planını genel danışmana açtı. Babası kendini toparladığında şirketle ilgili istediğini yapabilirdi. Şirketi o kurmuştu; satıp hayatının geri kalanını 1968 model bir Shelby yaparak geçirmek kendi yetkileri dâhilindeydi. Ama bu kararı şu an o masada oturan adam vermeyecekti. Çünkü o, Grey Rhodes değildi.

Sonuç olarak Kyle, ertesi gün şirketin sekiz başkan yardımcısıyla buluştu. Bilerek onlarla babasının ofisinde buluşmak istemiş ve yakın gelecek planlarını açıklarken bilinçli olarak babasının masasına oturmuştu.

“Sekiziniz departmanınızdaki günlük sorumlulukları yerine getirmeye devam edeceksiniz," dedi. "CEO'nun vermesi gereken kararlar sizin iş planı önerinizle

birlikte bana yönlendirilecek. Ben de babamın yanıtlarını ileteceğim."

Kyle odadaki başkan yardımcılarının, kararları Grey Rhodes'un vereceğine inandığından şüpheliydi; ancak yıllarca babasıyla çalıştıklarından ona saygı duyuyor ve sadık davranıyorlardı. Hiç itiraz etmeden Kyle'a destek oldular ve her şekilde ona yardım edeceklerini söylediler.

Rhodes Şirketi'nin fiilen CEO'su olmak hiç de Kyle'm düşündüğü kadar zor olmamıştı. Chuck'ın ve başkan yardımcılarının tavsiyeleriyle görüşlerini göz ardı edemezdi; ama gizli kapaklı da olsa lider olma hissinin bu kadar hoşuna gitmesine o da şaşırmıştı.

Bir akşam Kyle'ın planladığı Chuck'la haftada bir gerçekleşen toplantıda, "Bunu gerçekten başarabileceğini biliyorsun," dedi Chuck ona. Kolaylık olması ve Grey Rhodes'un ofisinde sık sık buluşurlarsa insanlar yersiz yere şüphelenir diye Chuck'la babası hakkında ilk konuştukları restoranda bir araya gelmişlerdi. "Harika bir ticari yeteneğin var."

Kyle o gün içerik güvenliği bölümü başkanından aldığı, yeni başladıkları bir koruma serisinin ilk satış sonuçlarının ayrın-tılayan rapora göz attı. "Ben sadece bilgisayardan anlıyorum. Asıl ticari zekâ genini almış olan Jordan."

Chuck, Kyle'ın elindeki raporu işaret etti. "Emin misin? O kadar uzun zamandır şu satış raporuna bakıyorsun ki bifteğin soğudu."

"Belki de yaptığım kız gibi hamlelere bakıyorumdur."

Chuck güldü. "Ya da bu ticari zekâ geni ikizlerin ikisine de geçmiştir."

İşler haftalarca böyle devam etti. Rhodes Şirketi çalışanlarına göre CEO, eşinin ölümünün üzerine evden çalışıp ailesiyle daha çok vakit geçiriyordu. Kyle gizlice yönetim kuruluyla iletişime geçiyor, genelde akşamları babasının evinin misafir odalarından birinde çalışırken e-postaları cevaplayıp teklifleri inceliyordu. Birkaç kez konuyu babasına açmaya çalıştı; ancak babasının şirketin batmasını umursamadığını duymaktan öteye gidemedi.

Kyle'ın normalde okula dönmesi gereken ağustos ayı geldiğinde babasında en ufak bir değişiklik yoktu ve artık bu kadarı da fazlaydı. Ne mantıklı tartışmalar ne de zorlamalar babasını profesyonel yardım almaya ikna edememişti. Yani geriye tek bir seçenek kalmıştı.

Suçluluk psikolojisi.

Kyle ve Jordan bir gece mutfakta gizlice buluşup plan yaptı. "Sen yapmalısın," diye fısıldadı Kyle. Bir yandan da babası gelebilir diye sürekli etrafı kolaçan ediyordu. Babası evden çıkmadığından ötürü sürekli çevrelerindeydi. "Tek yapman gereken biraz abartılı davranmak, Jordo. Dudağını titret, timsah gözyaşları dök. Ne gerekiyorsa yap. Sen ağlarken babam asla hayır diyemez."

Jordan öfkelendi. "Daha önce ne zaman babama gözyaşla-rıyla duygu sömürüsü yapmaya çalıştım acaba?"

"Ah, binlerine odası için çok büyük olduğundan Barbie evine sahip olamayacağı söylendiğinde günlerce ağladığını çok iyi hatırlıyorum."

“O zaman yedi yaşındaydık," dedi Jordan. "Artık sence de şartlar değişmedi mi?"

"Peki, o bebek evini aldırdın mı, aldırmadın mı?" diye sordu Kyle.

Jordan haylaz bir gülümsemeyle omuz silkti. "Onu bana Noel Baba verdi.” Biraz daha ciddi bir tona bürünerek babasının çalışma odasının bulunduğu yöne baktı. "Tamam. Yapacağım. Sadece şunu bil, durumun bu aşamaya gelmiş olmasından resmen nefret ediyorum."

“Yardıma ihtiyacı var, Jordo. İkimiz de bunu çözmeye yetmiyoruz." Belki de işler tam olarak bu sebepten uzamıştı. Dahası ikisi de durumu kabul etmek istemiyordu.

Jordan bir saat sonra babasının çalışma odasından kırmızı bir burunla çıkıp gülümsedi. Başparmağını kaldırıp Kyle'a görüşmenin olumlu geçtiğinin sinyalini verdi.

Aynı hafta içinde babası ona sakinleştirici verip haftalık terapi ayarlayacak, bölgedeki destek grubuna katılmasını önerecek psikiyatristteki ilk randevusuna gitti. Değişim hızla gerçekleşmedi; ancak Kyle yavaş yavaş eski Grey Rhodes'un esintilerini daha çok hisseder oldu. İlk önce hâlâ dondurucuda duran lazan-yalarla ilgili espri yaptı, sonra da Kyle, bir gün Chuck'la buluştuktan sonra eve döndüğünde babasını, annesinin kıyafetlerini bağışlamak için Kadın Dayanışma Vakfı'nın yöneticisiyle telefonda konuşurken buldu.

Başka bir akşam Kyle mutfakta, sipariş ettiği Thai yemeğini yerken, mali işler müdürünün gönderdiği ağustos ayıfinansal raporlarını inceliyordu. E-posta koruma sisteminin satışları gittikçe artıyor ve müşterilerden genel olarak pozitif yorumlar geliyordu.

"Bunlar son raporlar mı?"

Duyduğu ses üzerine şok olan Kyle'ın yediği pad thainin karidesi neredeyse boğazına takılıyordu. Babası buzdolabının yanındaydı. Ne kadar süredir orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Kyle lokmasını yuttu. "Evet." Buzlu votkasından bir yudum aldı. Babası yanına otururken soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Grey, Kyle'ın çok iyi tanıdığı hevesli bir ifadeyle ona döndü. Raporları gösterdi. "Belki tüm yaz şirketime neler yaptığını bana da göstermek istersin."

Kyle gülümsedi. Tanrım, sonunda. İtiraz etmeksizin raporları babasına uzattı. "Zamanı gelmişti. Bu raporları okumak çok sıkıcı."

Grey gülümsedi. Başını iki yana sallayarak uzun bir süre Kyle'a baktı ve sonra Kyle'a o kadar sıkı sarıldı ki Kyle neredeyse oturduğu tabureden düşecekti. "Teşekkürler; evlat," dedi kısık sesle.

"Rica ederim." Bu durum karşısında Kyle da gözlerinin dolduğunu kabul etmeliydi.

Beklediği şekilde, Grey okul konusunu açtı. "Derslerinin birkaç hafta önce başladığını biliyorum. Artık Champaign'e geri dönme zamanın geldi."

"Profesör Sharma'yı arayıp bu dönem gelmeyeceğimi söyledim bile."

"Kesinlikle olmaz. Şimdiye kadar kendi hayatını gereğinden fazla askıya aldın."

Kyle, bu anın önünde sonunda geleceğini biliyordu, en azından öyle ümit ediyordu. Seçeneklerini gözden geçirmişti. Champaign'e geri dönüp birkaç yılını daha mısır tarlasında geçirip doktorasını tamamlayabilirdi. Ya da ailesinden uzak olmamak için daha az saygın bir bilgisayar bilimleri bölümünün olduğu Chicago Üniversitesi'ne transfer olabilirdi.

Ve bir de C seçeneği vardı tabii.

"Haklısın. Şimdiye kadar kendi hayatımı gereğinden fazla askıya aldım. Neyse ki bölümüme uygun bir şirketin sahibini tanıyorum."

Grey'in gözleri gururla parladı ama hislerini bastırdı. "Teklifin için teşekkür ederim. Ama ikimiz de gerçekten istediğinin bu olmadığını biliyoruz."

Aslında Kyle'm ne istediğiyle ilgili görüşü son üç buçuk ayda bayağı değişmişti. O, Jordan ve babası artık bir ekipti. Dahası önlerine başka zorlukların da çıkacağından adı gibi emindi. Şimdiden gelecek tatil sezonu konusunda endişelenmeye başlamıştı. Ama her ne olursa olsun, bir arada olacaklardı. Rhodes Şirketi'nde çalışmak, ihtiyacı olmasa bile her gün babasının yanında olduğunu bildiği için ona huzur veriyordu. Elbette bunun babasını da mutlu edeceği aşikârdı ve onun da biraz olsun mutlu olmaya hakkı vardı.

Ancak tamamen fedakârlık etmek için böyle bir karara varmamıştı. İlginç bir şekilde, son birkaç ayda Rhodes Şirketi'nde çalışmayı gerçekten sevdiğini fark etmişti. Geçici olarak babasının pozisyonuna geçtiği için bu gücün gerçek olmadığını kabul ediyordu; fakat en üstte olup diğerlerini yönetmenin verdiği heyecan ona bir hayli çekici gelmişti.

"Artık çok geç. İki gün önce ağ güvenlik yöneticisi pozisyonuna başvurdum. Aramızda kalsın ama sanırım en güçlü aday benim." Kyle kendinden emin bir şekilde taburede gerindi. "İstediğim ücreti karşılayabileceğini varsayıyorum."

Grey şaşkınlıkla ona baktı. "Ücret mi?"

"Hey, böyle bir yeteneği bedavaya satın alamazsın."

Grey yüzünde bir tebessüm belirmesine rağmen başını iki yana salladı. "Acaba neden bu Ağ Güvenliği Bölümü'ndeki inatçı Kyle Rhodes'un bitmek tükenmek bilmeyen isteklerinden yalnızca ilkiymiş hissine kapılıyorum?"

Kyle, babasının omzunu tuttu. Rhodes Şirketi'ndeki kariyerleri konusunda elbette birçok kez anlaşmazlık yaşamışlardı; ama bu konuda hemfikirdiler. "Başka türlüsü beklenemezdi zaten."

Kyle başından geçenleri anlatırken Rylann tek kelime etmedi; masada oturup öylece dinledi. Kyle'ın kişisel ayrıntıların büyük bir kısmını kendine sakladığını

fark etti. Babasının özel hayatı konusunda korumacı olduğu apaçık ortadaydı. Ancak ailenin dokuz yıl önce zor zamanlar yaşadığını yeteri kadar açık bir şekilde anlatmıştı.

Ve duydukları karşısında Rylann şaşkına dönmüştü.

Tvvitter Teröristi, milyarder adayı, hükümlü, bilgisayar tutkunu, serseri çocuk... Bu tanımların Kyle RhodesTa hiçbir ilgisi yoktu. O iyi biriydi ve kendine güvenen, zeki bir adamdı. Bu, Rylann'a göre karşı konulamaz, karakteristik bir bütünlüktü.

Rylann en başından hem ona hem de kendine ciddi bir ilişki aramadığını söylemişti. Yine de birlikte geçirdikleri son birkaç hafta içinde kaçmılamaz bir sonuca varmıştı.

Kyle dünyanın en iyi kız arkadaşına sahip olmayı hak eden biriydi.

Birlikte olduklarını saklamayan bir kadını hak ediyordu. Patronuna gidip Tvvitter Teröristi'yle birlikte olduğunu söylemekten çekinmeyecek bir kadını... Bu kadar çok sevdiği kariyerini etkileyecek de olsa asla pişmanlık duymayacak bir kadını...

Ve on puanlık soru, kendisinin bu kadın olup olmadığıydı.

"Çok ciddi görünüyorsun, avukat hanım. İlk randevu için hikâye biraz ağır mı geldi?"

Alaycı tonuna rağmen Kyle'm gözlerindeki endişeyi gören Rylann hemen aklmdakileri bir kenara itti. Uzanıp elini tuttu. "Eğer bu randevu sonunda senin gerçekten inanılmaz bir adam olduğunu düşünmemi istemiyorsan, evet."

Kyle, Rylann'ın ellerini dudaklarına götürüp parmaklarını öptü. "Hayır. Böyle iyiyim."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Rylann limuzinin arkasında Kyle'ın yanma sokuldu ve birlikte Chicago'ya döndüler.

Şoför anlayışlı bir şekilde özel bölmeyi kapattı. Hoparlörlerden hafif bir caz müziği yükseliyordu. Norah Jones *Come Away With Me* şarkısını söylemeye başlayınca, Kyle elini Rylann'ın beline koydu. Rylann da başını eğdi ve

dudakları birleştiğinde yüreği cız etti.

Kyle dudaklarını hafifçe Rylann'ın dudaklarına değdirerek onu öptü. Artık sözcükler önemini yitirmişti. Uzun bir süre sonra Kyle geri çekildi ve Rylann gözlerini açtı. Her ikisinin de bakışlarında şimdiye dek birlikte geçirdikleri gecelerin hepsinden daha farklı bir sıcaklık vardı.

Rylann'ın evine gidince genç kadın, Kyle'ın elini tuttu ve onu yatak odasına götürdü. Kyle yavaşça Rylann'ın elbisesinin kemerini çözdü, elbiseyi omuzlarından indirdi ve yere bıraktı. Rylann'ı kollarına alıp yatağa taşıdı.

Dudaklarını ve ellerini onun için yanıp tutuşana dek Rylann'ın bedeninde gezdirdi. Nihayet bacaklarının arasına geçip bütünüyle içine girdiğinde, ellerini saçlarının arasında gezdirip boğuk bir sesle kulağına fısıldadı.

"Sen benimsin, Rylann."

Rylann da işe gitmek için giyindi. Tam saçlarını düz-leştirmeyi bitirdiğinde Kyle nihayet bir ara verip banyoya

girdi.

rtesi sabah Kyle salonda pek çok çağrıyı yanıtlarken,

"Görünüşe bakılırsa Twitter Teröristi'yle işi pişirmek isteyen bir sürü insan var," dedi alaycı bir tonda.

"Şu an grup seks gibi diyebiliriz." Kollarını Rylann'm beline dolayıp boynuna sokularak sakallarını tenine sürttü. Kyle çoktan banyoda bulduğu ekstra diş fırçasını zapt etmişken, tıraş bıçağını ya da herhangi bir eşyasını bırakabileceğine dair herhangi bir konuşma henüz yapılmamıştı.

Geri çekilip aynada Rylann'la göz göze gelince, genç kadın yüzündeki muzır ifadeden bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Ne oldu? Bu bakışı tanıyorum."

Kyle sırıttı. *"Time*'m kapağına çıkıyorum da."

Rylann, Kyle'm söylediklerini biraz geç kavrayabildi. "Bir saniye. *Time* dergisi? Sen? Kapakta?"

"Evet. Konuştuğum muhabir az önce arayıp editörün resmi olarak onayladığını söyledi. Fotoğrafımı *Ağ*

Güvenliğinin Yeni Yüzü başlığıyla basmak istiyorlar/' dedi ve "Umarım sabıka fotoğrafımı kullanmazlar," diye espri yaptı.

"Time'm kapağı," diye tekrarladı Rylann. Sonra dönüp ağzına vurdu. "Muhteşem!"

"Zamanlama da *muhteşem.* Şirketin açılışıyla aynı anda." Omuz silkti. "Tüm Tvvitter olayını, Tijuana'yı, tutuklanı-şımı, hapishanedeki hayatımı, her şeyi anlatmayı kabul ettim. Ama buna değeceğini düşünüyorum."

Rylann'm birden içi coşkuyla doldu. Kyle adına çok heyecanlanmıştı. Dahası bunun harika bir fırsat olduğunun da farkındaydı. Ama bu röportaj, tutuklanmasının ve hapse girmesinin tüm ayrıntılarını bir kez daha ön plana çıkaracaktı ve Rylann, kimsenin bu konu üzerinde çok fazla durmamasını diliyordu.

Kyle, teşkilatın onu medyaya terörist olarak yansıtması ve hakkında en ağır cezayı istemesi konusunda şimdiye kadar ağzına geleni söylemişti. Muhabirin bu konuya değinmesi kaçınılmazdı. Eğer Kyle soruları samimiyetle yanıtlarsa, Rylann, Federal Savcılık Teşkilatı'nın bu durumdan kötü etkileneceğinden endişe ediyordu.

Genç kadın bir hafta sonraki senaryoyu şimdiden hayal edebiliyordu. *Time* şehrin dört bir yanındaki bayilere dağıtıldığı gün ofise giderken karşılaştığı tüm savcılar bundan bahsedecekti. Cade kötü adam olarak gösterilmesinden rahatsız olmuş bir şekilde ofisine uğrayıp onunla konuşacak ve Cameron da önceki savcının ayrılmasından sonra teşkilatın zar zor toparladığı prestijinin tekrar zedelenmesinden dolayı bir hayli köpürecekti.

Ve Rylann, kimse bilmese de tüm bunların tam ortasında kalacaktı.

Kyle'dan röportaj sırasında teşkilat hakkında herhangi kötü bir şey söylememesini isteyebilirdi aslında. Ama bunun yanlış olduğunu hissetti. Onunla aynı fikirde olsa da olmasa da, bu konuda kendi görüşlerini belirtmekte özgürdü. Özellikle de Cade'in soyadından ve maddi durumundan dolayı kasten üzerine gittiğini bildiğinden tam olarak böyle düşünüyordu.

Ve Kyle'la aralarındaki durum bunu çok daha karmaşık bir hâle getirmişti.

"İyi misin?" Kyle çenesine dokundu. "Yine biraz ciddileştin sanki."

Rylann yüzünde samimi olduğunu umduğu bir gülümsemeyle espri yaptı. Bu, Kyle'm en önemli anlarından biriydi ve Rylann işleri mahvetmek istemiyordu. "Üzgünüm. Sanırım sana olan hayranlığımdan oldu. Her gün dergiye kapak olan biriyle karşılaşmıyorum ya."

Kyle, Rylann'ın gözlerine baktı. "Bu günlük bir şey hâline de dönüşebilir."

Rylann'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Birden o malum konuşmayı yapmak üzere olduklarını fark etti. Ve vücudunun verdiği tepkilere bakılırsa, ya bu ilişkiyi bir üst seviyeye taşımak için can atıyordu ya da panik atak geçirmek üzereydi.

Sonra Kyle'm telefonu çalarak anın büyüsünü bozdu.

Kyle içinden küfür etti. "Bunu açmalıyım. Şu an her şey çok yoğun olduğu için üzgünüm."

"Sorun değil. İşinle ilgilen." dedi Rylann ve banyodan çıkınca derin bir nefes verdi.

Hazırlıklarını tamamladıktan sonra mutfakta bir kâseye mısır gevreği koydu ve o sırada Kyle telefonu kapatıp salondan yanma geldi.

"Gitmeliyim," dedi Kyle. "Hemen eve gidip hızlı bir duş aldıktan sonra ofise geçmem gerek. Sean'ın dediğine göre bu sabah iş için tam otuz tane telefon almışım." Rylann'ı kendine çekti. "Bu akşam ailemle yemek yiyeceğim. Jordan'la sekiz yıl önce başlattığımız bir gelenek. Annemin trafik kazasının yıldönümünde babam yalnız kalmasın diye. Seni daha sonra arayabilir miyim?"

Akşamı ayrı geçirmenin kötü bir fikir olmadığını düşünen Rylann başını sallayıp onayladı. Onun da düşünmesi gereken şeyler vardı. "Tabii." Kyle'm yüzüne dokundu. "Kazanın yıldönümü olduğu için kötü hissediyor musun?"

"Yıllar geçtikçe kolaylaşıyor." Uzun, derin bir öpücükle inledikten sonra geri çekildi. "Devam edersem buradan asla çıkamam."

"Zaten ben de seni kovmak üzereydim. Bu sabah soruşturma kuruluna çıkacağım."

"Ah, ne kadar seksi! Tüm gün seni avukatlık yaparken hayal edeceğim. Ne tür bir dava?"

"Gizli bir dava."

"Peki. Soruşturma kurulunda olan soruşturma kurulunda kalır. Bu sözü iyi hatırlıyorum." Göz kırparak döndü ve evden çıktı.

Kyle gittikten sonra Rylann bir süre öylece durdu. Aklına takılan ikileme odaklanınca yüzündeki gülümseme birden kayboldu. Kendini tüm düşünceleri geçici olarak bir kenara bırakmaya zorlayarak kaşığını ve mısır gevreği kâsesini aldı. Mutfakta oturup sabah manşetlerini incelemek için iPad'ini açtığı sırada kapı çaldı.

Kyle muhtemelen bir şey unuttu diye düşünerek tabureden kalktı ve mutfaktan çıktı. Bir çift etkileyici mavi göz ve gamze görme ümidiyle salondan geçip kapıyı açtı.

Ama o an donakaldı.

Hiç beklenmedik bir şekilde, Jon kapıdaydı.

Joh kollarını açtı ve "Sürpriz!" dedi.

ylann şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Jon, burada ne arıyorsun?" Adamın iki yana açtığı kollarını görmezlikten geldi; sarılmanın hiç sırası değildi.

Bir süre sonra Jon kollarını indirdi. "Peki, beklediğim sıcak karşılama faslını geçelim. Seninle konuşmam gerek."

"İtalya'da artık telefon kullanılmıyor mu?"

Jon gülümsedi. "Ah, işte o özlediğim iğneleyici laflar. Seni aramayı daha önce denedim, unuttun mu? Hani suratıma kapatmıştın."

Aslında kapatmadan önce ona veda etmişti ama şimdi kelimelere takılmanın sırası değildi. "Çünkü artık konuşacak hiçbir şey olmadığını düşünmüştüm."

Ama bir anda kapısında belirmesine bakılırsa, Rylann bu tahmininde yanılmıştı.

Jon lafı çevirmeye çalıştı. "Bak, Roma'dan buraya on saatlik bir uçak yolculuğu yaptım. Yaşadığımız onca şeyden sonra beni bir yabancı gibi kapının önünde mi bekleteceksin?"

Rylann bir süre düşündü. Sonra kenara çekilip adamın içeri girmesine müsaade etti.

Jon gülümsedi. "Teşekkürler."

Salona girip evi incelerken Rylann onu izledi. Son görüşmelerinden beri neredeyse hiç değişmemişti. Sadece saçı biraz daha kısa ve teni bronzdu. İtalyan yaşam tarzına epey uyum sağlamıştı.

"Hoş bir yer/' dedi Jon. Tezgâha bakıp mısır gevreği kâsesini ve iPad'i gördü. Eski sevgilisinin tek başına kahvaltı yaptığını anlamıştı.

Onu derinlemesine bir sorguya çekmeden önce Rylann'ın yanıtını öğrenmesi gereken önemli bir soru vardı. "Burayı nasıl buldun?"

"Kellie ve Keith sayesinde. Buraya taşındığında onlara adresini vermişsin."

Jon daireyi incelemeyi bitirdikten sonra yüzünü Rylann'a döndü. Rylann bir an önce konuya girmek istiyordu. "Bana neden burada olduğunu söylemek ister misin?"

Jon, Rylann'ın gözlerinin içine baktı. "Sanırım bir hata yaptım. İkimize dair. İtalya'da işler pek istediğim gibi gitmedi." Öne çıkıp yumuşak bir sesle devam etti. "Seni gerçekten özlüyorum, Ry."

Bu sözler üzerine Rylann karmaşık duygular içine girdi. Pişmanlık, şefkat, hatta biraz da üzüntü...

Ama sevgiden eser yoktu.

"Bunu yapamayız, Jon. İlişkimiz sona erdi. Roma'ya giden uçağa binerken bu konuda karar kılmıştık. Artık kendi yoluma bakıyorum."

Jon'un ela renkli gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. "Görüştüğün biri mi var

yani?"

Rylann duraksadı ve başıyla onayladı. "Evet."

"Ciddi bir ilişki mi?"

Zor bir soruydu. "Olabilir."

Jon geri çekilip tavana baktı. "Vay canına. Bunu beklemiyordum." Bir süre öylece durduktan sonra buğulu gözlerini tekrar Rylann'a çevirdi.

Bunu gören Rylann ne diyeceğini bilemedi. Eski sevgilisine her ne olduysa belli ki kafası karışıktı ve pek iyi değildi. "Üzgünüm, Jon."

Jon elini saçında gezdirdi. "Sadece yorgunum. Uzun bir uçuştu. Bana bir bardak su verebilir misin?"

"Tabii ki." Rylann mutfağa gidip buzdolabından bir şişe su aldı. Kapıyı kapatınca Jon'un peşinden gelip tezgâha yaslandığını gördü. "Ah, işte." Suyu uzattı.

"Teşekkür ederim." Kapağını açıp bir yudum aldıktan sonra şişeyi tezgâha bıraktı. "Senden duymak istediğim tek bir şey var. Benimle birlikteyken mutlu muydun?"

Evet, mutluydu. Her çift gibi elbette onların da sorunları vardı ama üç yıl beraber yaşamışlardı. Hatta Rylann onunla evlenmek bile istemişti. Ama altı aylık planı çerçevesinde ayrılığın üstesinden gelmeyi başarmış ve muhtemelen planını gerçekleştirmek gerektiğinden çok daha kolay olmuştu.

Ve bu her şeyi açıklıyordu.

"Evet, mutluydum ama..."

Cümlesini bitiremeden Jon parmağını Rylann'm dudaklarına götürdü. "O zaman hiçbir şey bitmek zorunda değil. O gece Jardiniere'de seni kırdığımı biliyordum. Sen benden bir evlilik teklifi beklerken ben, Roma'ya gitme planıyla seni hazırlıksız yakaladım. Çok aptalcaydı, Ry. Gerçekten çok üzgünüm. Ama yeniden başlayabiliriz. Senden ikinci bir şans istiyorum."

Rylann uzanıp Jon'un elini tutarak dudaklarından uzaklaştırdı. Duymak istese de

istemese de söylemesi gereken bir şey vardı. "İkinci bir şansın olmayacak, Jon," dedi alçak ama sert bir sesle. "Artık sana âşık değilim."

Rylann elini uzaklaştırmaya çalışırken Jon bileğinden tuttu. "Bekle, bana izin verirsen..."

"Ona bir daha dokunursan Jardiniere'deki gece üzüldüğünden çok daha fazla üzüleceksin."

Arkasına dönen Rylann, Kyle'm öfkeyle bakan mavi gözlerle mutfak kapısında durduğunu fark etti. Kızgın, gergin ve patlamaya hazır görünüyordu.

Jon bileğini bırakırken, "Kyle," dedi Rylann şaşırarak.

Kyle bakışlarını Rylann'a çevirdi; bir an normalde olduğu umursamaz adam imajından o kadar uzak göründü ki Rylann üzülerek ona kızgın olup olmadığını düşünmeye başladı. Konuşmanın ne kadarını duyduğunu bilmiyordu ancak onun açısından bakıldığında karşılaştığı berbat bir sahne olabilirdi. Özellikle de son kız arkadaşının aldattığı bir adam açısından...

Ama sonra Rylann'ın yanma geldi. "Sanırım Rylann hislerini yeterince net açıkladı," dedi Jon'a.

Kyle'ı tanıyan Jon bakakaldı. "Lanet olsun. Seni tanıyorum. Tüm hafta haberlere çıktın." Şüpheli bakışlarla

Rylann'a döndü. "O Tvvitter Teröristi, değil mi?" Ciddi bir ifadeyle kahkaha attı. "Sense... gözde asistan savcı. Bu işin nasıl yürüyeceğini bana anlatmak ister misiniz?"

"Yanlış hatırlamıyorsam bu artık seni hiç ilgilendirmez," diye gürledi Kyle.

"Ah, sanırım hassas bir konuya değindim," dedi Jon sertçe.

Rylann aralarına girdi. "Tamam. Anlaşılan o ki şu an içerideki testosteron oranı biraz fazlalaştı." Elini Kyle'm koluna koydu. "Seninle biraz koridorda konuşabilir miyiz?"

Kyle bir süre gözlerini hiç çekmeden Jon'a baktı. Bir milyarder adayından ve bilgisayar tutkunundan çok hükümlü biri gibi görünüyordu. Sonra Rylann'a

dönüp başını salladı. "Olur."

Kapının dışına çıkıp paspasın üstünde, ikisinin zar zor sığdığı girişte durdular. Karşılarında ikinci ve birinci kata inen merdiven duruyordu.

Her şeyin bir sırası vardı. "Burada ne arıyorsun?" diye fısıldadı kapıyı kapattıktan sonra.

Kyle kollarını göğsünde birleştirdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Mutfakta eski sevgilini, sana bitmeyen aşkını ilan ederken buluyorum ve bana burada ne aradığımı mı soruyorsun?"

"Senin sorgunun fazla uzun olacağını düşündüğümden aklımdaki soruları önce ben sorayım istedim."

"Ben bu kadar kızgınken sevimli olmaya çalışma. Bu arada saatimi komodininin üzerinde unuttuğum için geldim. Evde bir adam sesi işittim ve kapı da açık olduğundan içeri girdim."

Gerçekten öyle miydi? "Öfken yatıştığında sınırlarımızdan ve bu sahiplenme huyundan konuşursak sevinirim."

"Peki. Bir daha apartmanından yabancı bir erkek sesi geldiğini işitirsem ve kapı da gizemli bir şekilde açıksa, dava ettiğin bir manyağın sana silah doğrultmadığından ya da soyulmadığmdan emin olmak için içeri girmeyeceğim."

Rylann durup düşündü. "Peki, sahiplenme konusunu açmak için pek de doğru bir zaman değil sanırım."

Kyle parmağını eteğinin belinden içeri sokup onu kendine çekti. "Benim sorgumun vakti geldi. İlk soru: Bu pislik herif ne zaman gidecek?"

Rylann başını yana eğdi. "Bana kızgın değil misin yani?"

"İçeri girip parmağını dudağında gördüğümde sinirden köpürdüm." Biraz olsun sakinleşti. "Ama sonra artık ona âşık olmadığını söylediğini duydum." Gözlerine baktı. "Onunla evlenmek istediğin doğru mu?"

Rylann tereddüde kapıldı, ancak yalan söylemek istemedi. "Birlikteyken, evet,

evleneceğimizi düşünmüştüm." Kyle'm sinirden dişlerini sıktığını görünce devam etti. "Ama artık her şey mazide kaldı. Üzerinden çok geçti."

Kyle, bu itiraftan sonra biraz daha yatışmış görünüyordu. "İlk soruma geri dönelim: Ne zaman gidiyor?"

Jon konusunda kavga etmek istemeyen Rylann, Kyle'a yaklaştı. "Yakında gidecek. Söz veriyorum. Ama bu konuyu konuşmak için İtalya'dan uçakla gelmiş. Onu öylece sokağa atmayacağım."

"Peki, o zaman ben atarım."

Rylann uzanıp ellerini Kyle'm göğsünde gezdirdi. "Kyle, yedi ay önce bir kadın hislerine saygı göstermeden sana çok kötü davrandı. Şartların farklı olduğunu biliyorum ama bu kadar duyarsız biri değilim. İhtiyacı olan bu bitişi yapmadan Jon'u kapı dışarı etmeyeceğim." Başını kaldırıp Kyle'a baktı. "Ayrıca bana güvenebilirsin."

Kyle uzun bir süre ona baktıktan sonra nihayet başını salladı. "Pekâlâ."

Rylann rahatlayarak derin bir oh çekti. Çift olup olmadıkları netliğe kavuşmuş olmasa da, ilk tartışmaları hiç fena geçmemişti. Hatta epey iyi geçtiği bile söylenebilirdi.

Tabii Kyle tartışmayı farklı bir boyuta taşıyana dek...

"Ama eski sevgilinin bizim birlikte olduğumuzu anlaması gerek," dedi. "Aslında artık herkesin bunu anlaması gerek. Artık senin evinde saklanıp gizli gizli dışarı çıkmayacağız. Eğer bu işe girdiysek hakkını vereceğiz."

Ve sıra sonunda malum konuşmaya gelmişti.

"Bu tartışmayı şimdi mi yapmak istiyorsun? Burada mı?" diye sordu Rylann.

"Pek tartışılacak bir şey olmayacağını umuyordum." Kyle, Rylann'ın yüzünü inceledi. "Ama yanıldığımı anladım."

Evet, bunun için zamanlaması doğru değildi. Ama zamanında evlenmek istediği ve şimdi ona dönmek isteyen adamın Rylann'ın mutfağında beklediğini görünce, Kyle'ın sahiplenme hissi son derece artmıştı.

Rylann'ın onun olmasını istiyordu, bu kadar basit. Ve bu kez istediğini alacaktı.

"Her şeyin değiştiğini düşünmüştüm. Özellikle de dün geceden sonra."

Rylann'ın yüzündeki ifade yumuşadı. "Dün gece harikaydı. Sana söyledim. Hayatımın en iyi ilk randevusuydu."

"Her günümüz böyle geçebilir, Rylann." Ya şimdi ya asla, diye düşünen Kyle, elini Rylann'ın omuzlarına koydu. Kendini açıklamada pek iyi değildi ve açıkçası Rylann da bu konuda berbattı. Ne de olsa sürekli şaka yakıp birbirlerine laf sokarak anlaşıyorlardı. Ama hayatta bazen her şeyi açıkça konuşmak da lazımdı.

Ve o vakit gelmişti.

Kyle, Rylann'ın gözlerine baktı. "Daniela'yla yaşananlardan sonra uzun bir süre kimseyle ciddi bir ilişki ya-şamamaya karar verdim. Ama sonra sen gelip her şeyi değiştirdin. Artık sadece takıldığın, herhangi biri olmak istemiyorum, Rylann. Artık tamamen senin olmak istiyorum."

Çünkü sana âşığım.

Sözcükler dilinin ucuna kadar geldi ama Kyle kendini tuttu.

Aşkını itiraf etmemesi, hislerinin gerçek olmamasından değildi. O muhteşem bal rengi gözlere baktığında hislerinin ne kadar gerçek olduğunu anlıyordu. Ama Rylann'ın gözlerindeki şüpheli bakışları gördü ve bu konuşmanın nereye gideceğinden emin olmadığını fark etti. Ve eğer bir kez, daha önce kimseye söylemediği bu kelimeleri söylerse bundan geri dönüşü yoktu.

Bu yüzden susup Rylann'ın yanıtını bekledi.

"Ben de seninle olmak istiyorum..." dedi.

Kyle gülümseyip onu kendine çekti. O an sözünü bitirmediğini fark etti. "Ama?"

"Ama zamana ihtiyacım var. Yeni şirketin ve bu Twit-ter olayıyla herkes senden bahsediyor ve şimdi bir de 77-me'daki röportaj gelecek. Bu hafta ilişkimizi açıklamanın hiç vakti değil. Birkaç hafta ya da birkaç ay bekleyelim, etraf sakinleşince..."

"Birkaç ay mı?" Kyle geri çekilip bir süre sessiz kaldı. "Benimle birlikte görülmekten gerçekten bu kadar utanıyor musun?"

Rylann lafı çevirdi. "Hayır. Utanmak değil. Sadece bazı gerçeklerin farkındayım. Ben federal bir avukatım ve sen... *serisin."*

Mevzuyu aydınlattığın için teşekkürler.

"Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum: Dokuz yıl önce tanıştığım Rylann, benimle olmak istiyor. Ama Avukat Pierce, benimle sadece seks için birlikte olmak derdinde. Böyle mi yani?"

Rylann öfkeyle ellerini iki yana açtı. "Ne söylememi istiyorsun, Kyle? Bazı insanlar Twitter'ı çökertmeni komik bulmuş olabilir. Seni haklı bulanlar olduğunu da biliyorum ama sen bir hükümlüsün. Ve en başından beri bu konuda sana açık davrandım. Bu benim açımdan oldukça zor bir durum."

Kyle geri çekildi. "Vay canına. Parmaklıklar ardına girdiğim günün, kendimi en haydut gibi hissettiğim gün olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım."

Rylann biraz yumuşadı. "Öyle demek istemedim. Sadece cevabını bilmediğim sorularla beni sıkıştırıyorsun. Bu sabah eski sevgilim beklenmedik bir şekilde beni ziyarete geldi ve sen de ansızın bana meydan okumaya başladın. Her şey çok *yeni.* Henüz birkaç haftadır birlikteyiz. Neden karar vermek için biraz daha beklemiyoruz?"

Ah. Nihayet Kyle neler olup bittiğini anlamıştı.

Rylann ona karşı hislerinden emin değildi.

Kyle yıllarca sadece gönül eğlendirmiş ve hiçbir kadına, işleri ciddiye bindirme fırsatı vermemişti. Hatta Da-niela'ylayken bile kendini geri çekmiş ve onu tamamen hayatına sokmak istememişti. Ama Rylann'a karşı hisleri başkaydı. İlişkileri sadece eğlenceden ibaret değildi. Her şey *gerçekti.* Ona her şeyini açmıştı, hatta ailesi hak-kındaki en özel şeyleri dahi anlatmıştı. Her şeyini ortaya döküp son birkaç hafta yaptıklarının onu elde etmek için yeterli olmasını diliyordu. Çünkü ona göre muhteşem vakit geçirmişlerdi.

Ama görünüşe bakılırsa Rylann için bu yine de yeterli değildi.

Bu durumda söylenecek pek bir şey kalmamıştı.

Yaklaşıp yanağına yavaşça dokundu. "Aramızdaki fark şu, sayın avukat. Benim zamana ihtiyacım yok. Neler hissettiğimi biliyorum. İşine âşık olmanı anlıyorum. En hayran olduğum özelliklerinden biri de zaten bu. Ama bunca yılı, gerçek sevgiyi bulduktan sonra kalbinde ancak ikinci sırada yer alabilmek için beklemedim. Daha fazlasını istiyorum."

Rylann duygulu gözlerle bakarak elini, Kyle'm elinin üzerine koydu. "Kyle, yapma bunu. İkinci sırada yer aldığını asla söylemedim."

"Söylemen gerekmiyordu, Rylann," dedi sakince.

Çünkü zaten biliyordu.

Başını eğip alnına bir öpücük kondurarak veda etti. Sonra tüm gücünü topladı, Rylann ardından seslenince dönüp bakmadan oradan uzaklaştı.

/V^yle akşama doğru şehrin River North bölgesin-1/ deki çatı katı restoranı EPIC'e gitti ve müstakbel kayınbiraderi dâhil tüm ailesini arka tarafta bir masada otururken buldu.

Jordan, Kyle'ı daha önce arayıp yemeğe Nick'in de geleceğini söylemiş, bu ritüele Nick'i de çağırdığından rahatsız olabileceğini düşünür gibi tereddüt etmişti.

"Bunu söylemene gerek yok, Jordo," demişti Kyle. "Nick'le artık aramız iyi."

"Ah, demek birbirinize gerçekten ısındınız," demişti Jordan alaycı bir tavırla. "Çok hoş."

"Evet."

Telefonda uzun bir süre ikisi de sessiz kalmıştı.

"Bu kadar mı?" diye sormuştu Jordan. "Laf sokmayacak mısın?" Birden endişelenmişti. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece işten deliye dönmüş durumdayım," diye yalan söylemişti Kyle. "Restoranda görüşürüz." Jordan başka bir şey soramadan telefonu kapatmıştı.

Mümkün olduğunca acısız bir şekilde aile yemeğini bitirip eve gitmek ve bu berbat günü unutmaya çalışmak istiyordu.

Masaya yaklaşırken gülümseyip her şey yolunda gibi davranmaya çalıştı. "Geç kaldığım için üzgünüm. Korkunç bir trafik vardı." Nick ve babasının arasındaki boş sandalyeye oturup menüyü eline aldı. "Güzel görünen bir şey var mı?"

Kimseden cevap alamayınca menüyü incelemeye başladı ve üç çift gözün kuşkucu bir tavırla ona baktığını sezdi.

"Gerçekten bize zorla sorduracak mısın?" dedi Grey Rhodes.

Kyle masanın karşısındaki Jordan'a sert bir bakış attı. *Babama ne söyledin?*

Hiçbir şey, diye karşılık verdi Jordan bakışlarıyla. "Twitter'la olan anlaşman?" dedi ardından.

Ah. Evet. Bu konuyu ne babasına ne de kardeşine açtığı akimdan uçup gitmişti. Basın açıklamasının hemen ardından onu aramışlardı ama müşteri adaylarıyla görüştüğü ve sonra da Rylann'la dışarı çıktığı için onlarla ko-nuşamamıştı.

Aradan yirmi dört saatten daha az bir süre geçmiş olmasına inanmak zordu. Dün gece inanılmazdı; göz açıp kapayıncaya dek her şey değişmişti.

Artık sen de ona karşı tavrını belirlesen iyi olur.

Evet, kendine bunu söyleyip duruyordu.

"Bu fikir hapishanedeyken aklıma geldi," dedi Kyle. "Dört ay parmaklıklar ardında kalınca beyin fırtınası yapacak epey zamanım oldu." Bir yudum su içti.

Grey Rhodes güldü. "Söyleyeceklerin bu kadar mı? Genelde bu kadar alçak gönüllü davranmazsın."

Jordan şüpheyle onu süzdü. "Hiçbir zaman bu kadar alçak gönüllü davranmazsın." Kyle'a baktı. "Neler oluyor?"

Kyle suratını astı. *Hiçbir şey. Gidin başımdan.*

Jordan başını yana eğdi. *Yine ne yaptın?*

Kyle somurttu. *Güvenoyu için teşekkürler.*

Jordan ve Kyle'm arasında oturan Nick, kaşlarını kaldırıp bakarken tam bir FBI ajanı gibi görünüyordu. "Neden bakışıp duruyorsunuz?"

Bunu duyan Grey menüden başını kaldırıp baktı. "Yine şu ikiz konuşmasını mı yapıyorlar? İkisi küçükken Marilyn'le beni çok korkuturlardı. Yemek masasında böyle sohbet ederlerdi." Elini salladı. "Zamanla alışıyorsun."

Neyse ki sohbet devam etti ve Kyle, Tvvitter'ın CE-O'suyla yaptığı görüşmenin ayrıntılarını anlatarak herkesin dikkatini dağıttı. Sonra Nick, FBI'ın Chicago ofisinden sorumlu ajan olarak terfi edilişinden ve artık gizli kapaklı işler yapmayacak olmasından bahsetti. Bunu söyledikten hemen sonra Jordan'a gülümseyip elini sıkınca, Kyle bunun aralarında bir sorun oluşturduğu izlenimine kapıldı.

"Bunu duymak harika, Nick. Yani bu çok yakında kızımın onurunu kurtaracağın anlamına mı geliyor?" diye sordu Grey birdenbire.

Jordan gözlerini kocaman açtı. "Baba..."

Nick yerinde kıpırdanırken Kyle eğlenerek onları izledi. Kadehini FBI ajanına doğru kaldırdı. "Aileye hoş geldin."

Grey ona döndü. "Ah, yerinde olsam bu kadar rahat davranmazdım. Birazdan sıra sana da gelecek."

"Ben ne yaptım?" diye sordu Kyle.

"Şu takıldığın seksi kadın da neyin nesi?" diye sordu Grey.

Ah şu lanet olası dedikodu köşesi. "Gazetede okuduğun her şeye inanma, baba," diye homurdandı Kyle. Ancak bu haber doğruydu.

"Peki. Gördüklerime de mi inanmayayım? Seksi kadından birkaç hafta önce şu

güzel avukat vardı. Fotoğrafta göğüslerine baktığın avukat." Grey, Kyle'a baktı. "Artık CEO'sun, Kyle ve özel hayatını da profesyonel hayatın kadar düşünmenin vakti gelmiş olabilir."

Kyle derin bir nefes alıp içinden ona kadar saydı. Yıllardır babasından aynı nasihati dinliyordu. Normalde bu bölümde gülümseyerek, *tabii ki baba*, der ve yemekten sonra eve dönerken o hafta takılmak istediği kadını arardı.

Ama bu gece işler farklıydı.

"Öncelikle," diye söze girdi. "O güzel avukatın göğüslerine değil, gözlerine bakıyordum. O an hayatımın mahvolacağını fark etmeliydim. Özel hayatımı düşünme konusuna gelince, size çok şaşıracağınız bir haber vereceğim: Denedim. Gerçekten harika birine rastladığımı düşündüm. Bilin bakalım ne oldu? Benimle ciddi bir ilişkiye girmek istemiyor. Bu sabah öğrendim. Bu yüzden bir kereliğine olsun bu akşam Kyle Pisliğiyle Dalga Geçelim rutinini gerçekleştirmezsek gerçekten ama gerçekten çok sevinirim."

Grey'in yüzünde birden üzgün bir ifade belirdi. "Üzgünüm, Kyle. Fark etmemiştim."

Jordan samimi bir tavırla masanın karşısından uzandı. "Ne oldu? Rylann'la işlerin yolunda gittiğini sanıyordum."

Kyle ailesinin kötü bir niyeti olmadığını biliyordu; ama bu alay etmekten daha da kötüydü. O sabah hislerini açıklayıp yumuşak yanını ortaya çıkarma deneyimi pek iyi gitmemişti ve şu an en son yapmak istediği şey bunu biriyle paylaşmaktı. Masadan kalktı. "Pek tatlı yiye-sim yok. Siz sipariş verin. Ben birkaç dakikalığına dışarı çıkacağım. Aramam gereken birkaç yer var."

Kyle çatı katındaki restoranın diğer ucundaki tuğla duvara yaslanıp etrafını çevreleyen yüksek binaların göz alıcı manzarasına baktı. Yemek sırasında gelen sesli mesajları ve e-postaları inceledi. Birinin Rylann'dan gelmiş olmasını dilediğini fark edip kendine kızdı. Onu öylece terk ettikten sonra aramasını beklemiyor ama yine de evden çıktıktan sonra olanları düşünmeden edemiyordu. Dahası aklına hiç iyi şeyler gelmiyordu.

Belki de bunu bir zamanlar evlenmek istediği adam mutfakta beklerken ona meydan okumadan önce düşünmeliydi.

Bu dâhiyane taktiği üzerine kafa yorarken birden arkasından ona doğru yaklaşan adımları işitti.

"Teşekkürler, Jordo," dedi arkasına dönmeden. "Ama şu an pek konuşasım yok."

"Peki. İçkiye ne dersin?"

Duyduğu ses karşısında şaşıran Kyle arkasını döndü ve elinde iki kadehle bekleyen babasını gördü. Grey Rho-des birini Kyle'a uzattı. "Özel olarak bir şişe Macallan 21 açtırdım."

Kyle hafifçe gülümseyerek kadehi aldı. "Grey Rhodes, her şeyin en iyisini hak eder."

"Kyle Rhodes, her şeyin en iyisini hak eder," diye düzeltti Grey. "Günün adamı." Kyle'm yanma geçip duvara yaslandı. "Rhodes Ağ Sistemleri Danışmanlığının piyasaya girmesi haberlerini diğer insanlar gibi gazeteden okumamın özel bir sebebi var mı?"

Ah, evet. O *konu.* "Basın açıklamasından sonra seni aramak istedim ama günün nasıl geçip gittiğini anlayamadım." Kyle durumu en iyi nasıl açıklayacağını düşünürken duraksadı. "Ve bundan öncesine dair... Bu şirketi tek başıma kurmam gerekiyordu. Yetenekli iş adamı Grey Rhodes'tan hiçbir destek almadan."

Bu duruma içerlenmiş görünen Grey geri çekildi. "Bu senin işin. İstemediğin fikirlerle seni boğacak değildim."

Kyle kaşlarını kaldırıp babasına baktı. "Beş dakika önce yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun? Hani benim kişisel hayatıma dikkat etmemi ve Nick'in Jordan'm onurunu kurtarmasını söylediğin konuşmayı?"

Grey gülümseyerek teslim oldu. "Peki. Konu sen ve kardeşin olursa içimden geçen birkaç fikri açığa vuruyor olabilirim." Üzerine basarak konuşmaya devam etti. *"Keep Up with the Kardashians*[1] programını hiç seyrettin mi? Ben seyrettim. Bir kez otelde kalırken rastlamıştım. Haftalarca kendime gelemedim. Umarım asla çuvallamam ve siz de o hâle gelmezsiniz."

Kyle gülmemek için kendini zor tuttu. "Bir bölümünde Kardashianlar'dan biri Twitter'ı çökertip dört ay hapis yatmış mıydı?"

"Bu konuda hâlâ şaka kaldıramıyorum."

"Üzgünüm."

Grey, göz ucuyla Kyle'a baktı. "Ama krizi fırsata çevirme konusunda iyi iş çıkardın." Muzır bakışlarla, parıldayan mavi gözleriyle kadehini kaldırdı. "Ağ güvenliğinin yeni yüzüne."

Babasının bu sözü üzerine Kyle başını eğip ona baktı. "Bu söz *Times*'m kapağında olacak. Bunu biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum. Bugün muhabir beni arayıp hikâyeye bir söz seçmemi söyledi. Aslında oğlumun kendi danışmanlık şirketi kurması hakkında ne hissettiğimi bilmek istiyordu."

"Ona ne dedin?" diye sordu Kyle.

Babasının yüzünde gururlu bir ifade belirdi. "Harika bir CEO olacağını, dokuz yıl önce anladığımı. Ve her gün senin sağ kolum olduğunu hissetmenin ne büyük bir ayrıcalık ve mutluluk olduğunu." Yüzünde derin bir gülümseme belirdi. "Ayrıca Amerika'daki üç bilgisayardan birini koruyan Rhodes Şirketi yazılımlarını müşterilerine tavsiye etmeye devam etmeni istediğimi söyledim."

Kyle kahkaha attı. Babası konuyu buraya bağlamayı elbette başarmıştı. "Teşekkürler, baba."

Babası hafifçe omuz attı. "Şu an bu baba-oğul konuşmasının, sana Rylann'ı sormam gereken kısmına geldiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Kyle içkisini köşeye koyup ellerini ceplerine soktu. "Evet. Ve şimdi de benim sana teşekkürler ama sanırım ondan bu akşam yeterince bahsettim dediğim kısma geldik. Birazdan da bir garson gelip bir içki daha isteyip istemediğimizi soracak ve bu konu burada kapanacak."

Ve o an arkadan bir ses işittiler.

"Pardon, bir içki daha ister misiniz?"

Babası arkasına döndü, sarışın garsonu gördü ve şaşkınlıkla Kyle'a baktı.

Kyle gülümsedi. "Ellerimi cebime soktuğum an yanımıza gelmesi için ona iki yüz dolar verdim. Jordan'ın ve senin işime burnunuzu sokmadan dayanamayacağınızı biliyordum."

*

Şehrin diğer ucunda, Rylann evinden birkaç blok uzaktaki bir barda Jon'un yanında oturuyordu. Sabahtan beri ilk kez konuşma fırsatı bulmuşlardı. O sabah Kyle gittikten sonra, ne yazık ki acılara boğulmaya vakti kalmamıştı. İçeri girip Jon'a onu sonra arayacağını söyledikten sonra soruşturma kurulu için hazırlanmıştı.

Bara geldikten hemen sonra Rylann konuya girmişti. Jon'a mümkün olduğunca nazik bir şekilde ilişkilerinin gerçekten, kesinlikle ve tamamıyla bittiğini söyledi. Jon biraz üzgün, kırılmış ve hatta öfkeli görünse de bu sefer nihayet onu dinleyip söylediklerine kulak verdi.

"Bu işi elime yüzüme bulaştırdım yani. Geri dönüşü yok." Elini ağzına götürdü. "Sanırım yedi ay önce bencilce davranmanın cezasını böyle ödeyeceğim."

Rylann, Jon'u inceledi. "Jon, yanlış anlama ama gerçekten burada neler dönüyor? Beni geri kazanmak için uçağa atlayıp buraya gelmenden dolayı onur duymam gerektiğini biliyorum ama sana karşı dürüst olmama izin verir misin?"

Jon alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Hep öylesin zaten."

"Çok çaresiz görünüyorsun. Ne istediğini bilmiyor gibisin."

Jon şarap kadehini çevirirken hiçbir şey söylemedi. "Bilmiyorum. Eksik bir şey var gibi hissediyorum. İlk birkaç ay İtalya muhteşemdi ama sonra heyecanımı yitirdim. Sanırım seninle önceden yaşadığımız hayata geri dönersek en azından kendimi iyi hissederim diye düşündüm." Rylann'a baktı. "Üzgünüm. Güzel bir ilişkimiz vardı ve ben her şeyi mahvettim."

Tüm suçu kabullenmesi Rylann'a aslında iyi gelmişti. Çünkü Jon'un ilişkilerinin bu noktaya gelmesinde kabahatin çoğunun onda olduğundan şimdiye kadar hiç şüphesi yoktu. Ama orada oturup bir zamanlar gerçekten hayatının geri kalanını geçirmek istediğine inandığı adama bakarken, ilk defa bu ilişkinin bitmesiyle ilgili biraz olsun kendini de suçlu hissettiğini fark etti. "Sorun sadece sende değildi, Jon."

Jon başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Rylann iç çekti. "Eksik bir şey vardı. Sanırım bunu o zamanlar ikimiz de fark edemedik; doğruyu söylemek gerekirse hâlâ nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Dışarıdan bakıldığında mutlu görünüyorduk ama bir şeyler ters gitmiş olmalı, değil mi? Yoksa asla bensiz İtalya'ya gitmek istemezdin. Ve ben de seni kalman için ikna etmeye çalışırdım."

Jon bir müddet düşündü ve yüzünde biraz buruk biraz da tatlı bir gülümseme belirdi. "Ve sen bir şeyi gerçekten istediğinde ne kadar ısrarcı olduğunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz."

Rylann hafifçe güldü. "Çok doğru."

Bunun üzerine uzun bir süre konuşup eski zamanlardan, İtalya'dan, Rylann'ın Chicago'daki yeni hayatından bahsettiler. Sonra dışarı çıkıp kaldırımda vedalaştılar.

"O zaman yarın Roma'ya mı dönüyorsun?" diye sordu Rylann.

Jon başını sallayıp onayladı. "En azından bir süreliğine. Bu haftayı seninle geçirmek ümidiyle işten izin almıştım." Omuz silkti. "Belki de bu zamanı sorunlarımı çözmek için kullanabilirim. Büyüyünce ne yapmak istediğime karar veririm."

"Umarım aradığını bulursun," dedi Rylann tüm içtenliğiyle. "Mutlu olmanı istiyorum."

"Sen de, Ry." Yanağına dokunup veda etti ve o gece kalacağı otele gitmek üzere taksiye atladı.

Rylann kaldırımda durup Jon'un gidişini izledi. Yedi ay önce San Francisco'da birlikte yaşadıkları evin önünde veda ettikleri günü anımsadı. Ancak o zaman taksi onu direkt olarak İtalya'daki yeni hayatına götürmüştü.

Taksi uzaklaşınca, o sabah olanları düşünerek birkaç blok ötedeki evine doğru yürümeye başladı. Birkaç hafta önce Rae'ye, Jon'la Roma'ya gitmeyi asla düşünmediğini; çünkü bunun çılgınlık olacağını ve çılgın şeyler yapan biri olmadığını söylemişti. Ama bu tamamıyla doğru değildi. Nicedir Kyle'la hiç de akla uygun olmayan şeyler yapıyordu. Kyle için kurallarını yumuşatıp mantığına

aykırı hareket etmeyi, kalbinin sesini dinlemeyi kabul etmişti.

Gerçekçi olmak gerekirse, bu onu biraz da korkutuyordu.

Kyle'la tanıştığı an başına bela aldığını sezmişti. Bunu ilk gülümsemesinden anlamıştı. Tekrar görüşmeye başladıklarında, kendine hep dikkatli olması gerektiğini, sadece eğlenmek için onunla olduğunu söyleyip durmuştu. Ancak son birkaç haftada sadece eğlenmenin ötesine geçmişlerdi ve Kyle Rhodes'un hayatında bulunmasının ne kadar muhteşem bir şey olduğunu görmüştü.

Sabah onunla görülmekten utandığını söylediğinde, kendini kötü hissetmişti. Gizli kapaklı takılmak heyecan vericiydi ancak Kyle'm daha iyisini hak ettiğini biliyordu. Kyle bu konuyu o an gündeme getirince hazırlıksız yakalanmıştı sadece.

Artık bir karar verme vakti gelmişti. Kyle'ı ikinci kez hayatından çıkarıp, işinde asla hata yapmayan, genelde hemcinslerinin ciddiye alınmadığı mesleğinde aksini kanıtlamak için çok emek sarf etmiş Kristal Rylann olarak muhteşem kariyerine devam edebilirdi. Ya da şöhretinin lekelenmesini göze alarak kendini patronunun ve iş arkadaşlarının önünde küçük düşürecek ve teşkilatın son zamanlarda dava ettiği en ünlü hükümlü ve eski tanığı Tvvitter Teröristi'yle birlikte olduğunu herkese açıklayacaktı.

Bunlar üzerine kafa yorarken eve girip çantasını ve anahtarları mutfak tezgâhına fırlattı. Yatak odasına gidip topuklu ayakkabısını ve gri döpiyesini çıkardı. Takımı dolaptaki özenle dizilmiş siyah, lacivert, gri, bej ve kahverengi ceketlerin yanma astı. Sonra birden gözü içinde Kyle'm oduncu gömleği olan üst raftaki ayakkabı kutusuna kaydı. Aklına o gece onu öptükten sonra söylediği şey geldi.

Bir değişiklik yapıp anı yaşamaya karar verdim.

Şu an geriye kalan tek soru, bunu ne kadar ileri götüreceğiydi.

Oprtesi sabah Kyle Rhodes, Ağ Sistemleri Damşmanlı-*(Ç* ğı'ndaki masasına oturmuş, dalgın bir hâlde pencereden Chicago Nehri'ne bakıyordu.

Telefonunun çaldığını işittiği an, hemen kimin aradığına baktı ve arayanın Sean olduğunu görünce heyecanı hayal kırıklığına dönüştü.

Telefonda haftalık çalışma programından bahsettiler. Sean, Gil ve Troy, iki

yönetici asistanı ve bir sekreter pazartesi günü resmi olarak işe başlıyordu. Ancak Kyle, Twit-ter bildirisinden sonra aldığı telefonlardan yola çıkarak, özellikle *Time*'daki yazının ardından altı kişi işleri uzun süre yürütemeyeceklerini düşünüyordu.

Babasının dün akşam söylediği gibi profesyonel açıdan düşünerek hayatına bir yön vermişti. Bu başarılarıyla gurur duyuyordu. Ama bunlar Rylann'ın evini terk ettiğinden beri yaşadığı boşluğu ve acıyı dindirmeye pek yardımcı olmuyordu.

Onu zorlamış ve nihayet ihtiyacı olan yanıtlara ulaşmıştı. Ancak aldığı yanıt, duymak istediğinden farklıydı.

Danışmanlık hizmeti almak isteyen bir başka müşteri adayı iş telefonundan arayınca, kendini odaklanmaya zorladı. Telefon görüşmesinden hemen sonra, telefonu tekrar çaldı ve bir mesaj geldi.

Rylann'dan.

BİRNCKTADARlO^^tİiTEMUddDANlŞVlANLÖNDA GERÇEK BİR DANIŞMANLA ÇALIŞMAYI DÜŞÜNÜYOR MUSUN, GAMZELİ?

Kyle bir süre öylece durduktan sonra yerinden kalktı. Ofisinden çıktı, boş ofislerin arasından yürüdü ve resepsiyona doğru ilerledi.

Danışmada uzun montu ve topuklu ayakkabısıyla tam bir iş kadını gibi görünen Rylann duruyordu.

"Umarım randevusuz görüşmeleri kabul ediyorsun-dur," dedi gülümseyerek.

Hımm.

Kyle bu gülümsemeyi çok iyi tanıyordu. Ama bu kez Avukat Pierce'in ağma o kadar kolay düşmeyecekti. Ona cilve yapsa da, mon tunun içindeki seksi döpiyesini sergilemeye çalışsa da tepkisiz kalmaya kararlıydı.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu.

"Rhodes Ağ Sistemleri Damşmanlığı'nm internet sitesine girip adrese baktım," dedi. "Bugün herkesten önce işin başına koyulmayı planladığını söylemiştin."

Şimdi hatırlıyordu; bu konudan çarşamba gecesi limuzinle Champaign'e giderken bahsetmişti. "Eski sevgilin nasıl?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Rylann omuz silkti. "İyidir herhâlde. Oturup epey konuştuk. Şu an Roma uçağında hayata dair ne yapmak istediğine kadar vermeye çalışıyor." Kyle'ı süzdü. "Yorgun görünüyorsun."

"Dün gece pek iyi uyuyamadım."

Rylann başını sallayıp kıpırdanmaya başladı. "Ofisine geçip konuşsak olur mu? Burada dikilirken kendimi tuhaf hissediyorum."

Kyle bir süre duraksayıp düşündükten sonra arkasından işaret etti. "Benimle gel."

Ofise girene dek hiç konuşmadılar. Muhtemelen daha önce hiç bu kadar uzun süre sessiz kalmamışlardı. Göz ucuyla Rylann'a bakan Kyle, Rylann'ın ofisteki her şeyi incelediğini fark etti.

"Harika görünüyor," dedi Rylann. "Buraya taşınmadan önce ne kadar değişiklik yaptın?"

Kyle masasına yaslanıp ellerini cebine soktu. Havadan sudan konuşmaya pek niyeti yoktu. "Buraya neden geldin, Rylann?"

Montunun cebine uzanıp bir şey çıkardı. "Bunu vermeye geldim."

Elinde saatini gören Kyle, büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Neler ümit etmişti... Artık hiçbirinin önemi yoktu.

"Dün sabah evden çıkarken yine unutmuşsun," dedi.

Kyle saati alıp bileğine taktı. "Getirdiğin için teşekkürler."

Rylann anlamlı bir ifadeyle gözlerinin içine baktı. "Bir de yanıldığını söylemeye geldim." Bir adım yaklaştı. "Seninle olmak istiyorum, Kyle. Bunu her şeyden çok istiyorum."

Kyle yerinden hiç kıpırdamadı. "Ama ile başlayan kısmı bekliyorum."

Rylann başını iki yana salladı. "Bu kez ama yok. Tamamıyla seninleyim." Derin bir nefes aldı. "Bugün öğleden sonra Cameron'a söyleyeceğim."

Kyle'm tam olarak duymak istediği şey buydu. Ama dün nasıl tereddütte kaldığını hatırlıyordu. "Rylann, senin için ölüyorum, biliyorsun." Gözlerine bakıp içinden geçenleri açıkça söyledi. "Bir gün bundan pişman olmandan korkuyorum. Ve öyle bir şey olursa mahvolurum."

"Pişman olmayacağım," dedi Rylann. "Söz veriyorum."

"Şimdi böyle diyorsun, peki ya sonra?"

Rylann'ın gözlerinden ansızın yaşlar süzülünce Kyle şaşkına döndü.

"Seni ikinci kez hayatımdan çıkarmadığım için asla ama asla pişman olmayacağım, Kyle," dedi duygusal bir tonda. "Ve bunu kanıtlayabilirim." Montunun düğmelerini tek tek açtı ve montu yere bıraktı.

Tek bir kelime söylememiş olsa da, Kyle bir daha Rylann'ın hislerinden asla şüphe duymayacağını biliyordu.

Üzerinde Kyle'm oduncu gömleği vardı.

"Saklamışsın," dedi yavaşça. "Onca zaman."

Rylann başını salladı. "Dokuz yıl ülkenin bir ucundan ötekine bu gömleği yanımda taşıdım."

Kyle, Rylann'ın yanağına dokunup başparmağıyla yavaşça gözyaşını sildi. "Neden?"

Rylann önce duraksadı, sonra hafif bir gülümsemeyle nihayet o da içinden geçenleri açıkça söylemeye karar verdi. "Sanırım hep bir gün dönmeni umdum."

Son sözleri Kyle'ı kendinden geçirmişti. Onu kollarına alırken göğsü sıkıştı. "Seni seviyorum." Yüzünü avuçlarının içine alıp gözlerine baktı. "Nihayet herkesin bana sorduğu soruya verecek iyi bir yanıtım var. Tvvitter'ı neden *hackledığim* sorusu. O zamanlar farkında değildim; ama seni tekrar bulmak için yapmışım."

Rylann, ona yaslanıp parmaklarını gömleğine sardı. "Bu, duyduğum en güzel suç işleme gerekçesi olabilir." Ona baktı; gözleri parlıyordu. "Ve biliyorsun, ben de seni seviyorum."

Kyle gülümseyip eğilerek dudağına yaklaştı. Bunu biliyordu. Dokuz yıl sürmüş ve bu süreçte birçok kez ters yola sapmış olabilirdi; ancak nihayet bu hikâye tamamlanmış gibi hissediyordu.

Çünkü Rylann artık onundu.

• •

.^*F'ğleden* sonra Rylann, Cameron'ın kapısmdaydı.

Durdu, derin bir nefes aldı ve sonra kapıyı çaldı.

İçeriden bir ses onu çağırdı. "İçeri gel."

Rylann kapıyı açtı ve Cameron'ın masasında oturduğunu gördü. Savcı gülümseyerek karşısındaki boş sandalyeleri gösterdi. "Rylann, merhaba. Otursana."

Kapıyı kapatan Rylann, Cameron'ın keyfinin ne durumda olduğunu anlamaya çalıştı. İki aydır Cameron'la çalışıyordu ve şimdiye dek olumsuz hiçbir şey yaşamamıştı. Cameron pozisyonuna göre genç olmasına rağmen azimli, asil ve muhteşem bir dava avukatıydı. Ülkenin en büyük bölgelerinden birinin savcısı olarak federal ceza adaleti sisteminde önemli bir yer oluşturmuş ve ülkenin en ünlü suç örgütlerinden birini dava ederek son birkaç ayda dikkatleri üzerine toplamıştı.

Diğer bir deyişle, Rylann ona büyük saygı duyuyordu.

Rylann, sandalyeye oturup nereden başlayacağına karar vermeye çalıştı.

Komik bir hikâye anlatacağım, Cameron. Dokuz yıl önce barda tanıştığım bir yabancı beni evime bırakırken...

Buradan başlamasa iyi ederdi.

Boğazım temizledi. "Seninle kişisel bir konuda görüşmem gerek."

Cameron endişelenmiş görünüyordu. "Umarım her şey yolundadır."

"Evet, teşekkürler. Ama bilmen gereken bir şey var ve bunu benden duymanı istedim." Söze girmeden önce bir süre durdu. "Kyle Rhodes'la iş ortamının dışında yürüttüğümüz bir ilişkimiz var." Başını eğdi. "Vay canına. Kafamdakinden çok daha havalı bir giriş oldu. Resmiyeti bir kenara bırakıp tekrar deneyeyim." Gözlerinin içine baktı. "Twitter Teröristi'yle birlikteyim."

Cameron bir süre sessiz kaldıktan sonra arkasına yaslandı. "Peki. Öncelikle sormak istediğim bir şey var. Senin tanığınken de böyle bir ilişki var mıydı?"

"Hayır," dedi Rylann açık bir şekilde.

Cameron başını salladı. "Elbette. Yine de sormam gerekiyordu."

Rylann ciddi bir tavırla öne doğruldu. "Bak, Cameron, bunun sıradan bir durum olmadığının farkındayım. Bu adamı hapse atıp ona terörist dedik. Ve şehrin tanınan yüzlerinden biri olduğundan çok yakında birileri bizi görüp teşkilattan olduğumu fark edecek. Bu gerçekleştiğinde ilişkimizin birkaç kişiyi şaşırtacağının farkındayım. Hatta daha fazlasını. Ama ne olursa olsun Kyle artık hayatımın bir parçası. Ve bunun sonuçlarına katlanmaya hazırım."

"Güzel bir konuşma," dedi Cameron.

Rylann derin bir oh çekti. "Teşekkürler. Biraz gerginim de."

Cameron onu inceledi. "Seni kovacağımdan mı korkuyorsun?"

Rylann başını iki yana sallayıp açık yüreklilikle söze girdi. "Hayır. Ama bunun iş ilişkimizi zorlaştıracağından korkuyorum. Ve benim kararlarımı sorgulamandan da." Ona göre ikisi de çok güçtü; ancak yine de kararından pişmanlık duymuyordu. Kyle'a bu işe baş koyduğunu söylemişti ve bunu söylerken de samimiydi.

Cameron dirseklerini masaya dayadı. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum, Rylann. Ben de seninle açık konuşacağım." Kapıyı işaret etti. "Kapıda savcı yazdığının farkındayım; ancak sadece altı ay önce benim de adımın önünde asistan yazıyordu. İşler farklı bir şekilde gelişseydi ve Si-las hâlâ görevinin başında olsaydı, teşkilatın yakın zamanda dava ettiği bir adamla ilişki yaşamanı sana karşı büyük bir koz olarak kullanacağından hiç şüphem yok. Ama sana bir şey

söyleyeceğim. Silas pisliğin tekiydi. Burayı bir diktatör gibi yönetiyordu ve tek umursadığı kendi imajıydı. Ne zaman asistan savcılardan biri bir zafer kazansa, kendine pay çıkarırdı. Kötü bir şey olunca da bizi suçlardı. Chicago'nun en büyük organize suç örgütünden rüşvet alması ve beni öldürmeye çalışması başlı başına bir hikâye."

Rylann şaşkınlıkla bakakaldı. Peki... Demek önceki savcının zamanında her şey çok farklıymış.

"Şunu söylemek istiyorum," dedi Cameron. "Bu teşkilatı devraldığımda iki şeye yemin ettim: Birincisi, yolsuzluğu ortadan kaldırmaktı ve İkincisiyse asistan savcı olsam birlikte çalışmak isteyeceğim gibi bir savcı olmaktı. Evet, Kyle Rhodes'la beraber olman biraz tuhaf. Bu ilişki duyulunca Tvvitter Teröristi'yle birlikte olan bir avukatla çalışmam insanlar tarafından garip karşılanacak mı? Muhtemelen evet. Ama Silas varken burada olanları düşününce, bunun üstesinden gelebileceğime inanıyorum. Biz bir ekibiz, Rylann. Sen harika bir dava avukatısın ve işine inanılmaz bağlısın. Benim için en önemli şey de bu."

Derin bir nefes alan Rylann, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. "Bunu duyunca ne kadar rahatladım bilemezsin, Cameron."

"Bu konu seni gerçekten germiş," dedi Cameron gülümseyerek.

"Senin yerinde olsaydım, benim pozisyonumda bir insanın neden bu ilişkiyi sürdürmek istediğini merak ederim."

Cameron gülümsedi. "Ah, seni tahmin ettiğinden çok daha iyi anlıyorum. Bu işler gizemli bir şekilde yürüyor. Üç yıl önce bir FBI ajanı televizyona çıkıp benim aptalca davranışlarda bulunduğumu söyledi." Saatine baktı. "Ve şaşılacak şekilde, yaklaşık yirmi sekiz saat sonra bu adamla evleniyorum."

Rylann şaşkınlıkla kollarını açtı. "Tanrım, bilmiyordum. Tebrikler."

Cameron'm gözleri sevinçle parladı. "Bu konuyu pek dile getirmek istemedik. Pazartesi sabahı ofise parmağımda bir alyansla gelince zaten her şey açığa çıkacak. Jack de ben de sadelikten yanayız. Sadece birkaç arkadaşımız ve ailelerimiz katılacak. Peninsula Oteli'nin terasında küçük bir tören olacak."

"Harika."

Cameron'm yüzündeki sevinç Rylann'la aynı fikirde olduğunu söylüyordu. "Orası Jack'le tekrar bir araya geldiğimiz yer. Yani öyle sayılır. Uzun bir hikâye daha."

"Görünüşe bakılırsa çok yoğunsun. Ben daha fazla vaktini almayayım." Rylann ayağa kalktı. "Anlayışın için teşekkür ederim."

"Ne diyebilirim ki? Bugün keyfim gerçekten yerindeydi. Eğer geçen cuma olsaydı, seni kovabilirdim." Rylann'ın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gören Cameron güldü. "Buna biraz savcı mizahı diyelim. îyi hafta sonları."

Rylann ofisten ayrılıp koridora çıktıktan sonra gözlerini kapatıp derin bir oh çekti.

Başarmıştı.

Artık önünde tek bir engel kalmıştı. Sonra herkes, Kyle'la olan birlikteliklerinden haberdar olabilirdi. Bunu düşünerek koridorda Cade'in ofisine doğru ilerledi. Açık kapısının önüne gelince durup kapıyı çaldı.

Masasında oturup bilgisayarda çalışan Cade ona bakıp gülümsedi. "Hey, sen. Bugün Starbucks için biraz erkencisin."

"Vaktin var mı?" diye sordu Rylann.

"Elbette. İçeri gel."

Rylann içeri girdi, kapıyı kapattı ve oturdu. Bacak bacak üzerine atıp ellerini dizine koydu. "Seninle konuşmam gereken bir konu var. Ve şimdiden uyarıyorum. Biraz tuhaf bir konuşma olacak. Bayağı tuhaf da olabilir."

Bu giriş Cade'i pek şaşırtmamıştı. "Sanırım konuyu biliyorum. Dedikodular, değil mi?"

Rylann başını eğdi. "Dedikodular mı?"

"îkimizin birlikte olduğuna dair dedikodular." Cade ellerini uzattı. "Yemin ederim benimle bir ilgisi yok."

Rylann gözlerini kırptı. Jack Pallas'ın bu dedikoduyu Kyle'm ağzından laf almak

için uydurduğunu sanıyordu. "Harika," dedi. "Artık ortalarda dolaşan iki skandalim var."

Cade merakla kaşlarını kaldırdı. "Skandal mı? Ne yaptın, Bayan Pierce?"

"Hani şu dedikodu köşesindeki Kyle Rhodes'un görüştüğü seksi kadını hatırlıyor musun?"

Kyle devam etmesini beklerken uzun bir süre ona baktı. Sonra anladı. "Yok artık! O sen misin yoksa?"

"Tabir biraz abartılıydı ama bu kadar da şaşırmanı beklemiyordum doğrusu."

"Öyle söylemek istemedim."

"Biliyorum, şaka yaptım. Tuhaflığı biraz olsun azaltmaya çalışıyorum." Yüzündeki tedbirli ifadeyi fark etti. "Sanırım daha çok çalışmam gerek."

"Ne zaman başladı?" diye sordu.

"Birkaç hafta önce. Quinn suçunu itiraf ettikten sonra." Rylann gülümsemeye çalıştı. "Tuhaf olduğunu biliyorum. Az önce Cameron'a söylerken de çok tuhaf geldi. Ama benden duymanızı istedim."

"Erkek arkadaşına terörist dedim."

"Neyse ki o zamanlar erkek arkadaşım değildi. İşte o zaman gerçekten çok tuhaf olurdu."

Cade yüzündeki dikkatli ifadeyi hiç bozmadan arkasına yaslandı. "Birkaç ay önce sana Kyle'm davasıyla ilgili bir şeyler söyledim. Silas'ın ibret olsun diye hakkında en ağır cezayı istememi söylediğinden bahsettim." Gözlerinin içine baktı. "Bundan Kyle Rhodes'a bahsettin mi?"

"Elbette hayır. Bu bana verdiğin bir sırdı. Hâlâ her gün Starbucks'a gittiğin kişiyim, Cade. Sadece zamanında topluma siber bir tehdit olarak gösterdiğin hükümlü bir erkek arkadaşım var."

Cade gülümsemiyordu; ancak en azından yüzündeki o iki başlı canavar görmüş bakışı yok olmuştu.

"Herkesin bundan bahsedeceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Cade.

"Ah, bundan hiç şüphem yok," dedi Rylann. Bu durum onu mutlu etmese de üstesinden gelebilirdi. Öyle olmalıydı.

Cade bir süre ona baktıktan sonra öne eğildi. "Gerçekten, bu adamda ne buluyorsun? Güzel saçları olan zengin bir bilgisayar tutkunu işte."

Rylann gülümsedi. "Sanırım bundan biraz daha fazlası var."

"Tanrım, resmen vurulmuşsun." Ellerini uzattı. "Bugünlerde herkese neler oluyor? Sam VVilkins güzel bir tanışma hikâyesinden bahsediyor, Cameron gizli kapaklı evleniyor ve sen de Tvvitter Teröristi'ne kapılmışsın. Ben yokken birileri delil odasından mutluluğu arttırıcı haplardan mı aşırıyor?"

"Hayır, sadece güzel otlardan aşırıyoruz."

Cade kahkaha attı. "Amma matraksın, Pierce. Gerçekten öylesin."

"Yani bu hâlâ öğleden sonra Starbucks'a gideceğimiz anlamına mı geliyor?"

Şüpheli gözlerle ona baktı. "Durmadan Kyle Rhodes'tan bahsetmeyeceksin, değil mi?"

"Aslında bahsedeceğim. Sonra da birlikte ayakkabı alışverişine çıkar ve kuaföre gideriz." Cade'e kendine gel dercesine bir bakış attı. "Her zaman neden bahsediyorsak ondan bahsedeceğiz tabii ki."

Cade gülümseyerek başını salladı. "Peki. Saat üçte, Pierce. Ofisine uğrayacağım."

*

Cuma akşamı saat altı buçukta Rylann ofisten en geç çıkanlardan biri oldu. Çantasını hazırlayıp odasından ayrıldı.

Tvvitter Teröristi'yle birlikte olmanın dünyanın sonu olmadığını nihayet anlamıştı.

Evet, bunu hayatında Rae dışında yalnız iki kişi biliyordu; ancak bu ilişkiden

fikirlerini en önemsediği insanlar haberdar olduğundan kendini zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Ancak başına neler geleceğini biliyordu. Cade'in de bahsettiği gibi, dedikodular *yayılacaktı*. Hem de birçok yere... Bundan böyle döpiyesle bir depo kapağından girerek çürük bir merdivenden on beş basamak inen kişi olarak anılmayacaktı; artık insanların konuşacağı çok daha ilginç bir hikâyesi vardı.

Kristal Rylann efsanevi prestijini kaybettiğinden biraz üzülüyor olsa da, Avukat Pierce kararından pişman değildi. Koridordaki karşısına geçilemez fısıldaşmalar ve şaşkın bakışlara rağmen hiçbir şey, iyi bir avukat olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ve artık uzun iş gününün ardından hayran olduğu, ona meydan okuyan ve gülümsemesiyle kalbini tekleten adamın yanma dönecek olan iyi bir avukattı.

Ve Kristal Rylann, daha önce böyle bir şeye hiç sahip olmamıştı.

Döner kapıyı açıp binanın önündeki meydandan geçerken, Rylann metroya binmek yerine taksi çağırmaya karar verdi. Kyle'a mesaj atıp Cameron'la konuştuğunu ve eve gidince onu arayıp ayrıntıları anlatacağını söyledi.

Yirmi dakika sonra taksi evinin yarım blok ötesine vardığında, Rylann'ın telefonu çaldı ve arayanın Kyle olduğunu gördü.

Kyle, "Nasıl geçti?" dedi, Rylann telefonu açınca.

"Umduğumdan daha iyi," dedi. "Sadece Cameron ve Cade'e söyledim; ama en çok onlara söylemekten korkuyordum."

"Lütfen bana Morgan'm yüzünde hayal ettiğim gibi paha biçilemez bir ifade olduğunu söyle."

"Bu Federal Savcılık Teşkilatı'nm 4 Temmuz pikniğinde birlikte bira içmeyeceğiniz anlamına mı geliyor?" Taksi Rylann'ın evin önünde durdu ve Rylann cüzdanını çıkardı.

"Gerçekten böyle bir 4 Temmuz pikniği var mı?" diye sordu Kyle.

"Bana öyle söylendi. Çocuklar, eşler, partnerler... Herkes." Rylann parayı şoföre uzattı. "Üstü kalsın." Taksiden inip kapıyı kapattı.

"Ah, bir bacak gördüm sanki," dedi Kyle muzır bir şekilde.

Rylann hızla etrafına baktı.

Kyle sokağın karşısında pahalı görünüşlü spor arabasına yaslanmış duruyordu.

Hiç fena bir manzara değildi.

Rylann telefonu kapatıp elindeki evrak çantasıyla Kyle'a doğru yürüdü. Yaklaşırken Kyle kollarını göğsünde birleştirip Rylann'ın yüzündeki memnuniyet dolu ifadeyi izledi.

"Bu mont sana çok yakışıyor," dedi.

Rylann hemen önünde durup işaret etti. "Bu senin araban mı?"

"Evet." Rylann arabayı incelerken Kyle da onu seyretti. Sonra gülümseyerek "Hey, şuna bak sen! Araba hoşuna gitti." diye takıldı Rylann'a.

Araba tabii ki hoşuna gitmişti.

"Fena değil," dedi genç kadın umursamaz bir tavırla.

"Sana göre bu bir iltifat sayılır." Onu kendine çekip açık bacaklarının arasına aldı. "Federal Savcılık Teşkilatı'nın 4 Temmuz pikniğine sabıkalı partnerlerin gelmesine de izin veriyorlar mı?"

Rylann güldü. "Önce önümüzdeki haftanın bitmesini bekleyelim. *Times'takı* yazı çıktıktan sonra neler olacağına bir bakalım."

Kyle bir şeyin yeni farkına varmış gibi başını eğdi. "Röportaj sırasında söyleyeceklerim konusunda endişelisin."

Evet, öyleydi. "Ne istersen onu söylersin." Bu onun işi olduğundan kendi yöntemlerini kullanma hakkına sahipti. Aynı şey Rylann'ın kariyeri söz konusu olduğunda da geçerliydi.

Kyle yanağına dokundu. "Dikkatli olacağım, avukat hanım. Bu işi birlikte çözeceğiz." Ona bakarken mavi gözlerinde bir sıcaklık belirdi. "Peki, bu akşam yemeğe çıkmaya ne dersin?"

"İkinci bir randevu mu? İşler ciddiye biniyor," diyerek güldü Rylann.

"Nereye gitmek istersen oraya gidelim. Her yer olabilir." Elini ensesine götürdü. "Senin bir dediğini iki etmem, Rylann. Bana izin verirsen tabii."

Kyle iddialı kelimeler kullanıyordu. Havalı spor arabasına yaslanırken Rylann, elini Kyle'ın alnındaki bir tutam koyu sarı saça götürdü. Ve aniden bir kişinin daha kaldığını fark etti.

Ah, Tanrım.

Kyle, Rylann'ın yüzündeki bakışı fark etti. "Ne oldu?"

"Acaba seni anneme nasıl açıklayacağım? Eğer sabıkalı olduğun için sürekli söylendiğimi düşünüyorsan, onunla tanışana kadar kesin kararını verme derim."

"Belki ailemden bir ders alıp ona tamamen masum bir hikâye anlatırız. Benim iyi yönlerimi anlatan bir hikâye." Kyle durup düşündü. "Şey gibi... Bir zamanlar barın birinde ayağında bot ve üzerinde oduncu gömleği olan biriyle tanıştım ve meğer o adam bir prensmiş."

Tam o an, içinde gençlerin olduğu bir araba önlerine gelip yavaşladı. Sürücüsü başını pencereden dışarı çıkardı.

"Hey, Tvvitter Teröristi!" diye seslendi. "Şu *tıuecte* ne dersin? 'Kıçımı öp, pislik herif!'" Arka koltuktakilerden biri çıplak poposunu pencereden çıkarırken tüm grup kahkahalara boğuldu ve sonra araç uzaklaştı.

Araba uzaklaşırken Kyle ve Rylann bir süre konuşmadan öylece durdu. Sonra Kyle sırıtarak Rylann'a döndü. "Haklı bulanlardan olmadığı kesin."

Evet, bunu Rylann da fark etmişti. "Ben seninle ne yapacağım Kyle Rhodes?" Kollarını Kyle'ın boynuna dolayıp ona baktı.

Kyle elini Rylann'ın yanağına götürdü. "Ne istersen, avukat hanım. Benimle macera dolu bir hayat geçireceğine dair sana söz veriyorum."

Kyle başını eğip onu öperken Rylann bunun şimdiye dek yapılmış en iyi plan olduğuna kanaat getirdi.

"Aşkın, aksiyonun ve mizahın muhteşem sentezi!" - Fresh Fiction

"Seksi ve eğlenceli. Romantizm severler epey mutlu olacak."

- Library Journal

"Bu kitaba bayılacaksınız!" -Usa Today

Milyonlarca doların vârisi ve şehrin en ünlü şarap dükkânının güzel sahibi Jordan Rhodes her daim Chicago'nun prestijli kişilerinin bir araya geldiği partilere katılmaktadır. Fakat FBTm, özellikle de karizmatk ajan Nick McClal'm dâhil olmak istediği tek bir parti vardır. O da Xander Eckhart'm bağış toplamak için organize ettiği gecedir. Çünkü Xander aynı zamanda mafyayla iç içedir ve para aklamaktadır. Jordan'la FBI arasındaki bu ilişki hiç umulmadık olayların yaşanmasına sebep olur. Mizahın, maceranın ve romantizmin harmanlandığı Yakın Mesafe soluksuz okunacak bir roman. Kemelerinizi bağlayın, takip başlıyor!

"Julie James bir harika! Kendinizi sesli gülmekten alamayacak ve size ait bir FBI ajanınızın olmasını isteyeceksiniz!"

—New York Times'ın en çok satan yazarlarından Sandra Hill

Kader iki azılı düşmanı birbirlerinin kollarına atarsa...

Savcı yardımcısı Cameron Lynde, Chicago’da gizli kaçamaklar yapan onlarca senatörün tuttuğu onlarca otel odasının arasından, vahşice bir sevişmenin tuhaf bir cinayetle sonuçlandığı 1308 numaralı odanın yanmdakini seçer. Ve Illinois'deki, bu özel davada görevlendirilebilecek onlarca FBI ajanının arasından, Özel Ajan Jack Pallas görevlendirilir. Özel Ajan Jack Pallas yıllar önce, beceriksizliği yüzünden kariyerini mahvettiği gerekçesiyle, savcı yardımcısı Cameron Lynde'i ulusal televizyonda rezil eden Jack Pallas'ın ta kendisidir.

...elbette ortalık birbirine girer.

Cameron Lynde'le birlikte çalışmak mı? Şaka mı yapıyorlar? Jack bunun belki de, yıllar önce Cameron yüzünden Chicago'dan sürüldüğü ve nihayet bu yıl geri geldiği için, kötü bir hoş geldin şakası olduğunu umuyor. Fakat fena halde yanılıyor.

Jufie James hukuk fakültesinden

mezun olduktan sonra Amerikan Yargıtayı'nda yazmanlık yaptı. Ardından ülkenin en büyük firmalarından birinin avukatlığını üstlendi ve birkaç yıl sonra senaryo yazarlığına başladı. Hollywood yapımcıları senaryolarından iki tanesini filme uyarlamak isteyince, mesleğini bırakarak tam zamanlı olarak yazarlıkla ilgilenme kararı aldı.

Julie'nin romanfarı Amerikan Kütüphaneler Birliği, Booklist ve Cosmopolitan Dergisi gibi mecraların listelerinde yer aldı ve bugüne kadar çıkardığı romanlar on altı dile çevrilmiştir.

Julie, kocası ve iki çocuğuyla Chicago'da yaşıyor.

I&

EPHESUS

www.ephesusyayiniari.com

1

Kardashian ailesinin hayatını ele alan bir televizyon programı.

TATLI TESADÜF

Tvvitter'ı çökerttiğinden dolayı hapse atılan, milyon dolarlık bir servetin vârisi Kyle Rhodes özgürlüğüne kavuşmuş olsa da, hapishanede yaşanan bir olay için kendisinden tanıklık yapması istenmektedir. Bu davaya bakmak için görevlendirilen kişi ise, Kyle'ın bir türlü unutamadığı, güzeller güzeli Rylann Pierce'dan başkası değildir. Dokuz yıl önceki ilk randevularında Kyle tarafından ekilen Rylann da bu tesadüfe en az Kyle kadar şaşırır. Ve ikili çok geçmeden kendilerini komik, tekinsiz ve alabildiğine heyecanlı bir sürecin içinde bulur.

'Kesinlikle Julie James'in şimdiye kadarki en iyi kitabı *Tatlı Tesadüf*. **Hem sürükleyici, hem duygusal hem de alabildiğine eğlenceli!" *-Romanee Junkies***

"Julie James'in en keyifli kitabı Tatlı Tesadüf olabilir. Zekice ve

çok komik."

-SmexyBooks

"Müthiş bir romantik komedi. Rylann ve Kyle'ın arasındaki kimya inanılmaz. Yaşadıkları macera da cabası!"

-RT Book Reviews

www.ephesusyayinlari.com

Ö6UÎ:

www.selimbuyukguner.com Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner